

Phương Dung

Áo Trắng Bên Sông

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

- Hù !

Vừa chạy qua cửa quẹo , Đại hết hồn vì một tiếng hét to , đồng thời một thân hình nhảy xổ ra chắn đường nó . Con Duyên giơ cao bịch bánh bao và hai lon nước Coca , cười toe toét nhìn nó .

- Tềng ... tềng ... Ngon chưa ?

Đại đứng lại , đưa tay chặn ngực :

- Có ngày tao đau tim vì mày luôn . Làm gì hôm nay ngon dữ vậy ?

- Đoán thử xem .

- Hôm nay mày nhất được ... cửa rơi hay sao mà tiền nhiều xài sang dữ vậy Duyên ?

Duyên cười giòn tan :

- Tưởng cái mặt mủ mít của mày ngu , ai dè mày thông minh quá đổi . Lại đây !

Nó kéo Đại ngồi vào sau xe bánh mì người ta đã nghỉ bán , ấn Đại ngồi xuống , đưa cho bịch bánh bao và lon nước , giọng ngọt ngào :

- Ăn đi !

Đại trợn mắt :

- Cái gì ! Mày cho tao ?

- Ừ .

- Mang về cho má với em mày đi , tao không ăn đâu .

- Sao vậy ?

- Em mày nó thích bánh bao có nhân trứng cút lắm đó .

- Tao sẽ mua cho nó cái khác . Tao còn nhiều tiền lắm .

- Nhiều tiền . Ở đâu mà có ?

- Thì mày ăn đi .

Đại cầm một cái đưa cho Duyên , còn mình cũng một cái . Bánh vẫn

còn ấm , mùi đặc trưng của bánh bao quynn rũ , nó cắn một cái mà ăn .

- Ngon không ?

- Ngon . Nhưng mà phải nói tiền ở đâu có mà mà xài sang dữ vậy ? Hai cái bánh bao này , rồi hai lon Coca , mà mà mua được cả chục ký gạo đó , đồ ngu ạ .

Bị mắg đồ ngu , chẳng những không giận Duyên còn cười khúc khích :

- Tao bảo mà đừng có lo , sao mà cứ cảm rằm như bà già vậy ? Nè

...

Duyên kê miệng vào tai Đại nói nhỏ xú :

- Tao lượm được cái bóp , có nhiều tiền lắm .

Đại trợn mắt :

- Thật không ?

- Đây nè .

Duyên móc từ trong lưng quần cái ví tay nhỏ chìa ra trước mặt Đại .

Nó cau mày cầm lấy , miệng cứ há hốc ra . Nhiều quá ! Những tờ giấy bạc xếp ngay ngắn trong ví .

Duyên thì thào :

- Tao đếm rồi , tới hai triệu hai trăm sáu chục ngàn . Sáng giờ tao ăn hủ tít , uống nước Coca và mua bánh bao mới có bốn chục ngàn thôi . Tao cho mà hai tờ về đưa cho má mà , ở nhà đi học không đi lượm bọc nữa .

- Không được .

Đại đồng dặc :

- Cô giáo ở trường dạy mình thấy của rơi không được tham lam .

Duyên xụ mặt :

- Mình không lượm , người khác cũng lượm hà .

- Đưa tao xem .

Đại kéo phեc- mớ -tuya cái ví , cầm tờ căn cước và cả bằng lái xe , nó nhìn vào địa chỉ rồi đọc nhẩm : " Mười tám C , đường Nơ Trang Long , Bình Thạnh ... " Đóng ví lại , nó đứng lên nắm tay con Duyên :

- Đi !

- Đi đâu ? Ăn bánh bao uống nước đi đã . Nè ! Lấy hai trăm đi .

- Mà cắt vào đi , tao với mày đi trả cái ví lại cho người ta .

- Đại ... - Con Duyên tức giận la lên - Biết của ai mà trả . Tao lượm được chứ bộ ăn cắp hay sao ? Đại ơi ! Mày ngu vừa vừa thôi . Tao không đi .

Giọng Đại rần rở :

- Mày ăn được số tiền này sao Duyên ? Biết đâu người ta làm mất cái ví tiền này , họ cũng khổ như mình , và có khi ... còn định đâm đầu xuống sông tự tử nữa kìa .

Con Duyên khựng lại . Có một lần mẹ nó làm mất năm chục ngàn , ba mẹ nó gây lờn rồi đánh nhau , tiểc đứt cả ruột . Ngày ấy , chị em nó ăn cơm với muối kho quẹt , thằng Tí đau không có tiền mua thuốc .

Biết Duyên đang phân vân tiểc của rơi , Đại nắm tay nó lôi đi .

- Của phi nghĩa ăn không ngon đâu mà . Mày muốn cả trường biết mày lượm của rơi , không mang đi trả mà để xài hay sao ?

Dĩ nhiên là Duyên không muốn , nó tiu nghỉu đi theo thằng Đại .

Quăng đường khá xa , hai đứa vừa đi vừa hỏi đường . Nắng lên cao , áo hai đứa nhuộm ướt mồ hôi .

Con Duyên nhăn nhó :

- Tao mỏi chân quá , Đại ơi .

- Ráng tí đi , sắp tới rồi .

Quả nhiên như lời thằng Đại , vừa quẹo qua là đường Nơ Trang Long . Đại phấn khởi kêu lên :

- Tới rồi nè Duyên ! Để coi ... số bảy ... số chín ... bên kia mới số chẵn .

Nó lôi tay Duyên cùng băng qua đường và đi tới . Đây rồi ! Nhà mười tám ... A ... B ... C ... Nó dừng lại . Căn nhà lầu bốn tầng , có cổng sắt kín cổng cao tường .

Duyên lầu bầu :

- Họ giàu chứ có nghèo như mày nghĩ đâu .

- Họ giàu hay nghèo , mình vẫn cứ trả .

Đại đưa tay toan ấn chuông , nhưng ... Gâu ... gâu ... con chó béc-giê to kinh hồn nhảy xổ ra , hai chân nó bấu lên chấn song cửa mà sủa . Duyên sợ chất khiếp , nó hét lên toan ù té chạy .

- Duyên đừng sợ . - Đại ôm nó lại .

- Đồ chết nhất ! Có vậy mà cũng sợ ... vãi nước đái .

Câu nói khinh bạc làm Duyên quay lại sững sờ nhìn người mắng mình . Thì ra chỉ là một con nhóc cũng bằng Duyên . Nó cong môi đánh đá mắng lại :

- Tại chó của mày , nên mày không sợ nó cắn . Nếu là chó người ta , xem mày có ... vãi ra quần không ? Đồ thối lòi !

Con bé trong song cửa cũng không kém hung hăng :

- Nhỏ kia ! Mày nói ai thối lòi ?

- Tao nói mày .

- Quỳnh ơi ! Gây lộn với ai vậy ?

Ngọc Lan đi ra , Đại vụt kêu to lên :

- Cô ơi ! Phải cô tên Ngọc Lan không ?

- Phải . Có chuyện gì không vậy cháu ?

- Chúng cháu nhặt được của cô cái ví , định mang đến trả .

Ngọc Lan vui mừng mở rộng cửa :

- Vậy hả ? Sáng giờ cô đang lo gần chết , vì có nhiều giấy tờ quan trọng trong đó .

Đại ra hiệu cho Duyên móc ví ra , nó rụt rè đưa cho Ngọc Lan :

- Cô xem còn đủ không ? Tụi cháu có xài trong đó hết bốn chục ngàn .

Ngọc Lan quát chó và mở ví ra . Chị xem ngay ngăn giấy tờ . May quá , nó còn nguyên .

- Đủ không cô ?

- Đủ , cám ơn cháu . Nhà các cháu ở đâu vậy ?

- Dạ , bên Tân Bình . Thôi , thưa cô , tụi cháu về .

Đại nắm tay Duyên định đi , Ngọc Lan ngăn lại .

- Khoan đã cháu ! Vào nhà uống nước đã chứ . Xem kìa , mồ hôi nhễ nhại thế kia .

Ngọc Lan kéo cả hai cùng vào . Đại không thấy chứ Duyên thì thấy : rõ ràng nhỏ Quỳnh đưa tay che mũi như chê nó và Đại hôi . Mặt Duyên sầm lại .

Vào phòng khách , Ngọc Lan niềm nở :

- Ngồi đi hai cháu .

Quay qua con gái , chị ra lệnh :

- Quỳnh ! Vào nhà bếp chị Tư làm hai ly nước ngọt mang ra đây .

Quỳnh nguýt Duyên một cái rồi te tái đi . Duyên nhìn quanh . Nhà giàu quá . Nó thậm tiếc số tiền nhặt được . Họ đâu có khổ , giàu có sang trọng , số tiền mất kia có là bao , nhưng đối với nó là cả một gia tài mơ ước .

Cô giúp việc mang ra khay nước , Ngọc Lan đẩy hai ly nước đến trước mặt Duyên và Đại :

- Duyên , Đại ! Uống nước đi cháu . Chắc là tìm nhà vất vả lắm hả ?
Duyên lắc đầu , ngồi trong căn phòng sang trọng và mát lạnh , nó thấy mọi mệt nhọc đều tiêu tan . Không chút ngượng ngập , nó bưng ly nước lên uống . Nhà giàu có khác , nước uống mát lạnh và ngon đáo để . Nhưng thực sự nó tiếc số tiền kia , giá như là của nó , ba mẹ đỡ khổ biết bao nhiêu .

Ngọc Lan mở ví ra , chị rút hết số tiền trong ví , không cần đếm , chị chia làm ra làm hai , một đặt vào tay Duyên và một cho Đại .

Đại rút tay lại như phải lửa :

- Cháu không lấy đâu .
- Cô biếu cho cháu mà .
- Nếu vậy , cô ... đưa hết cho Duyên đi . Duyên nhận được mà .

Lúc này sao Duyên ... cao cả kỳ lạ . Nó cười :

- Thì Đại lấy đi , cô thưởng mà .
- Thôi , Duyên bao ăn bánh bao với uống nước rồi còn gì .

Duyên cuộn tiền nhét vào túi áo Đại , nhưng nó nhất định không lấy .
Nãy giờ đứng nhìn hai đứa , Anh Vũ cảm kích lắm . Nhất là thằng bé , nó thật khí khái , con bé kia lại dễ thương làm sao , mắt to đen lay láy . Vũ bước đến :

- Vậy anh có vật này tặng em , nhất định em không được từ chối .

Lật bàn tay Đại , Anh Vũ đặt vào tay nó cây bút mạ vàng xinh xắn .

Đại ngẩn ngơ , nó thích quá . Cây bút máy , nó mơ ước từ lâu lắm rồi . Cây bút ở nhà thỉnh thoảng ngệt mực , khi viết cứ phải vung mạnh , đôi khi mực bắn ra đầy tập .

Nó cầm lấy ngay , cảm động nói :

- Cảm ơn anh .

Vũ mỉm cười :

- Anh tên Vũ , Anh Vũ .

Ngoắc Ngọc Quỳnh , Vũ thân mật :

- Em gái của anh , tên Ngọc Quỳnh . Nào ! Chúng ta bắt tay làm quen đi .

Vũ đưa tay ra , Quỳnh cũng đặt tay mình lên , Đại kế tiếp , phần khởi Duyên cũng đặt tay lên . Bốn bàn tay nắm lại thân mật .

- Hai cháu ở lại ăn cơm nhé .

Đại lắc đầu :

- Dạ thôi ! Chiều , cháu và Duyên phải đi học .

- Thì ăn cơm rồi anh Vũ đưa cháu về .

Lần này , hai đứa đều đồng ý . Cơm ngon quá , mỗi đứa ăn đến ba chén , no căng cả bụng .

Vũ lãnh nhiệm vụ đưa Đại và Duyên về nhà . Quỳnh lưu luyến chớ không đồ kị như lúc đầu :

- Chủ nhật , Quỳnh và anh Vũ đến nhà hai bạn nhé .

Ngồi trên xe hơi thật sướng và êm nhưng cảm giác thú vị ấy qua thật mau . Vũ thả hai đứa nơi đầu con hẻm .

- Nhớ nhé chủ nhật anh và Quỳnh đến đón hai em .

Xe Vũ chạy đi , Duyên còn nhìn theo mãi . Đại phải kéo tay nó :

- Về chớ .

- Xe đẹp và êm quá , Đại hả ?

- Mau lên , trễ giờ học .

Nhưng Duyên giậm chân :

- Đang mới giò nè .

Đại trợn mắt :

- Mới vừa ngồi xe sướng quá , bây giờ không chịu đi bộ hả ?

- Ừ ... cũng đi .

Chẳng những không mắng , Đại còn cong lưng cho thấp xuống :

- Cũng thì cũng .

Duyên sung sướng ôm cổ Đại cho Đại cũng . Nó mơ màng trên lưng Đại .

- Giàu có sướng thiệt , Đại nhỉ ?

- Thì ráng học đi .

Duyên xụ mặt :

- Nhà nghèo rớt mòng tơi , tiền đâu mà học , có ăn là may rồi .

Sực nhớ , nó đưa tay sờ túi áo :

- Đại ơi ! Tao sẽ mua tặng mày một cái áo trắng để mặc đi học , áo phải may có nẹp túi cho mày dắt cây viết .

Đại cười giòn tan không phản đối . Chân nó đi nhanh và vụt chạy .

Duyên không sợ chút nào , nó ôm cổ Đại tin cậy .

o O o

Quả thật sáng chủ nhật , chín giờ , Anh Vũ cùng Ngọc Quỳnh đến .

Cả hai tề nhị ăn mặc rất thường , nhưng cũng khác xa Đại và Duyên .

Đưa cho Duyên cất mớ quà mình mua , Anh Vũ vui vẻ :

- Chúng ta đi chơi nhé .

Trên xe , Vũ mua đủ thứ trái cây , bánh mì , thịt hộp ... Bộ tứ chọn Thảo Cầm Viên là nơi cắm trại vui chơi ăn uống . Duyên cứ thích thú trước những con thú . Cô lấy mía cho voi ăn , ném cây cho khỉ ...

Đến chuồng hổ , nó kêu lên :

- Eo ơi ! Anh Vũ , anh nhìn xem con hổ nhanh ghê chưa . Nó phóng mình thật nhẹ nhàng .

Vũ giải thích những điều anh biết cho Duyên nghe . Cứ nhìn đôi mắt tròn như nai ngơ ngác , anh lại thích làm sao .

Những ngày chủ nhật vui vẻ cứ qua đi , Đại phải tập trung vào việc học nhiều hơn , năm nay lớp mười hai rồi còn gì . Anh chàng chẳng chặc ra và từ lúc nào không còn " mày tao " với Duyên . Duyên cũng vậy , bắt chước Quỳnh gọi " bạn và tôi " .

Hôm chủ nhật vừa rồi , bộ tứ không họp mặt như thường lệ vì Đại đi thi vòng bán kết của chương trình " Đường lên đỉnh Olympia " của Đài Truyền hình Việt Nam . Quỳnh rất muốn đi dự , nhưng bạn bè Đại đông quá rồi , cả Duyên nữa , cô thấy ganh tỵ với Duyên . Lúc nào Đại cũng xem Duyên quan trọng hơn cô .

Cô ngồi trực chiến trước màn hình . Chương trình " Đường lên đỉnh Olympia " cũng đến . Quỳnh hồi hộp , cô nói với anh trai cho bớt hồi hộp :

- Chàng Bờm cũng đẹp trai quá , anh hả ?

Vũ gật đầu :

- Chẳng những đẹp trai mà còn học giỏi suốt mười hai năm liền nữa chứ , anh thần phục Đại .

- Em cá với anh , anh Đại sẽ thắng .

Vũ nheo mắt :

- Cá gì nào ?

Quỳnh hóm hỉnh :

- Nếu Đại vào chung kết , anh ấy là của em . Còn anh , bằng mọi giá phải chinh phục Duyên .

Vũ phì cười cốc lên đầu em gái . Quỳnh cong môi :

- Em nói không đúng ý anh sao ?

- Đúng nhưng mà ... hình như Duyên chỉ thích Đại .

- Anh phải biết tấn công và chinh phục , đường lên đỉnh Olympia đâu có khó , nếu anh quyết định đi .

Vũ mơ màng hình dung ra gương mặt xinh xắn của Duyên . Anh đã yêu cô , nhưng ... tận trong đáy lòng , anh hiểu nếu như anh yêu Duyên , anh sẽ đem đến cho cô bất hạnh . Căn bệnh tim và chuyển qua suyễn của anh nó chỉ dừng lại ở thời gian nào đó . Với lòng kiên cường và trái tim yêu , anh sẽ cố vượt qua bệnh tật và định mệnh . Trên màn hình , Đại đang trả lời những câu hỏi một cách bình tĩnh khôn ngoan . Mỗi một câu Đại thắng , Quỳnh lại nhảy tưng lên vui mừng .

Cuộc thi kết thúc . Quỳnh vui như chính cô chiến thắng vì Đại được vào chung kết .

o O o

Đại lịch lãm nhưng cũng đơn giản trong chiếc áo sơ mi trắng , quần âu đen và đầy tự tin .

Lần thi chung kết này , ngoài bạn bè thầy cô và ba Đại còn có Duyên , Vũ và Quỳnh đi cổ động .

Quỳnh dán biểu ngữ to , căng ở hàng ghế của mình .

"Quốc Đại ! Anh sẽ chiến thắng " .

Nhìn khắp lượt , Đại cảm động lắm . Mắt anh dừng lại trên gương mặt Duyên , cô đưa tay làm một cử chỉ khích lệ . Đại gật đầu .

Quỳnh hét to :

- Phải chiến thắng Đại ơi !

Và Đại đã chiến thắng tuyệt vời , chiếm xuất học bổng đi du học ở Úc , trị giá ba mươi lăm ngàn đô .

Quỳnh ào lên trước , cô cuồng nhiệt vòng vào cổ Đại vòng hoa và hôn anh , nhưng ánh mắt anh thăm lạng hướng về Duyên đầy hân

hoan . Buổi chiều hôm qua , anh đã nói với cô :

- Anh nhất định phải thắng vì tương lai của anh và em .

Lúc ấy mắt Duyên chớp nhanh , và Đại thật tình muốn hôn lên đôi mắt ấy vô cùng .

Các bạn công kênh lên , rồi vòng hoa tới tấp , giữa những ống kính và ánh đèn chiếu sáng vào Đại , không cho anh có thời gian suy nghĩ nữa . Niềm vui vinh quang bay cao , cao mãi ...

o O o

- Anh Đại !

Quỳnh hôn hờ đi vào , cô ôm hoa và quà . Đại ngạc nhiên :

- Gì vậy Quỳnh ?

- Chúc mừng anh !

Quỳnh trao quà và hoa vào tay Đại . Bất thành linh , cô ôm qua cổ anh và hôn lên má anh .

- Thường đó .

Đại giật mình đỏ mặt :

- Cám ơn Quỳnh .

- Thực sự nếu Đại đi du học , Quỳnh buồn lắm chứ , nhưng mà phải biết nén nỗi buồn . Có một điều , Quỳnh muốn nói ... Quỳnh sẽ đợi anh cho dù năm năm hay mười năm ... Đừng bao giờ anh quên Quỳnh , nghe Đại .

Đại ngớ ngàng nhìn Quỳnh . Quỳnh đang nói gì vậy ?

Nét mặt ngớ ngẩn của Đại thật buồn cười như ... chú ngỗng đực .

Quỳnh cười khúc khích , cô càng tấn công Đại hơn nữa :

- Đại cảm động lắm phải không ? Quỳnh nói thật mà .

Cô tinh nghịch ôm cổ Đại và gắn môi mình vào môi Đại .

- Đừng ... Quỳnh ...

Có tiếng chân , Duyên xuất hiện ở cửa , vì Đại quay lưng lại , nên chỉ có Quỳnh nhìn thấy Duyên , cô ôm Đại chặt hơn và cứ gấn môi mình vào môi anh .

Hức ... tiếng khóc của Duyên , cô đang lùi mãi , vấp ngạch cửa mất thăng bằng ngã lăn ...

Uỵch ! Tiếng động làm Đại bừng tỉnh . Đẩy mạnh Quỳnh ra , nhìn lại , anh hốt hoảng kêu :

- Duyên ...

Đang đau muốn nín thở , vậy mà bằng một sức mạnh phi thường .

Duyên bật dậy chạy đi . Trốn vào cái xe bánh mì của ngày nào ,

Duyên ôm mặt ngồi khóc .

- Duyên ơi ! Duyên đâu rồi ?

Tiếng của Đại gọi cô . Duyên cắn mạnh môi lại cho Đại không nghe tiếng mình khóc . Đi kiếm người ta làm gì chứ ? Thích Quỳnh , còn hôn nhau như trong phim , đi với nó đi , nhà nó giàu kia mà .

Đại chạy ra đường lớn , Duyên mới chui ra . Không muốn gặp lại Đại nữa cho dù anh sắp đi xa cô . Duyên đi mãi ra bờ sông . Cỏ cao lên tới đầu cô . Duyên ngồi xuống đó , buồn bực bứt từng nắm cỏ ném cho rơi xuống nước . Những lá cỏ trôi theo dòng nước , phiền muộn trong lòng Duyên cũng chất ngất .

Mãi đến xế chiều , Duyên mới lếch thếch về . Cô giật mình vì Đại đứng chắn hết con đường hẻm .

Cô lạnh nhạt :

- Làm gì vậy , khi không chặn đường người ta ?

- Sáng giờ đi đâu ... người ta kiếm muốn chết ?

Đại cũng dùng chữ " người ta " để trả lời Duyên . Anh nhìn sát mặt cô ... thở mạnh cho hơi thở mình phả vào mặt cô :

- Giận hả ?

- Tránh ra giùm đi ! Ai hơi đâu ... giận người dưng .

Đại chọc :

- Người dưng khác họ nhưng đem lòng nhớ thương đó .

Duyên bủi môi :

- Đúng rồi , thương nên ... ghê quá , hôn nhau ở phòng khách chẳng chịu buông .

- Vậy , Đại ... hôn Duyên nhá !

- Này ! Không có giỡn nghe . Mấy người đi mà hôn Quỳnh ấy .

- Nhưng anh thích hôn ... em .

- Dơ . Tránh ra !

Duyên xô mạnh Đại làm anh suýt chúi nhủi . Nhanh như sóc , cô chạy về nhà mình , leo lên gác và đóng cửa lại .

Đại chạy theo , nhưng có mặt chị Tư , nên đành đứng lại . Chị Tư vui vẻ :

- Đại hả ? Duyên về rồi đó cháu .

Đại buồn hiu :

- Duyên giận con rồi , con sắp đi mà Duyên cứ giận .

Chuyện con nít cho nên chị Tư cười trừ :

- Lên gác với nó đi .

Được phép như cởi tất lòng . Đại hăm hờ đi lên , anh thở dài đứng bên ngoài . Gọi cửa mãi công thôi vì Duyên đang giận mà .

Mím môi nghĩ ra một kế , Đại rút tờ giấy và cây viết trong túi áo , ngồi mọp xuống sàn mà viết :

" Duyên ! Anh thề anh không thích Quỳnh , tại Quỳnh chọc em thôi .

Anh sắp đi rồi , đừng giận nữa mà . Không tội nghiệp anh sao ? Vuốt giận đi bé chuột ạ . Đừng có làm con chuột trong hang nữa . Ngày

mai gặp nhé !

Đại " .

Cúi thật sát xuống sàn nhà . Đại đẩy tờ giấy qua khe cửa . Trong phòng Duyên nhòm dậy nhìn ... Mặc kệ ! Lâu thật lâu ... Sao im lặng vậy ? Duyên nhìn qua ổ khoá . Chắc là đã về , cô cúi nhặt tờ giấy lên đọc . Giận hờn tiêu tan . Cô mở vệt cửa ra ... thất vọng vì Đại đã đi về .

- Hù !

Đại nhảy xổ từ sau cánh cửa mà vì cánh cửa mở ra và Duyên chỉ lo nhìn xuống cầu thang nên ngỡ Đại đã về ...

Giật nảy người , Duyên nhìn lại . Cái mặt cười toe toét ... thấy mà ghét . Duyên kéo nắm cửa toan đóng lại , nhanh hơn Đại giữ lại .

- Nhất định giận người ta hoài hả ?

- Ừ .

- Vậy thì về đó .

- Về thì về , ai thèm giữ .

- Đi tìm Quỳnh đó .

- Đi đi .

Miệng đuỗi , tay Duyên nắm cánh tay Đại đẩy mạnh ra cửa , Đại làm gan ôm đại Duyên :

- Vuốt giận mà . Giận từ sáng đến giờ , dai dử vậy ?

- Tui nói tui giận anh hồi nào ?

- Không giận mà trốn mất tiêu , báo hại người ta tìm muốn chết , bây giờ cái bụng kêu ồ ồ . Duyên biết kêu gì không ?

Duyên lạnh nhạt :

- Không biết .

- Nó kêu đói quá Duyên ơi . Duyên mà giận hoài , Đại sẽ xỉu đó .

- Hừ ! Định ăn vạ hả ?

- Không dám , không dám . Anh thề mà , anh có gì với Quỳnh cho anh chết đi . Không tin hả ? Thề độc nè ... Thề xe ...

- Thôi , thôi .

Duyên bịt miệng Đại và cười . Đại nhảy cẫng lên :

- Hết giận rồi phải không ?

- Chưa .

- Trời ơi ! Sao giận dai dử vậy ?

- Hứa không tái phạm và nói năn nỉ ... một trăm lần .

- Dữ vậy Duyên ? Năm chục thôi .

- Trả giá hả ?

- Không có . Anh năn nỉ nè . Năn nỉ đừng giận anh nữa , bé chuột ơi .

- Một .

- Năn nỉ đừng giận anh , bé chuột ơi .

- Hai .

- Năn nỉ đừng giận .

- Ba .

- Năn nỉ .

Duyên la lên :

- Cái gì ! Mỗi câu ngắt bớt chữ lại hả ?

- Mỗi miệng quá .

- Không có thành ý năn nỉ , phạt nói một trăm năm chục lần .

Lần này Đại nói năn nỉ bé chuột nhanh như gió , nói không kịp thở , bắn cả nước bọt ra hai bên mép , Đại vẫn cứ nói ... Duyên cười bò mọp xuống sàn ; ôm chân Đại làm anh ngã theo cô , ngã chồng lên người cô . Không thèm ngồi dậy , anh còn co chân đạp vào cánh cửa cho nó đóng lại và cứ nằm như vậy , mặt sát vào Duyên .

- Duyên ! Anh ...

- Chị Duyên ơi ...

Tí Nị đẩy cửa vào , nó suýt hét lên vì cái cảnh kỳ cục . Đại chồm dậy nhào tới chụp Tí Nị và bịt miệng nó :

- Đừng có la !

- Làm cái gì vậy ?

- Đóng kịch .

Tí Nị cứ tròn mắt , còn Đại nháy mắt nhìn Duyên :

- Tối qua .

Vậy là Đại chạy vù đi . Duyên ngồi dậy cúi kính :

- Mà nhìn gì vậy ?

- Hí , hí ... tui thấy hết trơn rồi . Hối lộ đi , tui không méc má .

Duyên phì cười :

- Châu kem phải không ?

Áo Trắng Bên Sông

Chương 2

Màn đêm buông xuống từ lâu , Duyên lóng ngóng đợi Đại . Lần đầu tiên cô thấy hồi hộp khi hẹn hò . Sao mà mình hồi hộp kỳ lạ vậy ? Có gì đâu , cũng như trước đây thôi , chỉ cần Đại ở ngoài sân huýt gió là Duyên chạy ra , rồi hai đứa đi chơi , đi ăn , đi hát karaoke ...

- Duyên !

Đại thò tay qua cửa sổ nắm áo Duyên làm cô giật mình suýt hét to lên . Cố bình tĩnh cô mắng Đại như mọi khi :

- Quỷ ! Làm người ta hết hồn .

- Ra ngoài đi .

- Đi trước đi , năm phút nữa , người ta ra .

Đại huýt sáo nhảy đi , Duyên nhìn mình trong gương , lần đầu tiên cô chịu chăm chút mình . Mẹ và ba đi vắng , cô dặn Tí Nị :

- Mẹ về , nói chị Hai ... qua nhà bạn nhen .

Tí Nị nheo mắt :

- Phải có bánh đó .

- Ừ .

Đại đứng ngoài đầu hẻm đợi Duyên , anh thấy mình cũng hồi hộp lạ .

- Đi đâu Đại ?

- Ra bờ sông nghe ?

- Ừ . Mua gì vậy ?

Nhìn xuống bọc ni lông , Đại cười :

- Bánh bao .

Anh đi sát vào Duyên :

- Hồi đó Duyên hay ăn bánh bao lắm mà .

- Ai nói ghét bánh bao hồi nào ?

- Vậy ... ăn hoài , ăn suốt đời nghe ?

- Ừ .

Đại bạo dạn nắm tay Duyên , cả hai đi về hướng bờ sông .

Trải chiếc khăn nhỏ cho Duyên ngồi , Đại ngồi đối diện với cô :

- Bánh bao nè , ăn đi .

- Hẹn người ta ... để cùng ăn bánh bao à ?

- Ừ . Anh cũng sắp đi rồi , còn mấy hôm nữa anh đi , người anh nhớ nhất sẽ là ... cô bé chuột hay giận này nè .

- Hứ ! Anh mà nhớ , nhớ ... Quỳnh thì có .

- Duyên này ! Em hứa đợi anh đi Duyên .

Ánh mắt Đại nóng bỏng tha thiết trong ánh sáng mờ nhạt của con trăng treo trên cao làm rung động cả trái tim Duyên . Cô chớp mắt nhìn anh rồi ngã vào lòng anh .

Sung sướng quá , Đại ôm ghì lấy Duyên :

- Em hứa rồi đó nhé , không được lấy chồng phải đợi anh về .

- Nếu Đại quên Duyên thì sao ?

- Không bao giờ . Yêu em đến chết ...

- Không được nói chết !

Duyên bịt miệng Đại , anh giữ tay cô lại trên môi mình , mắt nhìn cô như có ngàn tia lửa ấm , rồi anh chột kéo cô vào mình sát hơn , run run đập cánh môi mềm trên đôi mắt bồ câu đen láy .

- Duyên ơi ! Anh yêu em .

- Đại ...

- Anh không muốn xa em chút nào cả , Duyên ơi .

Duyên quẹt nước mắt vào vai áo Đại :

- Đi đi , Duyên không khóc nữa đâu . Nhớ người ta thì phải viết thư về đó . Một tuần một lá thôi , còn để thời gian học . Người ta nói : " Phi cao đẳng , bắt thành phu phụ " đó .

Đại cười mếu :

- Nếu không thành tài là không cưới được em ?

- Ừ .

- Vậy nếu anh thành tài mà ở nhà em lấy chồng thì sao ?

Duyên bấu môi :

- Ai thèm em , nghèo rớt mùng tơi .

- Nhưng anh ... thèm .

Đại cụng đầu vào đầu Duyên :

- Đồ ngốc ạ ! Em không biết em rất xinh và đáng yêu sao ?

- Còn ... thòi lòi ?

Biết Duyên ám chỉ Quỳnh , Đại phì cười :

- Thòi lòi phải ra sông mà ở . Duyên ơi !

- Gì ?

Đại nhăn mặt :

- Ai đời người yêu gọi mà gì . Em mà cục lốc , anh sẽ cắn ... nát môi em ra đấy .

- Dám ...

- Dám đó .

Đại nắm vai Duyên , nhanh hơn cô dang ra và lăn tròn trên cỏ tránh Đại . Đại hăm hờ lăn theo , anh kéo được vạt áo cô . Chiếc áo bị kéo

mạnh bật tung cả cúc áo , cả anh và Duyên cùng sửng sờ .

- Ghét Đại lắm .

Duyên kéo áo lại , cô cài từng cúc áo và lần này tự động ngã vào lòng anh .

- Đại à ! Suốt đời em sẽ không quên anh và ngày hôm nay .

Anh giấu mặt vào tóc cô bồi hồi :

- Anh cũng vậy , nhớ mãi phút bên em nhớ suốt đời và yêu em suốt đời . Em nhớ hồi đó , em hay bắt anh cồng em không Duyên ?

- Nhớ . Lúc đó em thích được nằm trên lưng anh , êm hơn cả lần đầu tiên đi xe hơi của anh Vũ .

Đại say đắm cúi xuống tìm môi Duyên , nụ hôn vụng dại và say đắm .

- Ngày mai , em sẽ không đi tiễn anh đâu , Đại ạ .

- Sao vậy ?

- Vì em sẽ khóc , khóc thật nhiều , anh sẽ đau lòng và ... đổi ý ở lại .

- Em không muốn anh ở lại ?

- Anh phải lo cho tương lai chúng mình chứ . Chúng mình đều nghèo , tương lai của ... con chúng mình phải khác hơn chúng mình chứ .

Xúc động quá , anh ghì cô thật chặt đến muốn nghẹt thở , cô nhắm mắt nhưng lại bằng lòng .

- Anh làm em đau ?

- Không . Hãy ôm em thật chặt để em biết còn có anh , vì ngày mai anh đã đi , xa em đến nửa vòng trái đất .

Nước mắt Duyên lại nhạt nhòa . Đại vừa đau lòng vừa hạnh phúc , anh cứ ghì chặt Duyên vào mình . Cả hai như quên cả không gian và thời gian ...

Trời rạng sáng , họ đã một đêm bên nhau bên dòng sông quê hương , sương đêm ướt đầm cả vai và tóc .

Vậy là Đại đi , có bạn bè đồng đảng và thầy cô đưa tiễn , có Quỳnh có Anh Vũ , chỉ thiếu có mình Duyên .

Cô không đưa tiễn anh , suốt đêm qua cô đã ở bên anh , trong vòng tay anh nước mắt chia ly đã đổ , nhưng sao anh vẫn khao khát nhìn thấy cô .

Anh nhớ em , Duyên ạ . Có đông bạn bè nhưng sao chỉ thiếu mình em , để anh thần thờ đau xót phút chia tay . Anh nhớ buổi sáng bên bờ sông , lần đầu tiên được ôm cô và trao nhau nụ hôn vụng dại đầu đời .

" Em đẹp bao giờ , ta thấy em

khi áo vừa tan trên nước mềm

Cũng là khi sóng làm rung động

Em biết gì không , biết hay không ?

Bên sông có kẻ mộng thành sông
Đề trăm năm chảy mòn chân ngọc
Mà nghe áo ấy phát trong lòng . "

- Anh Đại !

Quỳnh giậm mạnh chân , nãy giờ cô hỏi ba lần , nhưng anh nào có nghe .

Quay lại , Đại ngơ ngác :

- Quỳnh nói gì ?

- Quỳnh sẽ điện thoại và gửi thư cho anh , sang bên đó anh phải thư về mau đó .

Đại gượng cười :

- Nhớ rồi .

Anh đưa tay siết tay Vũ :

- Ở nhà nếu có thể anh động viên và giúp đỡ Duyên giùm nhé .

- Được rồi .

- Đôi bạn ôm nhau bồi hồi . Người ta giục Đại vào , anh buồn buồn nhìn lại tìm kiếm . Và chợt kêu lên mừng rỡ :

- Duyên !

Cô đã đến , nước mắt nhạt nhòa . Đại nghẹn ngào , anh chạy đến ôm cô thật chặt vào mình :

- Chờ anh , Duyên nhé .

Rồi anh ghì cô mạnh hơn nữa , nước mắt Duyên trào ra . Năm năm nữa , liệu có những đổi thay nào ? Ai biết được ngày mai .

Quỳnh đang quay đi đầy ghen tỵ .

o O o

Máy bay đã bay lên cao , Duyên còn đứng trông theo mãi . Bây giờ chỉ còn là bầu trời xanh lơ và nắng nhàn nhạt trên đầu .

- Duyên đi bằng gì vậy ? Về chung với bọn tôi nhé !

Duyên giật mình quay lại , tay cô chạm vào tay Vũ , anh đang đưa cho cô chiếc khăn và mỉm cười . Không khách sáo , Duyên cầm lấy , cô gật nhẹ . Quỳnh ôm qua vai cô :

- Sao cậu nói không đi tiễn Đại ?

Vũ nhăn mặt :

- Em hỏi hay thật . Hỏi như vậy mà cũng hỏi .

Quỳnh phụng phịu :

- Người ta hỏi vậy cũng la .

Duyên chống chế :

- Hôm qua tưởng bạn , sáng mẹ bán hết sớm nên vội chạy đi tiễn .

Tưởng không kịp rồi , may là còn gặp ...

- Phải lâu lắm anh Đại mới về , ôi ... buồn chết đi được , khi không rồi bốn người chỉ còn ba .

Vừa đi vừa nói , cả ba ra đến bãi đậu xe . Vũ mở cửa cho Duyên ngồi cùng với Quỳnh ở băng sau , còn mình ra băng trước ngồi với tài xế . Anh lén nhìn Duyên qua kính chiếu hậu , mắt Duyên hầy còn đỏ hoe . Lòng Vũ chợt buồn .

- Đại đi , hầy Duyên buồn lắm hả ?

Quỳnh cướp lời :

- Em còn buồn huống chi Duyên . Còn anh , bộ không buồn sao ?

- Dĩ nhiên là buồn . À ! Hay bọn mình đi chơi đi .

Duyên lắc đầu :

- Thôi , cho Duyên về nhà , dạo này mẹ bán buổi chiều nữa .

- Bán cả ngày sao Duyên ?

- Ừ , nếu không đâu đủ sống . Lúc này , thằng Tý với Tí Nị cũng lớn hết trơn , tụi nó ăn dữ lắm .

Vũ ái ngại , đôi lúc anh muốn giúp Duyên mà cô không nhận , không như ba năm về trước , lúc mang tiền đến trả , mẹ vừa cho , cô bé đã cầm lấy .

Đưa Duyên về tận nhà , chờ cô xuống xe đi một quãng , Vũ gọi lại :

- Duyên này !

Duyên ngạc nhiên quay lại :

- Chuyện gì vậy , Anh Vũ ?

- Nếu như gia đình em có kẹt quá , em cứ nói anh sẽ giúp , em đừng ngại . Còn bây giờ ...

Vũ nhét nhanh vào tay Duyên nắm tiền nhưng cô rút lại :

- Anh Vũ cất đi , khi nào cần , em sẽ nói . Thôi , anh về đi .

Vũ đứng tần ngần nhìn theo , mãi đến khi Quỳnh gọi to :

- Về chứ anh Vũ .

Ngồi vào xe đóng cửa lại , Vũ quay lại Quỳnh :

- Hay em đưa giúp giùm anh số tiền này cho Duyên , ghen Quỳnh ?

Quỳnh rút cổ :

- Thôi đi , nhỏ ấy tự ái ghê lắm , không chịu nhận đâu .

Cô lơ đãng nhìn hai bên đường , cô thấy nhớ Đại làm sao . Riêng chàng Bờm , rồi một thời gian nào đó sẽ lãng quên cô và Duyên thôi .

o O o

Sáng nay bán hết sớm , chị Tư trở nên vui vẻ :

- Thôi , con để mẹ dọn , con đi nghỉ đi Duyên .

- Dạ , để con phụ mẹ . Khuya nào mẹ cũng dậy từ lúc bốn giờ ... mẹ đi nghỉ đi , để con dọn .

- Thôi , hai mẹ con mình cùng làm vậy .

Chị xếp mớ tô chén dờ vào thau toan mang đi , bỗng có chiếc Cúp đổ xịch lại .

- Ủa anh Tám ! Hôm nay không đi làm sao ?

- Thằng Tư ... nó ... nó ... giàn giáo sập , nó ngã từ lầu tư xuống ...

- Cái gì ?

Chị Tư tròn mắt , đồng thời lao ra cửa :

- Anh nói ...

- Ảnh nặng lắm , đã chở vào bệnh viện rồi , chị mau đi theo tôi .

Quýnh quáng chị gần như hết biết , leo lên sau xe . Duyên cũng điếng người , tuy nhiên cô bình tĩnh hơn :

- Khoan đã mẹ !

Cô vội lấy cái khăn đội đầu và cầm tiền chạy ra .

- Mẹ cất tiền và đội khăn . Chú Tám ơi ! Ba cháu nằm ở bệnh viện nào vậy ?

- Chợ Rẫy .

Chỉ nói như vậy là xe lướt đi . Duyên quáng quàng đi ra đi vào . Giàn giáo sập từ lầu tư ngã xuống ... Cô thấy toàn thân mình lạnh toát và lo sợ .

Đóng cửa nhà và gởi chìa khoá cho nhà bên cạnh , cô vội vàng dặn dì Bảy :

- Thằng Tý về , dì nói nó nấu cơm giùm cháu . Cháu đi bệnh viện xem ba cháu như thế nào .

Sự thật làm cho Duyên điếng người . Ba bị gãy cột sống , ông không chết là may , nhưng điều đau lòng là ông không còn ngồi được nữa . Tai bay họa gởi từ đâu ập đến ...

- Chị Hai ơi !

Con Tí Nị buồn rầu nhìn vào thùng gạo không :

- Hết gạo rồi chị , cũng hết dầu hôi nấu cơm .

Duyên móc túi , cô còn vồn vẹn có năm ngàn .

- Em mua đỡ nửa ký gạo và một xị dầu hôi thôi .

Cầm tờ năm ngàn , con Tí Nị xụ mặt :

- Chị với má đâu có ở nhà , chiều hôm qua dì Bảy chửi suốt . Dì nói mình thiếu tiền điện với tiền nhà hai tháng rồi , một tuần nữa mà không thanh toán , bả bấm khóa nhà không cho vào đâu .

Duyên thở dài , cô đã nhờ Vũ mấy lần , lần nào cầm tiền cũng thấy xấu hổ , hình như cô đang lợi dụng lòng tốt của anh , phải chi còn Đại ... Đại có gởi về hai lá thư , nhưng cô có thời giờ đâu viết thư cho

anh . Cuộc sống cơm gạo thuốc men cho ba chiếm mất hết thời gian suy tư hay nhưng nhớ Đại , cũng như nụ cười trên môi cô .

Tiền ở đâu đây , làm sao có ? Đó đang là câu hỏi hàng đầu trong lòng Duyên .

Vũ đến giữa lúc ba chị em ngồi ăn cháo với muối . Giấu không kịp , Duyên đành ngậm miệng làm ... lì lợm . Nhìn mâm cơm , Vũ sững sờ :

- Như thế này ... sao Duyên ?

Duyên lúng túng :

- Đâu ... có . Sáng nay không có ai đi chợ .

Nhưng thằng Tý không thèm sĩ diện , nó la lên :

- Ngày nào cũng vậy , chị mắc cở với anh Vũ hả ?

Duyên trừng mắt :

- Tý !

Vũ móc hết tiền trong túi ra :

- Em chạy ra quán mua cơm về ăn đi Tý .

Vừa cầm tiền , Tý bị Duyên quát khế :

- Tý ! Trả tiền lại cho anh Vũ .

- Em làm như vậy anh giận đó Duyên . Em có còn xem anh là bạn không ? Nếu có , hãy để anh giúp đỡ em . Nhiều anh không có , nhưng không có nghĩa anh không giúp em được .

Duyên ghen ngào nhìn xuống chân :

- Anh giúp em nhiều rồi .

Vũ nghiêm giọng :

- Em cầm tiền này mua cơm đi Tý .

Mắt thằng Tý sáng lên , nó chạy ù đi . Còn Duyên , nước mắt cô trào ra . Bất giác cô gục đầu lên vai Vũ mà khóc . Nợ nần giăng mắc , gánh bún riêu với số lời ít ỏi mọi khi chỉ lo đủ cái ăn , bây giờ phải lo tiền thuốc , tiền nhà ... thằng Tý nghỉ học đi bán vé số , con Tí Nị cũng vậy . Một ngày Duyên chỉ nấu mỗi một nồi bánh canh , tiếng cười tắt đi tự bao giờ .

- Em đừng khóc nữa Duyên . Anh sẽ về bàn với mẹ .

- Đừng anh Vũ !

- Hãy xem anh như bạn , một người bạn sau Đại cùng em chia ngọt sẻ bùi . Em đừng ngại gì cả .

Vũ lau nước mắt cho Duyên . Anh muốn nói với cô nỗi lòng mình : " Nếu như Duyên đau khổ thì anh cũng đau khổ , bởi vì từ lâu lắm rồi , trái tim anh đã thầm lặng hướng về cô " .

o O o

Vừa về đến nhà , tiếng ồn ào bên trong làm cho Duyên đứng lại .
Tiếng của bà Bảy dạo nào ngọt xót bây giờ chanh chua đanh đá :
- Tôi không muốn nghe mấy người hện nữa , nhảm tai lắm rồi . Nội trong hôm nay dọn đi trả nhà lại cho tôi , xem như ... thí cô hồn .
Miệng lưỡi của bà ta làm cho Duyên nóng cả mặt . Bà ta ồn ào mắng mỏ lần át cả tiếng van xin đầy nhắc nhục của mẹ . Duyên bước vào nhà .

- Dì Bảy ! Xin dì đừng hiếp đáp mẹ cháu . Dì đuổi nhà cháu đi trong lúc ba cháu bệnh hoạn , rồi nhà cháu ở đâu ?

- Ở đâu mặc kệ mấy người . Nè ! Còn bàn ghế , nồi niêu đun nấu phải để lại đó . Tưởng biết điều tao còn cho ở buôn bán . Đằng này không biết điều thì xéo ... biết chưa ?

Chị Tư quỳ thụp xuống van lơn :

- Chị Bảy ! Chị cho chúng tôi một tuần nữa được không ? Tôi hứa ...

- Nè ! Tôi đâu phải con nít , nói nhiều quá , trừ khi ...

Bà ta liếc Duyên :

- Chịu gả con Duyên lấy chồng Đài Loan đi , mọi việc sẽ được thu xếp ổn thỏa cả . Nội chiều mai trả lời , nếu không đừng trách .

Bà ta ngoe nguẩy bỏ đi , trong lúc chị Tư bưng mặt khóc . Duyên đi lại bên mẹ .

- Bà ấy nói gì vậy mẹ ?

- Bà nói nếu ... con chịu lấy chồng Đài Loan , thì bà tiếp tục cho ở .
Duyên nghiêng răng , lòng cô đau xé . Lấy chồng Đài Loan , đâu phải cô không hiểu những điều bất trắc sẽ xảy ra . Đâu phải cuộc hôn nhân nào cũng may mắn . Và một cuộc hôn nhân chênh lệch tuổi tác không cùng ngôn ngữ ấy sẽ về đâu ? Cô còn con đường nào để đi đây ?

Duyên thờ dãi đi vào trong ? Đẩy cửa buồng cô bước vào :

- Ba ! Ba khỏe không ?

Một cảnh tượng ... Duyên há hốc mồm , hét lên kinh hoàng :

- Ba ơi ! Đừng ...

Máu đang chảy đỏ thắm một khoản nệm , mặt ông Tư nhợt nhạt .

Duyên lao lại , cô ôm chặt cườm tay cha khóc oà . Sau lưng Duyên , chị Tư bàng hoàng ngã xuống như một cái cây đổ gục . Chị ngất xỉu bởi không chịu nổi những bi thương trong cuộc sống . Duyên quỳnh quáng gọi cha và gọi mẹ ...

o o o

Ôm vai Duyên , Vũ động viên :

- Lúc này em phải thật can đảm Duyên ạ , em không thể khóc . Và

nếu như em chịu xem anh như bạn , em hãy để anh giúp em .
Duyên buồn rầu tựa vào vai Vũ , cô còn biết nói gì hơn . Anh đã thanh toán tiền viện phí cho ông Tư khi ông định cắt mạch máu tự tử . Hơn thế nữa , anh còn thanh toán nợ và trả một năm tiền nhà thuê cho gia đình . Anh vạch cho cô một cuộc sống sắp tới :

- Em cứ để mẹ và Tí Nị buôn bán ở nhà , phần em vào công ty của mẹ anh mà làm . Anh nói với mẹ rồi , mẹ sẽ phân cho em một công việc thích hợp với khả năng của em .

Duyên run run nhìn Vũ , ánh mắt anh sâu lắng dịu dàng :

- Đừng khóc và đừng lo gì cả , nghe em . Hãy trao gánh nặng cho anh .

- Anh Vũ ! Cám ơn anh .

Duyên ngã vào vai anh , bất cứ lời nào trong giây phút này cũng không thể nói lên được lòng biết ơn sâu sắc của cô dành cho anh .

- Thôi nào , đừng khóc nữa . Lúc anh quen em , anh thấy em rất hay cười . Nụ cười của em đẹp lắm Duyên ạ .

Vậy là cuộc sống của Duyên bước sang một ngã rẽ . Đại đi mới nửa năm thôi mà Duyên có cảm giác như đã lâu lắm , cô thấy mình như già trước tuổi . Những cánh thư của Đại gửi về , cô đọc và mang cất vào cái hộp . Ngày trở về của anh còn quá xa , tương lai của anh là màu xanh , còn cô ... cuộc sống với gánh nặng trên vai , những mơ mộng xin hãy ngủ yên ...

- Duyên !

Vũ đẩy cửa bước vào phòng , anh vui vẻ :

- Sao , công việc có thích hợp cho em không ?

- Dạ , được ạ .

- Mẹ anh nói sẽ tìm cho em một công việc khác , tạm thời em cứ làm đỡ việc này , Duyên nhé . Anh biết em có thể không thích ứng ...

- Không đâu anh Vũ . Đối với em , công việc nào cũng được , miễn có tiền phụ mẹ em là được .

Công việc của Duyên là đến trước các nhân viên , mở cửa văn phòng quét dọn , lau chùi bàn ghế , đổ rác , và sau đó phục vụ nước cho các nhân viên hoặc cho cuộc họp .

Trên đường về , anh dừng lại :

- Buổi tối , em nên tranh thủ đi học lại . Có kiến thức mẹ sẽ đưa em làm việc văn phòng .

Cảm động quá , Duyên bật khóc . Vũ vờ nhăn mặt :

- Em lại khóc nữa rồi .

- Em không thể không khóc khi anh quá tốt với em . Tại sao anh quá tốt với em quá vậy , hả anh ?

- Vì ... em đáng được cư xử tốt . À ! Em có nhận thư của Đại không ?
Có , nhưng em không trả lời .

- Sao vậy ?

- Cuộc sống đã làm ý nghĩ em khô cạn , bây giờ em rất thực tế .

- Nhưng ... nếu có một người nào đó nói yêu em và ... muốn cưới em , em nghĩ sao hả Duyên ?

Duyên cười buồn :

- Anh ngạo em đó à ? Em nghèo nàn , học hành dở lữ , một gánh gia đình , ai dám đến với em . Hơn nữa ...

- Hơn nữa , sao hả Duyên ?

- Em chẳng vừa nói đầu óc em khô cạn , em không có quyền nghĩ cho riêng mình .

- Em đừng quá bi quan , có ai khó khăn mãi đâu em . Cũng như anh vậy , lẽ ra anh phải là một người rất bi quan .

- Bi quan ?

- Em sẽ không tin , nhưng nếu em biết anh bị bệnh tim bẩm sinh , hở hai lá van tim , vui quá hay xúc động quá cũng làm anh ngất đi , cho nên mẹ anh không muốn cho anh ra ngoài . Em thấy không , Ngọc Quỳnh khỏe mạnh , sôi động , còn anh ... Cuộc sống của anh thật sự cô đơn nếu như anh không quen em và Đại .

Duyên ngớ ngàng nhìn Vũ . Cô hiểu anh nói thật , bởi nhiều lúc cô đã tự hỏi mình vì cái đáng về yếu ớt của anh .

- Em nhìn anh gì vậy ?

Vũ cười :

- Nhưng em đừng lo ! Anh không chết yếu đâu , anh sống hoài để làm bạn với em .

Duyên cảm động nắm tay anh :

- Chúng mình sẽ mãi mãi là bạn .

- Đến nhà rồi kìa , em vào nhà đi .

- Còn anh ?

- Anh sẽ đón tắc xi về . Vào nhà đi em .

Duyên bước đi , cô lưu luyến nhìn lại . Lần đầu tiên cô nghĩ nhiều đến Vũ .

o O o

Lần đầu tiên bước vào phòng làm việc của Vũ , Duyên không khỏi ngớ ngàng , bởi những người rô-bốt thật nhiều . Anh cười nhìn cô :

- Anh đang nghiên cứu về rô-bốt và những động tác cho rô-bốt , để giết thời gian nhàn rỗi và cũng để lại một cái gì đó cho xã hội khi

mình không còn hiện hữu nữa .

Duyên nhìn sững Vũ , anh nói nhẹ nhàng vui đùa , nhưng có một chút chua xót trong đó . Nước mắt Duyên dâng mi :

- Ngày nay khoa học tiến bộ mà anh .

- Ý em nói người ta có thể ghép tim hay nối hai van tim ? Tỷ lệ thành công rất ít , em biết không , nếu không nói là dưới năm mươi phần trăm .

- Anh thường bảo em đừng bi quan , động viên em đi học , nhưng anh còn bi quan hơn em .

- Nếu như mình sống và biết được ngày mình sẽ chết , em nghĩ xem như thế nào ?

Duyên rùng mình :

- Em không dám nghĩ .

- Nhưng anh thì có và anh muốn làm một điều gì đó . Em xem nè Duyên .

Anh ấn nút lên máy cho dòng điện vào máy . Những người rô-bốt đồng loạt cử động và bước đi .

Anh cười :

- Ngày nay , người ta sáng tạo rô-bốt với nhiều kỹ năng hoạt động , anh chỉ mới điều khiển được rô-bốt thôi . Em xem ...

Duyên thích thú nhìn người rô-bốt đi , rô-bốt đánh nhau và nằm ngủ ... Thích quá , cô ôm cánh tay anh thân thiết từ bao giờ mà không hay , chừng sức nhớ , cô xấu hổ mà buông tay anh . Vòng tay ngập ngừng một chút rồi quàng qua vai cô :

- Anh thích được em thân mật như vừa rồi , em có thể ôm anh lần nữa không ?

Duyên đỏ mặt , tuy nhiên cô cũng đưa tay lên rồi ôm cánh tay anh .

Vũ ngập ngừng nói :

- Lúc này , anh nói anh muốn làm điều gì đó cho ngày tháng còn lại là ... anh yêu em và muốn có em , Duyên ạ .

Duyên ngớ ngàng :

- Anh Vũ ...

- Bất ngờ quá phải không em ? Bởi vì anh luôn xác định chúng mình là bạn , nhưng rồi anh tự mâu thuẫn với anh , anh yêu em từ lúc chúng ta có bốn người . Anh rất muốn nói yêu em và ngàn lần cho em hiểu tình yêu của anh , nhưng anh lại sợ ... vì anh biết trong trái tim em chỉ có một Đại sáng ngời ngự trị .

Duyên bối rối . Cô không có tình yêu với anh , vì trái tim cô đã để hình bóng Đại chế ngự . Bao nhiêu ngày xa Đại , lòng cô không hề phai . Bây giờ trước Anh Vũ , sao cô thấy mình yếu đuối lạ . Anh là

người ơn của cô , có thể tình cảm của cô giúp anh vượt qua bệnh tật . Cô muốn làm điều gì đó trả ơn anh .

Ngập ngừng , cô nắm cánh tay anh , mắt nhìn sâu vào mắt anh :

- Em ... cũng muốn được có anh .

Mắt Vũ mở to , anh luống cuống nhìn trả lại cô :

- Duyên ơi ! Anh có mơ không em ?

- Không , anh đang rất tỉnh .

Vũ cấu vào tay mình , nước mắt vui mừng của anh chảy ra . Anh nhẹ kéo cô vào mình :

- Anh muốn được có em , chúng mình sẽ mãi mãi bên nhau , phải không em ?

Duyên giấu mặt vào vai anh , giọt nước mắt cô cũng đang chảy , là giọt nước mắt xót xa , cô đã phụ Đại . Hãy tha thứ cho em , rồi cuộc sống mới sẽ làm anh quên em .

Áo Trắng Bên Sông

Chương 3

Vũ cứ lần quần bên mẹ , anh rất muốn nói với mẹ chuyện của mình , chuyện anh yêu Duyên và cô bằng lòng làm vợ anh .

Có thể mẹ phản đối , và anh quyết định bảo vệ tình yêu của mình .

- Mẹ !

Về ngập ngừng của Vũ làm bà Ngọc Lan chú ý :

- Có chuyện gì vậy con ? - Ngọc Lan vui vẻ nhìn lại - Lúc này , mẹ thấy con có vẻ khỏe khởi sắc hơn nhiều đấy . Sao , có chuyện gì vui muốn chia sẻ với mẹ , phải không ?

Ngồi xuống chiếc ghế đối diện , Vũ ngập ngừng : - Mẹ thấy con khỏe và khởi sắc à ?

- Dĩ nhiên rồi . Có lẽ con cũng nhận ra điều này chứ . Mẹ muốn biết điều gì giúp con trai của mẹ vui vẻ đến như vậy ?

Mặt Vũ đỏ bừng , anh cứ ấp úng mãi cho dù anh vào đây là để nói rõ mục đích của mình :

- Mẹ ... nhận thấy Duyên thế nào ?

- Duyên hả ? Xưa nay mẹ vẫn có cảm tình với nó mà . Nói tóm lại , siêng năng , sạch sẽ và thông minh .

Vũ vui thầm :

- Nếu như ... con muốn cưới Duyên , mẹ đồng ý không ?

Bà ngọc Lan ngớ ngàng cau mày :

- Con muốn cưới Duyên ?

- Dạ , con yêu Duyên .

- Mẹ không ngăn con yêu Duyên và kết bạn với nó , đó là một cô gái có nhiều ưu điểm , nhưng ...

- Nhưng sao hả mẹ ?

- Mẹ không muốn con kết hôn , mẹ muốn con sống vui vẻ mãi mãi bên mẹ .

- Mẹ ơi ! nhưng ... nhưng con không thể xem Duyên như một cái hoa trong lồng kính , chỉ được quyền nhìn mà không được quyền chạm vào .

Đứng lên đi lại ngồi cạnh Vũ và ôm vào mình , bà Ngọc Lan rưng rưng nước mắt :

- Mẹ muốn con sống , Vũ ạ .

- Người ta thường nói thà một phút huy hoàng còn hơn trăm năm trong bóng tối . Con muốn lấy Duyên và có một đứa con để lại cho mẹ , để mai sau này nếu con không còn sống nữa , thì con của con là hình ảnh của con , tồn tại bên mẹ .

Vũ cúi đầu nhìn xuống chân mình :

- Có thể con ích kỷ buộc Duyên vào con , nhưng con yêu cô ấy , con sẽ sống bao lâu nữa hả mẹ ? Con muốn làm một người bình thường , con khao khát điều ấy , mẹ hiểu không ? Mẹ đừng lo , con sẽ cố gắng không quá xúc động , con sẽ thường xuyên uống thuốc .

Ngọc Lan nghẹn ngào , làm sao bà không hiểu khao khát của con chứ . Nó đã gần ba mươi , một tuổi đang tràn đầy nhựa sống , vậy mà căn bệnh khắc nghiệt luôn đe dọa . Làm sao bà không hiểu : kết hôn có nghĩa là con đường đi về vĩnh hằng của Vũ rất gần và đầy bất trắc , có thể xảy ra bất kỳ lúc nào .

- Mẹ ! Con van mẹ . Con đã nói hết ý mẹ hãy cho phép .

- Duyên có biết con bệnh này không ?

- Dạ biết .

- Biết mà nó vẫn bằng lòng lấy con .

- Dạ .

- Mẹ muốn gặp riêng nó .

- Mẹ ...

Bà Ngọc Lan khoát tay :

- Mẹ chỉ muốn nói sự thật và nó phải hứa không được làm cho con xúc động .

- Con hiểu rồi .

Vũ sung sướng xoa hai tay vào nhau . Anh hình dung đến gương mặt Duyên khi cô e thẹn , nó đỏ hồng lên ... đáng yêu làm sao .

- Duyên này ! Nếu như anh nói anh cần em và có em lúc nào cũng bên cạnh , em nghĩ sao , hả Duyên ?

- Anh Vũ ...

- Anh biết em nặng gánh gia đình . Em không cần băn khoăn gì cả . Anh sẽ chu cấp cho gia đình em , lo cho thằng Tý và Tí Nị đi học , mở một cửa hàng bách hóa cho mẹ buôn bán .

- Anh Vũ !

Duyên cảm động ngã vào lòng Vũ :

- Nhưng liệu mẹ anh có đồng ý ?

- Mẹ phải đồng ý . Nhưng có một điều anh cần nói , anh sẽ ... bỏ em lại một mình về sau này .

- Đừng nói như vậy anh . - Cô đưa tay lên bịt miệng anh - Sẽ không có ngày đó đâu anh .

- Cho nên ... - Anh nắm tay cô âu yếm áp vào má mình - Em cần phải học để sau này cùng với Quỳnh phụ mẹ và ... nuôi những đứa con của mình nữa chứ .

Duyên xấu hổ cúi đầu . Lúc này cô thực sự quên Đại , cho dù đêm đêm cô vẫn mơ thấy Đại . Anh nhìn cô đầy trách móc : " Tại sao em phản bội anh hả Duyên ? " Tha thứ cho em , Đại ơi . Hãy cho em quên anh và yêu chồng em .

o O o

" Đại ơi !

Hãy quên em đi . Vạ lời xin lỗi anh . Duyên đã không chờ anh , đã đi lấy chồng , phụ bạc lời thề với Đại .

Xin hãy hiểu cho em . Em đã quên anh để yêu chồng em . Anh ấy vừa là một người ân , vừa là một người chồng thực sự yêu thương em " .

Đại vò nát tờ thư , cả tấm thiệp hồng tung lên cao một cách giận dữ . Anh muốn quay trở về hét vào mặt Vũ : " Sao anh hèn đến như vậy hả ? Trói buộc một người con gái vào mình chỉ vì ớn nghĩa . Cô ấy nói dối đó , cô ấy chỉ yêu tôi , mối tình của chúng tôi đang đẹp biết ngần nào , tại sao vậy ?

Lần đầu tiên trong đời Đại khóc vì tình yêu . Chỉ một năm xa nhau thôi , anh vĩnh viễn mất người mình yêu . Anh căm ghét bộ tứ vui vẻ ngày xưa ấy , bởi vì nó là nhịp cầu nối cho Anh Vũ đến gần Duyên . Anh viết cho cô bài thơ , nó là tiếng khóc là máu của trái tim anh .

" Một chút hạ vàng , em còn nhớ không ?

Ngày xưa cùng ngậm cánh phượng hồng .
Bâng khuâng nếm vị mười lăm tuổi .
Mắt em đen thắm một dòng sông
Một trang vở viết đầy tên ai
Đêm chao đảo mơ thấy em cười
Nhớ ngày xưa ấy được hôn em
Môi em ngọt
Cho anh về một đời không quên " .
Nước mắt Duyên rơi đầm ướt trang thơ . Một lần khóc vì anh thôi ,
Đại ạ . Em sẽ cất thật kỹ thơ tình của anh cũng như tình yêu của em
vào tận sâu thẳm thẳm .
Cô gái nào không khóc trong ngày vu quy . Nước mắt của cô dâu
không làm bận lòng Vũ mấy trong ngày tân hôn . Điều anh bận lòng
là mẹ cứ dặn mãi những câu anh không thích nghe .
Anh yêu Duyên , cô đã là vợ anh , nhất định anh sẽ mang hạnh phúc
đến cho cô . Tình yêu và cả vật chất .
Khách đã ra về hết sau khi chúc tụng những lời tốt đẹp cho đôi vợ
chồng mới cưới . Anh say đắm ngắm mãi vợ mình và muốn nói câu
mãi câu : " Duyên ơi ! Anh thật hạnh phúc " .
- Vũ !
Vũ nhăn mặt quay đi , Sao mẹ lại muốn vào phòng tân hôn , đã như
vậy cứ mãi dặn dò lời không thích nghe ?
- Con nhớ không được xúc động quá . Còn Duyên phải giữ cho
chồng con . Có gì ... bấm chuông ngay cho mẹ .
Vũ nhăn mặt ôm qua vai mẹ :
- Mẹ đừng quá lo cho con , hãy xem con đã lớn , từ nay đã có Duyên
thay mẹ chăm sóc cho con . Mẹ hãy về phòng nghỉ đi .
Anh ... " áp tải " bà Ngọc Lan về phòng và quay trở lại với Duyên . Cô
đã thay bộ quần áo trong nhà , bộ đồ thun trắng lửng trông cô thanh
thoát và dễ thương . Anh nhìn cô say đắm .
- Em đẹp quá làm cho anh cứ muốn hôn em .
Duyên xấu hổ che mặt :
- Không cho nhìn .
Anh phì cười , kéo tay cô ra và cúi gần sát thật sát mặt cô . Rồi vòng
tay qua người cô , ngây ngất :
- Em là vợ anh , anh có quyền chiêm ngưỡng em chứ , cô bé .
- Em giúp anh cởi áo khoác nhé !
Duyên mở cúc áo anh và giúp anh cởi áo khoác , vừa định quay qua
máng lên móc , anh đã ôm qua eo cô và kéo lại , rồi giữ cô trong
vòng tay mình , anh say đắm hôn cô .

Duyên khép mắt lại đón nhận , nụ hôn làm cô ngây ngất .
Bàn tay anh dịu dàng ve vuốt , nụ hôn nóng ấm rơi trên da thịt cô .
Chiếc áo rơi xuống chân , toàn thân Duyên rung lên trong cảm xúc lạ
lẫm say say bồng bềnh .

Chợt ... Duyên mở mắt ra , cô nghe tiếng anh thở nặng nề và đứt
quăng , người anh nặng nề rơi trên người cô . Duyên kinh hoàng
vùng dậy :

- Anh Vũ ! Anh Vũ !

- Thuốc ... Duyên ...

Duyên ấn nút chuông , một mặt cô chụp lọ thuốc đổ vào miệng anh .

- Anh Vũ ! Tỉnh lại anh ...

Bà Ngọc Lan lao vào , bà giật lọ thuốc trợ tim trên tay Duyên và đẩy
cô ra :

- Lấy điện tâm đồ !

Duyên run rẩy cầm lấy đưa cho mẹ chồng , cô quên mất mình đang
trần trụi .

- Mặc áo vào đi !

Duyên thở nhẹ ... Vũ cựa mình và mở mắt , anh ngơ ngác nhìn
quanh .

- Mẹ !

Ngọc Lan nhìn con trai vừa thương vừa giận :

- Con nghe có mệt lắm không ?

- Con không sao .

- Duyên ! Con lại lo cho chồng con đi .

Bà bước ra nhẹ khép cửa lại . Vũ bắn khoắn :

- Xin lỗi em nghe Duyên . Lúc này , em sợ lắm phải không ? Mẹ anh
lúc đầu bà rất sợ khi anh làm mệt và ngất đi .

Duyên hãy còn run . Quả thật cô rất sợ . Lúc ấy , Vũ như bị động kinh
.

- Em sợ lắm à ?

Ánh mắt anh sợ hãi như sợ Duyên thất vọng rời xa anh . Duyên đau
lòng ngồi xuống bên cạnh rưng rưng nước mắt :

- Làm sao để hết bệnh hả anh ? Em đau lòng lắm nhìn anh như thế .

- Anh sẽ không sao đâu , anh sẽ cố gắng không xúc động .

Duyên gục mặt trên ngực chồng . Làm sao ai có thể đè nén được
cảm xúc của mình , khi nó đã là hành động tự phát ?

Anh ôm cô ăn năn . Anh đã quá yêu cô và đã không kiềm nén được
cảm xúc của mình để làm cô phải sợ ngay từ giây phút đầu làm vợ
anh . Và chính nước mắt anh cũng đang rơi cho số phận nghiệt ngã
của mình .

- Anh Vũ !

Duyên bâng hoàng chạm tay lên má chồng :

- Anh khóc sao , anh Vũ ? Anh ơi ! Đừng ...

Cô ghen ngào lau nước mắt cho anh :

- Em sẽ không sợ nữa đâu .

- Nhưng anh làm em thất vọng . Lẽ ra anh không nên ... Em biết không , mấy hôm trước , anh nhận thư của Đại .

- Đại chúc mừng chúng ta , phải không anh ?

- Chúc mừng và cảnh cáo anh phải mang hạnh phúc đến cho em .

Anh cảm thấy ân hận vì đã dùng ơn nghĩa ràng buộc em , trong khi em từng thề hẹn với Đại . Anh biết em yêu Đại khi em xuất hiện ở sân bay lao đến ôm Đại mà khóc . Lúc ấy , anh tưởng mình có thể chết đi được .

Duyên đau lòng ôm choàng Vũ . Cô hiểu điều xót xa của anh , nhưng đã là vợ chồng , có thể nào chỉ có tình yêu ?

Anh run run vuốt mái tóc dài của cô :

- Anh sẽ không để em thất vọng đâu . Anh sẽ khỏe , em có tin anh không Duyên ?

- Em tin .

Đêm mờ mờ , đêm tân hôn chỉ có nước mắt không có rượu nồng và ái ân nồng say .

Duyên cố xua đuổi hình bóng Đại . Nhưng sao nhắm mắt lại , cô lại thấy Đại , anh nhìn cô đau đớn .

Duyên giật mình tỉnh giấc , ánh nắng rọi qua khung cửa kính , làm cô hoảng hồn toan bật dậy . Vòng tay ấm nóng giữ cô lại .

- Em muốn đi đâu vậy ?

- Sáng rồi anh Vũ .

- Đâu có sao . Tất cả mọi việc đã có người làm .

- Nhưng ... để mẹ biết em dậy muộn , em xấu hổ lắm .

Duyên ngồi dậy , cô gỡ vòng tay Vũ ôm mình :

- Buông em ra đi anh Vũ , chúng mình cùng xuống nhà .

- Mẹ đã đến công ty , còn Quỳnh đi học , ở nhà có anh với em thôi .

- Anh quen ngủ dậy trưa rồi hả ?

- Ừ .

- Vậy anh ngủ đi .

- Thôi đi , em dậy anh cũng dậy , chúng mình lên sân thượng phơi nắng .

Ở sân thượng rất nhiều chậu hoa , những giò phong lan trổ những hoa tím và vàng thật đẹp . Duyên phải kêu lên :

- Đẹp quá anh Vũ .

- Ừ , của mẹ anh đó . Mẹ rất thích hoa phong lan . Thời giờ rỗi rảnh , mẹ hay lên đây chăm sóc mấy giò lan .

Cô giúp việc ngập ngừng nơi cầu thang . Vũ cau mày :

- Có chuyện gì vậy , chị Hà ?

- Dạ , bà vừa về , bà nói muốn gặp mợ Hai .

- Chị xuống trước đi , chúng tôi sẽ xuống sau .

- Dạ , bà nói chỉ gặp mợ thôi .

- Được rồi .

Duyên lo lắng :

- Có phải chuyện hôm qua không anh ?

- Em đừng lo gì cả , tất cả là tại anh . Lẽ ra anh không nên cưới em , nhưng mà nếu như không có em , anh thật sự không còn ý nghĩa nữa để sống .

- Em không quan trọng chuyện gổi chẵn . nếu mang lại cho anh niềm vui , em sẵn sàng Vũ ạ . Anh đã làm cho em rất nhiều và cả gia đình em nữa , có làm gì đi nữa cũng không sánh bằng những gì anh cho em .

- Anh không thích em nói như vậy đâu Duyên . Thôi , chúng mình xuống nhà .

Anh khoác tay qua hông cô đi xuống , trông họ thật hạnh phúc , đầm ấm .

Ngước nhìn cả hai , bà Ngọc Lan chỉ chiếc ghế trước mặt :

- Con ngồi đó đi Duyên .

- Dạ , con đứng được rồi , thưa mẹ .

- Mẹ bảo con ngồi thì hãy ngồi đi . Thực sự đêm qua mẹ rất lo . Mẹ đã dự đoán mọi tình huống có thể xảy ra và nó đã xảy ra .

Vũ nhăn mặt :

- Mẹ !

- Chuyện này mẹ muốn nói riêng với Duyên thôi , con lên phòng đi .

- Mẹ ...

Duyên nắm nhẹ tay chồng :

- Về phòng đi anh .

Không hài lòng lắm , nhưng Vũ cũng quay lưng . Tất cả do tại anh mà . Còn lại một mình Duyên , bà Ngọc Lan nghiêm khắc :

- Con hãy vì sự sống của Vũ mà nên biết khuyên nhủ nó . Sự thật , mẹ không muốn nó lập gia đình , nhưng nó lại quá yêu con ... Mẹ không biết phải nói làm sao .

Duyên ngẩng lên , từ tốn :

- Mẹ yên tâm đi , con sẽ không để chuyện đáng tiếc xảy ra lần nữa .

Anh Vũ đối với con ngoài ân nghĩa còn có tình yêu .

Bà Ngọc Lan cảm động :

- Xin lỗi con , vì mẹ đã có lời lẽ nặng nề . Hồi nhỏ , mỗi lần vui quá , hay xúc động quá , nó đều ngất đi , nhịp tim đập mạnh và rất ngắn . Con hãy vì mẹ mà cho nó nụ cười , đó là điều mẹ xin con . Bây giờ , con lên với nó đi .

Vừa nghe tiếng chân Duyên , Vũ đi nhanh ra :

- Mẹ lại bảo em phải chăm sóc anh thật kỹ , phải không ?

Duyên mỉm cười :

- Không , mẹ chỉ bảo em hãy cho anh nụ cười .

Nụ cười của cô làm cho anh thở phào nhẹ nhõm . Anh đùa :

- Em muốn anh cười không ?

- Dĩ nhiên là muốn .

Anh cười cộ mũi vào má cô .

- Sự có mặt của em chính là niềm vui , là nụ cười , anh không hiểu sao mình lại yêu em nhiều đến như vậy .

- Tại ... anh mắc nợ em đấy . Em đòi anh trả cho hết .

- Em qua phòng anh đi . Vui quá , sáng nay anh vừa nghĩ một chuyện : điều khiển rô-bốt đánh banh .

Duyên tròn mắt :

- Được không anh ?

- Để xem .

Anh nắm tay cô vào phòng , Duyên cứ mở to mắt . Trên chiếc sân nhỏ , những hình nhân rô-bốt đi tới đi lui đẩy những đường banh đi .

Thú vị quá , Duyên cứ vỗ tay mà reo lên .

Gương mặt trẻ thơ của cô làm cho anh thấy thích vô cùng , anh kéo cô vào mình mà hôn .

Duyên phụng phịu :

- Em đang xem mà , anh điều khiển máy đi chứ .

o O o

- Duyên !

Duyên đứng lại , cô ngơ ngác nhìn Khôi :

- Có chuyện gì vậy , anh Khôi ?

Khôi lúng túng :

- Anh muốn mời Duyên uống nước . Đi nghe Duyên !

Đang khát nên Duyên cũng muốn uống nước . Vũ nói hôm nay anh không đi rước cô , vậy chậm chậm về nhà cũng được .

- Mình vào quán bên kia đi , anh Khôi .

Được Duyên nhận lời , Khôi mừng rỡ . Anh sánh vai cô cùng băng qua đường . Một chiếc xe đỗ sát lại , Khôi hoảng hồn nắm cánh tay Duyên kéo mạnh lại , làm cho cô ngã vào người anh . Duyên hoảng

sợ không kém , cô ôm chặt cứng Khôi , hai gương mặt chạm khế vào nhau .

Qua phút hoảng hốt , Duyên định tỉnh nhìn lại . Chiếc xe đi sát vào cô là ... của Vũ , anh đang nhìn cô . Duyên kêu lên :

- Anh làm em sợ điếng cả người hà . Sao anh nói bận không đi rước em ?

Giọng Vũ lạnh lùng và kẻ cả :

- Em lên xe đi !

Duyên buông Khôi ra:

- Xin lỗi nghe anh Khôi , chồng Duyên đến rước Duyên .

Chồng ? Khôi bàng hoàng . Vậy mà anh cứ ngỡ hoa kia chưa có chủ . Hoá ra ... lâu nay anh cứ thầm thương trộm nhớ một người không còn tự do . Một chút xót đau trong lòng Khôi . Duyên lên xe , cô vẫy tay chào Khôi :

- Anh Khôi uống nước một mình đi .

Vũ bực mình , anh véo mạnh vào tay Duyên làm cô nhăn mặt :

- Ái ! Đau em .

- Em còn cười với ai là anh đánh đòn em đó . Có chồng rồi ... cười với mình anh thôi .

Duyên cười khúc khích tát nhẹ vào má chồng :

- Khi ghen , trông anh khó coi lắm Vũ .

- Khó coi ... kệ anh . Có yêu mới có ghen . Ai cấm anh ghen nào ?

- Em ...

- Anh thấy em đi với ai nữa , không tha cho em đâu .

Duyên ngả đầu lên vai anh , cô biết anh quá yêu cô và mặc cảm không trọn vẹn đã khiến anh càng sở hữu cô nhiều hơn .

Cắn nhẹ lên vai áo anh , cô trêu :

- Vậy đi với anh thì được , phải không ?

- Dĩ nhiên , vì anh là chồng em kia mà .

Mắt Vũ nheo lại đầy ngụ ý . Duyên không thể hiểu cái nhìn của anh , cô mơ màng nhìn hai bên đường . Buổi chiều đang thật đẹp , những cặp tình nhân bên nhau hạnh phúc như cô và anh .

o O o

- Em ơi !

Vũ gõ nhẹ lên cánh cửa , nước chảy rào rào bên trong phòng tắm , Duyên đang thích thú để cho dòng nước mát lạnh chảy trên người mình :

- Em đang tắm , có chuyện gì vậy anh Vũ ?

- Em ... đừng tắm lâu quá , coi chừng bệnh à .

- Em mới vào mà .

Cô tinh nghịch nói vọng ra :

- Anh yên tâm đi , nửa giờ nữa em mới ra .

Cô cười khúc khích . Vũ đi thật nhanh lại tủ , ngăn tủ anh đã khóa kín lấy ra lọ thuốc và trút vào tay mình một viên . Đắn đo một chút rồi anh cương quyết bỏ vào miệng mình , phần còn lại , anh cất cẩn thận vào ngăn kéo và khóa chặt lại rồi giấu chìa khoá ở một chỗ khó tìm . Anh đi uống một ly nước và nằm xuống giường , rồi hồi hộp đợi ...

Duyên tắm xong , cô tươi mắt trong bộ đồ lụa trắng , màu áo được Vũ yêu thích . Cô rút cây kẹp tóc , rũ rũ nước xuống :

- Lúc này , anh gọi em có chuyện gì vậy ?

- Anh sợ em tắm lâu cảm lạnh . Em đẩy , mỗi lần đi tắm , anh sợ em luôn . Tắm gì mà đến cả giờ đồng hồ .

Duyên cười khế nhìn vào đồng hồ :

- Đặc biệt hôm nay có mười lăm phút , chứng tỏ em rất nghe lời anh .

- Hồi chiều ... gã nào theo em vậy ?

- À ! Là anh Khôi . Mấy đứa bạn hay gọi là Kỳ Khôi , quen hồi lớp mười hai , không ngờ bây giờ lại đi học chung khóa kế toán . Em nói em có chồng rồi , mà Khôi không tin , nên em dắt về nhà . Xin lỗi anh nghe , lẽ ra em không nên ...

Vũ mỉm cười :

- Có gì đâu , anh rất thoải mái . Anh chỉ sợ mẹ hiểu lầm em thôi .

- Cám ơn anh .

Duyên ngồi xuống cạnh chồng , cô làm một cử chỉ âu yếm vén mái tóc trên trán anh .

- Chủ nhật này , mình về thăm ba nghe anh .

- Ừ , ở bên ấy một ngày .

Duyên nhăn mặt :

- Nhà em chật không tiện đâu , đến chiều mình về đây được rồi .

Giữ tay Duyên và kéo cô ngã trên ngực mình , anh hôn cô . Nụ hôn rơi trên mắt mũi lần xuống bờ vai thanh mảnh , anh run run kéo dây áo cô rơi ra .

- Đừng anh Vũ !

- Anh yêu em .

- Không nên đâu anh , em sợ lắm ...

- Anh yêu em .

Anh ngắt lời cô bằng nụ hôn , bàn tay vuốt ve mơn trớn . Duyên muốn chống lại , cô không quên lời dặn của mẹ chồng và điều dễ sợ xảy ra trong đêm tân hôn ? Cô cố đẩy anh ra , nhưng càng cố chống lại , anh càng trút đam mê xuống cô , chưa bao giờ anh như thế từ khi cưới nhau . Duyên cứ ngạc nhiên để anh lôi cô vào thế giới kỳ ảo

của tình yêu .

- Anh Vũ !

Duyên an tâm vì anh mở mắt ra và nheo mắt cười với cô :

- Anh không sao đâu , em đừng lo .

- Anh ... anh hết bệnh rồi hả ?

- Ủ . Anh vừa chứng minh cho em xem đó .

Rồi anh nhòe người dậy chống tay ngắm cô , Duyên then thùng bịt mắt anh :

- Nhắm mắt lại ... không được nhìn người ta .

Anh nhắm mắt lại , anh nhòe tay cô :

- Em hạnh phúc không Duyên ? Riêng anh , trong đời anh chưa bao giờ có hạnh phúc như thế này , có chết anh cũng không ân hận .

- Đừng anh ! Sao anh hay nói tiếng chết quá vậy , cấm anh nói đó .

Anh say sưa hôn cô . Hai tháng , từ ngày cưới hôm nay cô mới thực sự là vợ anh . Một điều rất lạ như trong cổ tích . Duyên muốn hỏi anh tại sao mà không dám , và đến cả mẹ chồng , Duyên không dám nói điều kỳ lạ này . Cô hạnh phúc với tình yêu anh dành cho mình , Đại chỉ là bóng mờ của quá khứ tuổi thơ .

o O o

- Cậu Vũ !

- Dạ , thưa bác sĩ .

- Tôi rất lo khi cậu sử dụng thuốc . Nên nhớ , bất kỳ loại thuốc nào khi mang đến cho cậu như ý muốn , nghĩa là có tác dụng hiệu quả đều có thể để lại hậu quả . Cậu nên ngừng sử dụng thuốc . Vợ cậu phải hiểu cậu đang bị bệnh .

- Bác sĩ yên tâm đi .

Vũ cất lọ thuốc vào người . Đâu phải anh không biết nó có thể biến anh thành kẻ bán thân bất toại và nghiêm trọng hơn tim sẽ ngừng đập . Anh yêu Duyên và muốn cho cô tắt cả tình yêu của trái tim mình . Anh thích nhìn nụ cười nở trên môi cô và ngồi lặng ngắm cô hàng giờ mà không biết chán .

Đậu xe vào một góc , anh ngã người vào thành ghế , mắt nhìn lên dãy phòng Duyên đang học . Anh mỉm cười hình dung ra cô duyên dáng trong bộ quần áo anh mua tặng cô . Có thể nói đây là những ngày hạnh phúc tốt đẹp nhất đời anh , tại sao ... Sờ nhẹ vào lọ thuốc , anh lắc đầu . Những ngày mới cưới nhau , cho dù bên nhau vui vẻ , nhưng vẫn có một đám mây u ám , đám mây ấy đã bị xua tan . Anh đọc thấy hạnh phúc trong đôi mắt vợ mình và anh muốn cho cô mãi hạnh phúc tốt đẹp này .

Chuông reo tan học , học viên lần lượt đi ra . Duyên từ trên lầu cao

vẫy tay cho anh thấy cô , rồi chạy nhanh xuống . Anh âu yếm mở cửa xe cho cô ngồi vào .

- Học có căng thẳng không em ?

- Dạ , cũng bình thường , hy vọng sau này em sẽ giúp đỡ mẹ . Anh đợi em có lâu không ?

- Mới năm phút . Hôm nay anh muốn dành cho em một chương trình đặc biệt .

- Chương trình gì vậy ?

- Bí mật .

Anh nheo mắt nhìn cô . Duyên phụng phịu :

- Không nói cho em nghe được à ?

- Anh nói bí mật mà .

Anh cười lái xe đi , Duyên bá vai anh .

- Đi nghe ca nhạc phải không ?

- Không phải .

- Giới thiệu em với ai đó ?

- Đừng đoán nữa cô vợ yêu của anh ời em sẽ biết mà .

Anh đỗ xe lại trước nhà hàng rồi dắt tay Duyên vào . Cả hai vào thang máy anh bấm nút đến số hai mươi và ôm quàng qua người cô .

Duyên không hỏi nữa , cho đến khi anh đẩy cửa một căn phòng và dắt tay cô vào .

Dưới ánh đèn vàng , chiếc bánh sinh nhật to và hai ly rượu trang trọng . Anh đứng trước mặt cô dịu dàng :

- Chúc mừng sinh nhật lần thứ hai mươi của em .

Duyên xúc động đến lặng người . Đây là lần đầu tiên có được một người tổ chức sinh nhật cho mình . Cô ôm choàng lấy anh bật khóc .

- Em sao vậy Duyên ?

- Em cảm động quá . Chưa bao giờ có ai mừng sinh nhật em , anh là người đầu tiên đó, Vũ .

Anh nâng mặt cô lên , hôn lên đôi mắt đầm lệ :

- Vì anh yêu em và anh là chồng của em .

Đẩy cô ra , anh bấm nút máy hát điệu nhạc sinh nhật vang lên nồng nàn . Anh thổi hai mươi ngọn nến hồng âu yếm .

- Em thổi nến đi Duyên .

- Anh thổi cùng với em .

Hai mươi ngọn nến đã tắt , anh nâng ly rượu lên đưa vào môi cô .

Duyên ngây ngất nhấp một ngụm . Anh uống đúng vào môi cô vừa đặt môi lên , rồi nhẹ nhàng dìu cô đi theo điệu nhạc . Duyên lúng túng .

- Anh Vũ ! Em không biết nhảy .

- Cứ bước theo anh .

Duyên e thẹn cứ bước theo đôi tay dịu dặt của anh , tin cậy và hạnh phúc . Những điệu nhạc tiếp nối , cả hai ăn uống rượu , anh lại dìu cô bước theo điệu luân vũ của tình yêu .

Áo Trắng Bên Sông

Chương 4

Rút quyển sách trên kệ sách ra , Duyên ngạc nhiên vì tiếng rơi của một vật như là kim loại , cô nhíu mày nhìn xuống : Một chiếc chìa khoá .

Chìa khoá tủ nào vậy ? Duyên nhặt lên , rồi tò mò cô đi lại kéo các ngăn tủ . Ngăn dưới cùng khoá chặt . Cô thử tra chìa khoá vào và xoay nhẹ ... Tủ mở . Duyên ngập ngừng không hiểu mình có nên xem ngăn tủ này không ? Tại sao Vũ lại khoá tủ ? Anh có điều gì riêng tư muốn giấu cô ?

Kéo ngăn tủ , chỉ có một ít vật dụng của anh và ... một lọ thuốc còn khoảng hơn chục viên . Loại thuốc toàn tiếng Anh . Duyên đọc nhưng cô không hiểu được công dụng thuốc . Lấy lọ thuốc và khoá tủ lại , Duyên thử người ra . Có lẽ nào nó liên quan đến bệnh tật của anh . Gần đây , Vũ hay nóng nảy và dễ nổi cáu và hình như anh ngủ rất ít . Thỉnh thoảng giật mình thức giấc giữa khuya , cô thấy anh ngồi chìm lặng trong bóng tối .

- Em đừng lo ! Anh không sao đâu . Nếu mất ngủ ban ngày anh ngủ bù .

Nhưng sau đó , cô thấy anh vẫn cùng mẹ đến công ty .

Thay quần áo , Duyên đi ra đường . Cô vẫy chiếc xe , bảo đến nơi mình đến : Phòng mạch bác sĩ trị bệnh cho Vũ .

- Đây là loại thuốc không nên dùng và từng bị cấm sử dụng , vì nó là loại tân dược gây nghiện . Người sử dụng nó lâu dần sẽ thành nghiện .

Duyên lo lắng :

- Nhưng nó dùng vào việc gì , và mục đích trị bệnh ?

- Thuốc tăng lực , không có tác dụng trị bệnh .

Duyên sửng người ra . Trong một thoáng cô đã hiểu và như có ai đó xé nát trái tim cô .

- Cô hãy bảo người sử dụng hãy ngưng dùng thuốc , bởi vì thần kinh có thể bị tê liệt dẫn đến bán thân bất toại và nguy hiểm hơn ... tim sẽ ngừng đập .

Duyên cất lọ thuốc vào túi :

- Cám ơn bác sĩ .

Rời phòng khám , Duyên thần thờ đi . Tại sao anh lại cư xử như thế ? Anh cho cô là loại người ham sắc dục hay sao ? Anh đang tự giết anh và giết cả cô .

Nước mắt Duyên dâng mi . Cô phải cư xử với anh như thế nào đây ? Vì rõ ràng quan hệ vợ chồng không phải là tình yêu , không chỉ là sự quan tâm mà nó còn có sự cho nhau cảm giác hạnh phúc của xác thịt nữa .

- Duyên ơi !

Vũ đẩy cửa vào :

- Anh đến trường đón , người ta nói lớp em hôm nay nghỉ , anh vội về . Em muốn đi chơi đâu không ?

- Em muốn ở nhà với anh .

Nhìn mắt cô , anh kêu lên :

- Em khóc à ?

- Đâu có , bụi vào mắt em , em cứ dụi mãi .

- Sao em không lấy thuốc nhỏ , bụi sẽ trôi đi .

- Em làm rồi . Anh nằm xuống với em đi .

Anh nằm xuống bên cạnh và luồn tay xuống đầu cô làm gối , song kéo sát cô vào mình .

- Chúng mình yêu nhau mãi mãi như thế này nghe em .

- Anh Vũ ! Anh có chuyện gì giấu em phải không ?

Vũ bật cười :

- Sao em lại hỏi anh như vậy ? Chẳng phải ...

Anh nheo mắt đùa :

- Em biết anh từ đầu đến chân rồi sao ?

Duyên nghiêm mặt :

- Em không đùa . Em muốn anh nói thật .

- Em kỳ thật , khi không bảo anh nói thật . Nói thật chuyện gì ? Chẳng lẽ em nghĩ anh có ... ai đó ngoài đường ?

- Vậy em muốn biết , anh sử dụng thuốc này làm gì ?

Duyên lấy dưới nệm lọ thuốc , cô nhìn anh chăm chú . Vũ lúng túng , mặt anh trở nên nhợt nhạt .

- Em ... lấy ở đâu vậy ?

- Trong ngăn tủ mà anh khóa kín lại và giấu chìa khóa ở kệ sách . Tại sao phải như vậy hả anh ?

- Anh xin lỗi ...

Anh giấu mặt vào tóc cô :

- Anh biết anh không nên sử dụng nó , nhưng anh yêu em , anh sợ mất em , Duyên ạ .

Nước mắt Duyên trào ra :

- Nhưng anh có biết khi em biết sự thật , em đau khổ như thế nào không ? Chẳng lẽ vợ chồng yêu nhau cần phải gần gũi xác thịt mới gọi là vợ chồng ?

- Anh xin lỗi , từ nay anh sẽ không sử dụng nữa .

Duyên khóc thút thít , còn anh ra sức dỗ dành .

Nhưng đã là tân dược gây nghiện , nó trở thành thứ không thể thiếu với Vũ . Anh cứ trấn trở , hai mắt cứ mở to không chịu sụp xuống .

Đôi mắt thâm quầng của anh làm cho bà Ngọc Lan chú ý :

- Con trở bệnh , phải không Vũ ?

- Dạ , đâu có .

- Mẹ thấy con rất mệt mỏi , hai mắt quầng thâm . Con đừng say mê những nghiện cứu của con quá .

- Dạ , không sao đâu mẹ .

Những quất quay vất vả của anh , không phải Duyên không biết , cô đau lòng đến bật khóc . Những cơn thở gấp và tay chân run rẩy co giật , như kẻ lên cơn suyễn nặng .

- Em phải làm sao đây , anh Vũ ?

- Đưa thuốc cho anh , anh van em ... Nếu không thà anh chết còn hơn sống đau đớn như thế này , biết không ? Đưa thuốc cho anh .

Mồ hôi anh và ra như tắm , hơi thở gấp nặng nề . Hết còn chịu nổi , Duyên lấy viên thuốc đặt vào tay anh .

- Nước ...

Cô quay đi để không phải nhìn anh đang nuốt cái thứ độc dược ghê gớm vào người .

Thật lâu , có gần hai mươi phút , anh mở mắt ra nhìn cô , mặt tươi tỉnh :

- Cám ơn em .

Như một điều kỳ lạ , Duyên nhìn anh ngẩn ngơ . Mới cách đây không lâu , anh như người chết , vậy mà bây giờ ...

- Em đừng nhìn anh như vậy !

- Vũ ơi ! Chẳng lẽ anh cứ sử dụng thuốc như vậy ?

- Em đừng lo cho anh . Điều cốt yếu em vui và mẹ không lo lắng .

Duyên rơi nước mắt :

- Anh nghĩ em vui ?

- Em đừng nghĩ gì cả , hãy biết anh yêu em .

Duyên ôm lấy anh mà khóc , cô không dám nghĩ đến ngày mai như thế nào , một tương lai đầy màu xám phía trước .

o O o

Trăng sáng vàng vạc lan toả ánh sáng dịu dàng , thoang thoang mùi hương hoa nguyệt quế nở trong đêm . Duyên ngồi thảnh lơi giữa không gian tuyệt diệu ấy . Mới đó mà cô kết hôn đã một năm , tình yêu vợ chồng vẫn nồng nàn , đan xen vào những đau khổ , bất lực trước định mệnh .

- Duyên ơi !

Vũ đi lên , anh mỉm cười :

- Sao em không mở đèn ? Anh mở đèn nhé !

- Đừng anh , anh mở đèn sẽ làm bớt đẹp đó . Anh xem nè .

Anh bước đến ôm cô vào vòng tay :

- Anh biết em thích ngắm trăng , nhưng mà mê trăng ... bỏ chồng , đáng ghét lắm . Anh mở đèn nhé , năm phút thôi .

Anh bật ngọn đèn rồi trịnh trọng lấy trong túi áo ra hộp nhung màu đỏ

.

- Gì vậy anh ?

- Em nhớ hôm nay là ngày gì không ?

- Ngày chúng mình kết hôn vừa tròn một năm .

- Với anh , đó là những ngày tốt đẹp và hạnh phúc nhất . Để kỷ niệm một năm chồng vợ , anh tặng em một món quà .

Anh mở chiếc hộp nhung , Duyên kêu lên thảng thốt :

- Đẹp quá anh Vũ !

Chiếc nhẫn đính kim cương lấp lánh thật dễ thương , anh mang vào tay cô rồi đưa lên môi mình .

Duyên xúc động :

- Cảm ơn anh .

- Duyên ơi ! Anh muốn em sinh cho anh một đứa con . Chiều anh đi em .

- Anh Vũ ...

- Anh sẽ không sao , em xem anh khỏe mạnh như vậy .

Để chứng tỏ lời mình , anh bế bổng cô lên , Duyên sợ hãi :

- Anh Vũ ! Bỏ em xuống .

- Em khi dễ chồng em quá rồi , cô bé .

Anh bế cô đi xuống phòng và dùng chân đóng cửa lại . Đi đến bên giường , anh đặt cô xuống và say sưa phủ lên cô cơn mưa hôn .

Chưa bao giờ anh mãnh liệt như vậy , Duyên sung sướng đón nhận .

Làn môi nóng ẩm ẩm ướt di động trên da thịt cô thành cơn sóng mê đắm gợn gợn , cô bầu chặt hai vai anh trong hạnh phúc tuyệt vời ...

Bổng Duyên kinh hoàng vì vòng tay đang siết chặt lấy cô vụt buông ra , tấm thân anh nặng nề rơi xuống .

- Anh Vũ !

Duyên kêu lên thất thanh , lay mạnh anh . Mắt anh nhắm nghiền , dòng nước bọt hai bên mép chảy ra .

- Anh Vũ ...

Vũ đã bất tỉnh .

Suốt dọc đường đến bệnh viện , Vũ không tỉnh lại , mặt anh xanh mướt và nhẵn lại , hình như anh đã rất đau đớn đến chịu không nổi . Phải đến sáng hôm sau , anh mới tỉnh lại , người đầu tiên anh gọi đến là Duyên .

- Con hãy nghỉ đi , suốt đêm qua con đã làm cho mẹ và vợ con sợ gần chết đi rồi . Con nghe trong người như thế nào ?

- Ngực con đau lắm .

- Mẹ không thể tưởng tượng con dám quên sinh mạng mình , Vũ ạ .

- Mẹ ! Con xin lỗi .

Mắt đỏ hoe , bà Ngọc Lan đi ra . Lẽ ra bà nên ngăn Vũ lại trong ý định cưới vợ , bây giờ thì tất cả đã muộn màng .

Vũ bị bán thân , điều may mắn là còn sống sót , nhưng gương mặt đẹp để trẻ trung bị méo một bên . Vũ phát hiện điều này khi anh định nắm tay Duyên , anh kinh hãi nhìn tay của mình không còn cử động theo ý muốn của mình , rồi hai chân , anh dùng cánh tay trái còn lại có thể cử động được véo mạnh vào chân mình , và vụt khóc òa lên . Anh đã bị liệt .

Duyên ôm choàng anh , nước mắt cô rơi theo nước mắt và sự đau khổ của anh , nó cũng đang là nỗi đau của cô . Lời nói nào trong lúc này cũng không xoa dịu nỗi đau . Có phải chăng cái chết đang tiến gần đến với anh ?

Vũ hoàn toàn suy sụp . Một thoáng trôi qua nặng nề , mơ ước có một đứa con không bao giờ thành hiện thực . Bệnh tật là cánh cửa hạnh phúc đóng lại trong đời anh .

Sáng nay , Duyên để anh ngồi lên xe lăn và đẩy ra vườn cho anh hong nắng , cô ngồi bên anh và đọc báo cho anh nghe . Anh nắm tờ báo vò nát giận dữ :

- Em đừng đọc nữa , anh không thích nghe đâu và càng không muốn biết gì về thế giới bên ngoài , mọi cánh cửa đã đóng lại rồi .

- Mẹ nói đang lo thủ tục đưa anh sang Pháp trị bệnh .

Vũ lắc đầu :

- Không hy vọng gì đâu . Anh đã ba mươi và nếu thay tim ... y học chưa làm được điều đó . Anh muốn sống Duyên ạ , dù chỉ trên xe lăn

, để anh còn có em và nhìn thấy em .

Duyên đau khổ ôm tay chồng . Cô tự dặn mình chịu đựng tất cả , dù anh có khắc nghiệt hay nổi giận la hét . Và sau những giây phút phát tiết giận dữ , anh gục vào lòng cô mà khóc như đứa trẻ .

o O o

- Mẹ !

Lâu lắm Duyên mới về thăm mẹ . Từ ngày Vũ phát bệnh , tất cả mọi vui chơi của cô khép lại , phim hay ca nhạc cũng bị cô bỏ quên và chỉ còn biết có anh , lặng lẽ quan tâm , chăm sóc ... Tất cả như chưa đến được cái tội , chính vì cô mà anh đã nông nổi đó .

Gọi mẹ mà nước mắt Duyên ứa ra , cô ôm lấy mẹ và úp vào ngực mẹ như thuở còn bé .

Mẹ xót xa vuốt mái tóc dài của cô . Nó hầy còn quá bé bỏng , mới hai mươi mốt , tội tình gì đâu ? Tất cả cũng tại cái nghèo và gánh nặng gia đình . Tiếng khóc của mẹ làm Duyên nhìn lên , cô lại làm mẹ đau lòng vì những giọt nước mắt của cô nữa rồi .

- Mẹ ! Con xin lỗi .

- Không , mẹ phải là người xin lỗi con . Cuộc đời con bất hạnh là bởi chính ba mẹ .

- Mẹ đừng nói như vậy . Thật ra con cũng rất hạnh phúc . Anh Vũ rất yêu con và chính vì yêu mà anh ấy đã hại anh ấy . Con đang rất sợ anh ấy bỏ con mà đi .

- Mẹ chồng con có tốt với con không ?

- Dạ có , cả Quỳnh nữa . Cô ấy bảo nếu đứng vào địa vị và hoàn cảnh con , cô ấy khó kiên nhẫn như con . Nhưng mẹ ạ , ngoài ân nghĩa với gia đình anh Vũ , con còn có tình yêu với anh ấy .

- Lâu quá mới về nhà , con ở lại ngày mai hãy về . Mẹ nấu riêu cua nhé !

Duyên vui mừng :

- Phải đó mẹ lâu lắm con không ăn món bún riêu mẹ nấu .

Gần hai năm xa nhà , nhìn Tí Nị , Duyên giật mình . Con bé lớn thật , mười sáu rồi còn gì , còn thẳng Tỳ cao hơn Duyên một cái đầu .

- Chị Hai !

Nó nheo mắt :

- Em báo cho chị một tin bí mật .

Duyên phì cười :

- Này ! Đừng bắt chước anh Vũ , cái gì cũng bí mật .

- Nhưng mà cái này bí mật , bây giờ em bật mí : Anh Bờm về nước

... Nghỉ hè thôi , hai tháng nữa mới đi .

- Đại về nước ?

Duyên kêu lên , cô càng sống sót hơn vì anh đang hiện ra sừng
sừng ở cửa và nhìn cô . Ôi ! Cái nhìn có biết bao nhiêu điều muốn
nói và ai oán ... Trông Đại lớn hẳn và chừng chạc ra .

- Đại !

Đại tiến vào , anh thật sự xúc động . Bé Duyên đây mà , thuở hai đứa
còn đi nhặt bọ ni lông , đôi lúc mỗi chân lười đi , bé giả bộ nhăn nhó
ngồi sụp xuống " Đau chân quá Đại ơi , mày cõng tao đi " .

Đại ngồi sụp xuống , nhanh như cắt Duyên ôm cổ Đại cho Đại cõng
đi . Dọc đường cô cứ tình nghịch thổi phù phù vào cổ Đại nhột nhột
... Ngày tháng đi qua , cả hai lớn dần . Đôi mắt ai sống nước mắt tối
hôm ấy khóc khi Đại đi , anh run rẩy hôn lên đôi mắt ướt lệ " Duyên
sẽ đợi anh " . Vậy mà ... Hai tay Đại nắm lại trong cơn đau buốt lòng .
Em đang đẹp rực rỡ như đóa hoa vào buổi sáng khoe hết hương sắc

Như quên hết , anh dang tay và ôm cô thật chặt vào mình :

- Duyên ơi !

Thật lâu , Duyên cựa mình .

- Buông Duyên ra đi Đại , về nước hồi nào vậy ?

- Ngày hôm qua .

- Rồi chừng nào đi ?

- Hai tháng nữa . Thực sự Đại không muốn tin Duyên đã đi lấy chồng
, phản bội lời hứa .

" Phản bội lời hứa " . Duyên lùi lại , nước mắt cô rưng rưng .

- Đại cứ trách đi .

- Không , Đại không trách đâu , vì Duyên cần cứu gia đình , chỉ trách
ai kia muốn lợi dụng cơ hội thôi .

Duyên lắc đầu :

- Không phải đâu . Anh Vũ không hề muốn lợi dụng Duyên , anh ấy
yêu Duyên , chính Duyên đã hại anh ấy .

- Duyên hại anh ấy hay anh ấy hại Duyên ? Làm sao một người đau
tim lại cưới vợ được . Vũ thừa biết sự sống của anh ấy rất mong
manh .

- Đại ơi ! Đừng nói nữa . Thực sự khi Đại đi rồi , bao nhiêu biến cố
của gia đình , Duyên ... đã quên Đại và thật lòng yêu anh Vũ .

Đại kêu lên như có ai xé tim mình :

- Yêu thật lòng ?

- Xin lỗi Đại ...

- Anh không tin .

Đại gục đầu vào cánh cửa , hai vai anh run run . Vẫn là Đại mít ướt của thuở nào , Duyên run run đi lại , cô đặt tay lên vai anh :

- Sẽ có những người con gái khác đến với Đại , người ấy sẽ yêu Đại thật lòng .

- Anh không cần ai hết ngoài em . Em rõ chưa ?

Đại quay lại , mắt anh giận dữ ai oán làm cho Duyên nao lòng . Sao cô chỉ muốn ôm anh mà khóc . Ngày tháng hạnh phúc với Vũ đã đi qua , còn lại cay đắng cô đơn và chịu đựng hắt hủi dần vạt của mình . Chưa bao giờ cô dám trách Vũ , cô hiểu tâm lý ức chế của anh . Nhưng giờ đây đứng trước Đại , trước tình yêu và tính cách mạnh mẽ của anh , cô thấy mình yếu đuối . Dĩ vãng ngày nào chợt như sống lại .

- Ngày hôm qua , anh chỉ muốn bứt phá hết để đi tìm em . Bao nhiêu ngày đi xa là bấy nhiêu thương nhớ . Lúc nhận thư báo tin em đi lấy chồng , anh ngỡ như trời đất sụp đổ . Lẽ ra anh không nên đi Mỹ học . Em có tàn nhẫn quá không Duyên , khi em nói em thật lòng yêu anh Vũ ? Thương hại thôi , đó là sự thương hại , không thể nào là tình yêu đâu Duyên .

Tim Duyên như rã đi thành nước bởi sự mạnh mẽ và cuồng nhiệt kia , cô yếu đuối chống trả lại , nhưng cô không sao đứng dậy nổi , mặc dù cô rất muốn nói cho Đại hiểu : bây giờ và ngày xưa đã khác rồi , cô đã có chồng , một người chồng đang bệnh hoạn người ấy tha thiết yêu cô .

Những giọt nước mắt của cô làm Đại ăn năn , anh dịu dàng nắm cánh tay cô và đỡ ngồi xuống ghế :

- Anh xin lỗi , đã làm em phải khóc . Anh không muốn nhìn thấy em khóc , nước mắt đau khổ phiền muộn hãy để cho anh .

Anh lau nước mắt cho cô :

- Anh vẫn yêu em , chưa bao giờ anh quên những kỷ niệm từng có với nhau từ thời thơ ấu cho đến khi anh đi xa em . Anh càng đau lòng khi biết em đang sống với một người bệnh hoạn . Em còn quá trẻ để chịu đựng cuộc sống đơn điệu và khắc nghiệt , suốt ngày chỉ biết hầu hạ một người đau ốm .

Duyên phản kháng thụ động :

- Duyên van anh đừng nói nữa .

Đại càng nói càng phần nộ :

- Anh thật đau lòng khi bất lực nhìn em có cuộc sống như vậy ? Lẽ nào em cứ sống một cuộc sống đau đớn như vậy sao ? Anh muốn bỏ học ở lại và giành lấy em , Duyên ạ .

Duyên đứng lên , cô cố cương quyết :

- Anh đừng nói nữa , em sẽ đi đó .

- Duyên !

Anh quỳ xuống ôm chân cô , mắt đau đáu niềm đau . Trái tim Duyên lại mềm , cô không có can đảm để đi . Cả hai cứ kẻ đứng người quỳ lặng im trong nỗi đau và phiền muộn .

o O o

Lẽ ra Duyên ở lại nhà mẹ cho đến ngày hôm sau , nhưng sự có mặt của Đại làm cho cô đổi ý . Gặp nhau làm gì nữa khi cô đã phụ anh . Gần hai năm sống chung với chồng sự gần gũi chần gối mặt nồng và tình yêu của chồng đã chinh phục trái tim cô . Cô không có quyền phản bội chồng , ân nghĩa tràn đầy biết bao nhiêu .

- Anh !

Vũ ngạc nhiên mở mắt ra nhìn vợ :

- Sao em nói về nhà hai ngày ? Lâu lắm em mới về nhà kia mà .

- Em không yên tâm .

Nụ cười héo hắt trên môi Vũ :

- Có gì mà không yên tâm , nhà có người làm , còn y tá nữa .

- Nhưng ... tiểu tiện , chẳng lẽ anh bắt y tá giúp anh ?

Vũ xúc động sờ tay lên má vợ :

- Cảm ơn em .

Ôm bàn tay anh , Duyên dịu dàng :

- Em là vợ anh mà , anh cảm ơn em gì chứ ?

- Sáng nay anh đã soi gương , anh có giống ác quỷ như trong phim " Quỷ nhập tràng " không em ?

Tim Duyên thất lại :

- Không phải đâu anh Vũ .

- Em đang thương hại anh , phải không ?

Gương mặt đã méo mó của Vũ càng méo mó hơn :

- Anh nhìn thấy đôi mắt em sáng lên khi được mẹ cho phép về thăm nhà . Phải rồi ! Anh giống như phù thủy khi muốn nhốt em vào trong cái lồng kín . Em khao khát tự do vì bên anh có vui vẻ gì đâu . Em đi đi , đừng để anh phải đau lòng vì lòng thương hại của em .

Bàn tay mới sờ lên mặt Duyên , bây giờ giận dữ đẩy cô ra và hét tung mọi thứ chung quanh . Mắt anh vằn lên tia lửa đau đớn , anh kéo tấm đắp trên hai chân của mình , rít lên :

- Em hãy nhìn xem , nó đang bắt đầu tọp lại và chết dần mòn .

- Anh Vũ ..

Duyên ôm choàng anh , cô khóc ngất :

- Anh đừng tự hành hạ mình , đừng cư xử với em như vậy , em đau lòng lắm . Còn nếu như anh thấy cư xử với em làm cho em phải khóc , thì anh cứ mạnh tay lên .

Vũ nhắm mắt lại , giọt nước mắt tràn ra trên má .

- Anh điên mất rồi , anh khao khát bầu trời bên ngoài biết bao , em hiểu không ?

- Hay em đưa anh ra ngoài dạo nhé .

- Đừng , anh muốn ngủ , em hãy lặng im đi .

Duyên đau khổ buông anh ra , cô kéo chăn đắp lại cho anh . bệnh tật thật tàn nhẫn , đã biến dạng anh thế thảm , đôi mắt trũng sâu , đôi gò má móp méo tằm thân gầy đét , những cơn suyễn đến thường xuyên ... Nhìn anh , Duyên không sao chịu nổi . Một ngày về nhà và gặp lại người yêu cũ , mọi thứ dường như đảo lộn trong cô . Duyên như rơi vào tuyệt vọng đến tận cùng . Lâu lắm rồi , cô chưa hề nghĩ đến mình , cam chịu với số kiếp và những bất hạnh đến trong đời mình không than vãn . Nhưng rồi Đại trở về , tình yêu và đau khổ của anh bỗng giào vò cô hơn bao giờ hết . Thì ra cô chưa quên quá khứ , một quá khứ ngọt ngào với Đại .

o O o

Đại đi qua rồi đi lại , cuối cùng anh quyết định đến trước cửa ngôi biệt thự đồ sộ , nơi mà năm , sáu năm về trước , anh đã dắt Duyên đến trả cái ví tiền , và cũng chính nơi này tràn đầy tiếng cười ấm áp của một tình bạn . Nhưng bây giờ , sao nó quá đổi xa lạ với anh , nó chính là ngôi nhà tù nhốt Duyên vào số phận bi thảm .

Nhấn mạnh chuông , Đại hồi hộp đợi . Người mở cửa là Quỳnh . Cô nhìn Đại rồi chột hét to lên :

- Anh Đại !

Cô cuồng nhiệt lao đến ôm Đại , mồm cứ hét :

- Anh về hồi nào vậy ? Sao không điện thoại vậy hả ? Ghét chưa !

Đại gượng cười :

- Về được ba hôm rồi . Trông Quỳnh không có gì thay đổi cả .

- Nhưng anh thì quá thay đổi : to lớn vạm vỡ và đặc biệt ... rất đẹp trai .

Cô vỗ vai Đại :

- Quà đâu ?

- Không mang đến . À ! Anh Vũ đâu ?

Nhắc đến anh trai , Quỳnh sụ mặt :

- Nhắc đến anh Vũ , em rầu ghê . Tất cả cũng tại bà Duyên . Hồi đó em thích bà , bây giờ em ghét cay đắng luôn .

- Sao vậy ?

- Anh nhìn anh Vũ em , anh sẽ hiểu . Bả biết anh Vũ bệnh , lẽ ra bả phải ngăn anh ấy sử dụng thuốc . Đằng này anh Vũ quá yêu bả , sử dụng thuốc bừa bãi rồi phản tác dụng , ổng bị bán thân bất toại nằm một chỗ gần một năm nay , còn bả phơi phơi , càng ngày càng đẹp ra , thấy ghét .

Tim Đại thất lại , Duyên đang sống trong một môi trường như vậy đó sao ? Định tỉnh , Đại khe khẽ :

- Anh muốn thăm anh Vũ .

- Bây giờ ổng khó lắm , muốn cái gì phải hỏi ý ổng , không thôi không được .

- Anh là bạn , chẳng lẽ mấy năm không gặp lại đến thăm mà anh không tiếp ? Em cứ đưa anh lên thăm .

Đại đi trước , Quỳnh đành đi theo . Cô vui lắm nên đi sát vào Đại .

- Anh Đại khác hồi ấy ghê , người sống nước ngoài có khác .

- Anh thấy anh vẫn thế , không có gì thay đổi cả .

- Sao không , anh làm sao nhận diện được sự thay đổi của mình .

Hồi anh mới đi , em buồn và nhớ anh chết được . Sao mà anh lười viết thư cho em dữ vậy ?

- Anh bận học .

Quỳnh nguýt Đại một cái thật dài :

- Hứ ! ghét chưa ! Bận học , bận học , em ghét kiểu nói của anh .

Chứ chẳng phải du học sinh rồi ... hách ?

Đại phì cười làm một nắm đấm lên sống mũi Quỳnh :

- Hồi này , sao miệng lưỡi Quỳnh đanh đá ghê thế ?

Quỳnh lắc lắc đầu :

- Không phải hồi này mà hồi nào cũng vậy . Hồi xưa Đại cãi đầu có lại Quỳnh đâu .

Vừa đi đến đầu hành lang , Duyên cũng vừa đẩy xe lăn của Vũ , Duyên ngỡ ngàng vừa sợ , chân và tay cô run lên , điều này không tránh khỏi mắt Vũ , môi anh cắn lại . Còn Đại , anh sững sờ trước Vũ . Một anh Vũ mà anh biết đâu phải như thế này . Tuy ngày ấy xanh xao , " liễu yếu đào tơ " như con gái , nhưng bây giờ ... gương mặt méo mó , xanh xao và mệt mỏi . Đại bàng hoàng .

- Chào cậu ! Hai năm rồi không gặp , cậu khác thật đó Đại .

Vũ chìa tay trái - cánh tay duy nhất còn cử động được ra trước , Đại ghen ngào đưa tay ra .

- Anh như thế này sao anh Vũ ?

Vũ rút tay lại , anh ghét ai thương hại anh . Những ngày tháng nằm trên giường bệnh , anh ghét nhất bất kỳ lòng thương hại của ai . Anh lạnh nhạt .

- Quỳnh ! Hãy đưa Đại xuống phòng khách , anh Hai phải đi tắm nắng .

Rồi anh quát Duyên :

- Còn không mau lên !

Duyên cúi đầu đẩy xe lăn đi , cô không dám nhìn Đại . Đại ngẩn ngơ , anh toan đuổi theo Vũ .

- Anh Vũ ...

- Anh đừng đi theo anh ấy , bây giờ anh ấy là như vậy đó , tính tình thay đổi bất thường , vui và buồn bất chợt .

- Nhưng anh không hiểu , anh đến thăm anh ấy kia mà .

- Có lẽ anh vừa tỏ thái độ xót xa trước anh ấy . Đừng buồn anh Đại .

Quỳnh kéo Đại đi . Anh không muốn đi chút nào , mục đích của anh đến đây là tìm Duyên . Cô không dám nhìn anh , cả đến khi Vũ bộc phát thịnh nộ quát tháo . Duyên đang sống những ngày tháng như thế đó ư ? Câu chuyện của anh với Quỳnh vì thế cứ rời rạc không đầu , không ồn ào vui vẻ như thuở nào , nhưng anh không có ý ra về .

- Em hãy để anh đi gặp anh Vũ một chút . Không lẽ chỉ mấy câu nói của anh ấy , anh đã ngoảnh mặt làm ngơ , anh muốn vui vẻ như ngày xưa .

Quỳnh chán nản :

- Không hy vọng đâu anh , nhưng thử xem .

Vũ còn ngồi tắm nắng , bên anh , Duyên ngồi lơ đãng . Biết ý anh , Duyên ít dám nói . Nếu như anh lạnh lùng xa vắng , mở miệng ra chỉ để làm anh nổi giận .

Chợt anh cất tiếng làm Duyên giật mình :

- Hôm trước em về nhà đã gặp Đại rồi chứ ?

- Dạ .

- Anh không hề nghe em nói .

- Em ... quên .

- Quên ?

Vũ cười nhạt :

- Anh không tin em quên . Đại là bạn củ em thuở nào , hôm chia tay đi du học em đã ôm Đại khóc sụt sùi kia mà .

- Chuyện hồi ấy ... đừng nhắc được không anh ?

- Em đau lòng hay nuối tiếc ?

- Anh Vũ ...

Nước mắt Duyên rưng rưng , Vũ quay mặt đi , trong lòng anh là cả một trời bão tố . Anh hận bệnh tật của mình , hận con người bạc nhược và hận trái tim Duyên hãy còn một chút cho Đại , cho dù anh

đã vì yêu cô mà làm tất cả mọi chuyện .

Tiếng chân sau lưng , Vũ vội ngồi yên . Từ lúc xoay trở không như ý , anh đã tập cho mình thói quen nhận xét bước chân của người thân và người lạ . Đại đang đi đến , anh ngồi trên chiếc băng đá đối diện Vũ :

- Anh Vũ ! Ngày xưa bộ bốn chúng ta rất vui vẻ , mong rằng hai tháng hè của chúng ta sẽ vui vẻ như xưa .

- Vui vẻ ?

Vũ lặp lại hai tiếng vui vẻ đầy cay đắng :

- Tôi còn nhảy nhót hay vui đùa được sao ? Tôi là kẻ tàn phế rồi , cậu đâu phải không nhìn thấy . Tôi còn có thể nhìn thấy cái chết của mình . Bảo một người tàn phế và sắp chết vui vẻ , cậu không thấy quá độc ác hay sao ?

- Xin lỗi anh . Nhưng nếu anh lạc quan , biết đâu bệnh anh sẽ thuyên giảm . Bi quan chính là con dao giết chết anh đó .

Mắt Vũ khép lại đau khổ :

- Cậu nói đúng , tôi phải lạc quan vì Duyên . Cô ấy mới hơn hai mươi tuổi , tôi đã làm cho đời cô ấy đi vào ngõ hẹp u ám . Tôi muốn trả tự do cho cô ấy , nhưng trái tim tôi bảo tôi hãy giữ cô ấy lại , nếu không tôi sẽ chết .

Nhìn anh đang đau khổ cùng cực , lòng Đại chùn lại . Anh thương cho mình và thương cả cho Duyên .

Bác sĩ đến xem bệnh cho Vũ . Lợi dụng lúc bận rộn , Đại kéo Duyên ra một góc khuất :

- Chiều nay sáu giờ , anh đợi em ngoài ngã ba . Em không đi gặp anh , anh sẽ vào đây gặp em , em hiểu không ?

Đại đi luôn ra cửa . Duyên muốn gọi anh lại , nhưng vừa lúc Quỳnh đi ra .

- Anh Đại ! Sao lại về .

Cô chạy theo nắm áo Đại , anh phải đứng lại :

- Trưa rồi , anh phải về .

- Vậy chiều , em đến nhà tìm anh ghen .

- Ngày mai đi Quỳnh .

Chỉ nói bấy nhiêu , rồi Đại đi như chạy . Nỗi buồn trong lòng anh chất ngát

Áo Trắng Bên Sông

Chương 5

Đại thở phào nhẹ nhõm , vì cuối cùng Duyên cũng đến . Cô ăn mặc đơn giản : quần đen áo bà ba . Trông cô rất lạ nhưng thật dễ thương .

Anh chạy đến xúc động :

- Anh cứ sợ em không đến .

- Mình gặp lần này thôi , nghe anh .

Không trả lời câu hỏi của cô , anh kéo cô đi .

- Anh đang đói lắm , mình đi ăn nghen .

Chọn một quán vắng , Đại gọi thật nhiều thức ăn , nhưng rồi anh chỉ nhìn cô .

Duyên nhăn mặt :

- Anh nói đói mà , sao không ăn đi ?

- Anh thích nhìn em hơn .

- Anh khác hồi xưa quá , Đại ạ .

- Nhưng tình cảm anh dành cho em không khác đi chút nào .

- Chúng mình hãy xem như bạn đi , anh Đại .

- Có nghĩa trong hai tháng nghỉ hè , anh có quyền đến đó để gặp em .

- Không , anh có thể đến , nhưng ... để làm bạn với Quỳnh thôi .

- Là em nói đó . Nhớ đấy !

Hồi này Đại chứng chắc và đầy quyết đoán . Tính ấy đã một lần thể hiện khi anh bắt cô trả tiền nhặt được và khi anh nói yêu bắt cô phải hứa chờ . Kỷ niệm ngày xưa ấy sao cứ sống mãi .

Ăn xong , biết Duyên muốn về , Đại nói như ra lệnh :

- Anh không giữ em lâu đâu , nửa giờ nữa thôi . Thực sự anh muốn đòi lại những gì của anh mà trong hai năm qua , anh Vũ chiếm lấy khởi đầu bằng ân nghĩa .

Giọng Đại giận dữ :

- Anh Vũ đã vì ân nghĩa ràng buộc em , còn anh , anh sẽ dùng tình yêu của anh đòi lại em .

Nước mắt Duyên ứa ra :

- Anh đừng như vậy , nếu không có anh Vũ , gia đình em như thế

nào đây ?

- Tại sao lúc ấy , em không hề cho anh biết ? nếu biết được , anh lập tức trở về ngay . Em nên biết , ba mươi lăm ngàn đô tài trợ cho năm năm học không phải nhỏ . Anh sẽ quay về không cần học , số tiền ấy lo cho ba em được mà , tại sao em chỉ muốn nhận ân nghĩa của anh Vũ mà giấu giếm anh ?

Nước mắt của cô làm cho lòng anh mềm lại , anh ôm quàng qua vai cô , lấy tay lau nước mắt cho cô .

- Anh xin lỗi vì đã nặng lời , nhưng thực sự anh đau khổ . Nếu như em hạnh phúc , anh sẽ lặng lẽ quay về Úc . Đáng này ...

- Đừng nói nữa anh .

Cô bịt miệng anh , mắt anh nhìn cô vừa xót xa vừa đăm đũa . Không ghìm được lòng , anh chợt ghì mạnh lấy cô và cúi xuống tìm môi cô . Nụ hôn hạnh ngộ dài như vô tận . Duyên không muốn từ chối nữa , cô thấy mình yếu đuối và khao khát được anh yêu .

Nửa giờ trôi qua ... sương đêm xuống lạnh cả vai , Duyên hốt hoảng đẩy anh ra :

- Em phải về thôi .

- Ngày mai mình gặp lại chứ ?

- Anh Đại ... mình đừng nên gặp lại .

Duyên bật khóc chạy đi , Đại đứng nhìn theo đau khổ . Môi anh và áo anh như còn mãi mùi hương dịu dàng của cô .

Có lẽ anh nên quay về Úc ngay tức khắc , trả lại cho cô ngày tháng bình yên và sầu muộn bên người chồng bệnh hoạn .

Ồi ! Nghĩ đến chia xa , lòng anh trào lên nỗi xót xa đau đớn .

Duyên ơi ! Áo trắng qua sông rồi , còn đâu nữa . Anh rất muốn quên em , nhưng nghĩ đến bất hạnh của em bên người ấy , lòng anh cứ xót xa bèo bọt " .

o O o

Tiếng Quỳnh cười giòn giã dưới nhà sao cứ như xé nát trái tim Duyên ra từng mảnh vụn . Ngày xưa có bốn người , tiếng cười cũng giòn giã như thế đó , bây giờ chỉ còn hai , họ cũng vui vẻ với nhau . Đò nói dối ! Đại cũng cười nói vui vẻ kia mà , anh nào có đau khổ vì mất cô . Một chút ghen hờn tầm thường trào lên trái tim Duyên , cơn bão lòng cứ muốn xâu xé cô . Duyên bịt kín hai tai để đừng nghe tiếng Quỳnh và tiếng anh cười , nhưng sao khó quá . Thay bộ quần áo khác , cô đi nhanh xuống lầu .

Chạm mặt nhau ở phòng khách , nụ cười trên môi Đại vụt tắt , còn

Duyên lạnh như đóng băng , cô đi ào ào ra cửa .

Quỳnh chau mày gọi :

- Chị đi đâu vậy ?

- Tôi ... đi chợ .

Duyên đi ra đường . Ra đến đường cơn bão như lắng xuống . Tại sao mình lại nổi giận khi họ vui vẻ bên nhau , cô chẳng từng bảo anh hãy quên cô đó sao ? Và nếu như anh tìm quên ở Quỳnh , đó cũng là điều tốt , tại sao cô lại nổi giận và thấy đau khổ kỳ lạ ?

Không biết đi đâu . Về nhà mẹ ? Duyên không muốn . Lúc này đây , cô muốn một mình , một mình với nỗi đau thương và bất hạnh , cô hãy còn quá trẻ để sống thắm lặng và chịu đựng một cuộc sống u tối bên người chồng bệnh hoạn . Hạnh phúc ngắn ngủi , ngày vui sao vội chóng tàn .

Gọi tắc xi , bảo đến nơi mình hay đến . Duyên xuống xe , cô vạch những cây cỏ dại cao ngập đầu mà đi . Hai năm rồi còn gì , nơi này ngày xưa cô và Đại hay đến . Giữa những cây cỏ dại , cô đã nằm trong lòng Đại cùng ngắm dòng sông trôi lững lờ . Anh đã hôn cô , nụ hôn đầu tiên ngọt ngào , suốt đời không quên . Duyên gục xuống trên đôi cánh tay , những giọt nước mắt cứ chảy dài .

- Duyên !

Tiếng gọi nhỏ xíu , nồng nàn và một cánh tay mạnh mẽ ôm choàng qua người Duyên . Cô hốt hoảng vùng ra :

- Đại !

Đúng là anh . Anh giữ chặt lấy cô , lặng lẽ nhìn cô .

- Anh biết là em sẽ ra đây . Em đang khóc đó sao ?

- Bỏ em ra !

- Anh muốn biết tại sao em khóc ?

Giọng Duyên sẵn :

- Em cần phải giải thích hay sao ?

- Cần .

- Không liên quan gì đến anh .

- Rất liên quan . Em đã không chịu nổi sự thân mật của anh và Quỳnh nên em chạy trốn ra đây , giọt nước mắt của em không thể nào anh không biết .

- Anh làm rồi . Tại sao em phải chạy trốn ? Em ...

Duyên im bật vì Đại nhìn cô dữ dội , rồi bất chợt anh gắn môi anh vào môi cô , nụ hôn dữ dội hơn cả cái nhìn của anh . Duyên chờ người ra , nhưng cô ... không hề muốn chống trả lại , mà bàn tay cô ngập ngừng rồi ôm qua cổ anh , cô đáp lại nụ hôn say đắm của anh , và ngây ngất bởi một cảm xúc kỳ diệu như lần đầu tiên được anh

hôn . Nụ hôn dài vô tận và như nhấn chìm cô vào cõi đam mê . Cô nghe tiếng cô gọi tên Đại trong hạnh phúc vô biên .
Vùng cỏ cao phủ đầu vừa làm tấm nệm êm ái gối đầu cho cô và anh , vừa là tội phạm đồng lõa che giấu cho hai người đi vào đam mê tội lỗi , bởi một tình yêu đề nện và cao ngun ngút .
Thật lâu , anh mở mắt ra nhìn cô âu yếm cười . Duyên xấu hổ giấu mặt vào vùng ngực rộng vững chắc của anh . Anh nâng mặt cô lên , hôn lên đôi mắt có hàng mi cong đang rung động :

- Anh yêu em .

- Đại ơi !

- Hãy nói yêu anh và đừng nói bất cứ lời ân hận nào , hãy để cho hạnh phúc chúng ta trọn vẹn .

" Hãy để cho hạnh phúc trọn vẹn " . Duyên khép mắt lại . Cô đang hạnh phúc , hạnh phúc nằm trong vòng tay người yêu và hạnh phúc vì anh ngự trị và cho cô cảm giác tuyệt diệu . Hãy đừng suy nghĩ gì hết , dù biết mình đang rất tội lỗi .

Anh hôn lên khắp mặt cô , những nụ hôn làm rung động cả châu thân Duyên . Lần nữa cô khao khát nhận tình yêu của anh , cuồng nhiệt như dòng suối đang cuộn cuộn chảy .

o O o

- Chị đi đâu vậy ? Từ sáng đến giờ , anh Hai cứ bảo gọi chị .

Đã tìm cho mình lời nói dối , nên Duyên không chút bối rối :

- Tôi về nhà .

Duyên đi nhanh lên lầu , nhưng chỉ đến nửa cầu thang , cô đi chậm lại . Sao lúc này đây , cô thấy sợ khi gặp mặt chồng ?

Sợ cũng phải gặp mặt . Duyên đẩy nhẹ cánh cửa . Vũ đang nằm trên giường , anh vội kéo chăn đắp lên chân , nhưng cũng không giấu được đôi chân bại liệt đang dần tím lại . Anh nhìn cô , đôi mắt trũng sâu sáng long lanh .

Duyên bỗng thấy sợ hãi mặc cảm có lỗi , cô ấp úng :

- Em về mẹ .

- Đạo này ba trở bệnh à ?

- Dạ .

Nụ cười của Vũ móp méo :

- Anh bị tê liệt hai chân , một tay , còn ba tê liệt cột sống , sao mà giống nhau như thế ? Anh hay ba sẽ đi trước đây , Duyên ?

- Anh đừng hỏi em như vậy mà .

- Em không thích nghe à ? Nó là sự thật đó em . Lại gần đây !

Duyên máy móc bước lại . Chỉ chờ như vậy ? Vũ dùng hết sức mạnh còn lại nắm tay Duyên và kéo cô ngã ập lên ngực anh , anh ôm qua người cô . Bị kéo ngã bất ngờ , Duyên bối rối gượng dậy :

- Anh Vũ !

- Em không còn thích ôm anh như hồi trước ?

- Không ... không phải .

- Vậy thì em hãy nằm im và ôm anh đi . Lâu lắm rồi kể từ khi anh bệnh , chúng ta không còn thân mật với nhau . Anh muốn hôn em , Duyên ạ .

Duyên bối rối , thái độ của chồng vừa làm cô bất ngờ vừa sợ hãi . Cô thấy sợ hãi nhiều hơn là vui thích khi anh bày tỏ tình cảm vợ chồng . Thân thể và làn môi cô còn đầy hơi thở của Đại , cô hoàn toàn không muốn anh phải đau lòng vì cô đã phản bội anh , phản bội cả ân nghĩa ngày nào . Cô thấy mặt anh sáng lên như có ngàn tia lửa , tia lửa ấy như muốn đốt cháy cô thành tro bụi . Bất giác Duyên run lên , cô bật khóc .

- Em ngồi dậy đi .

Đẩy Duyên ra , anh nhắm mắt lại . Gương mặt đã móp méo bây giờ còn nhăn nhó lại . Duyên rung mình từ từ ngồi dậy .

- Em ra ngoài đi .

- Anh Vũ !

Ra ngoài đi !

Anh gạt mạnh tay cho chiếc ly trên bàn sát cạnh giường rơi xuống đất .

- Anh bảo em ra ngoài đi , rõ chưa ?

Duyên khóc oà quay đầu chạy ra cửa , cô không thấy Vũ đang lên cơn động kinh , người anh co giật . Anh gào lên thất thanh :

- Duyên ...

Đang chạy Duyên đứng lại vì tiếng hét của anh , cô quay lại điếng cả người .

- Anh Vũ !

Cô y tá chạy nhanh vào , gạt Duyên ra , vội vàng đổ vào miệng Vũ lọ thuốc , rồi nghiêm khắc :

- Chị không nên làm anh ấy giận . Anh ấy giận vì việc vắng mặt của chị trong ngày nay đây .

Duyên sợ hãi cúi đầu . Cô không biết mình phải làm sao đây nữa .

Lâu đài hạnh phúc vừa dựng lên khi gặp Đại đã rã tan thành bọt nước .

o O o

Vũ mở mắt ra , lòng anh se lại khi nhìn Duyên nằm ngủ trên ghế bố cạnh anh . Anh muốn đưa tay sờ lên gương mặt xinh xắn mình từng yêu đắm đuối và nói với cô : " Anh tha thứ cho em . Nhưng em biết không , lòng anh đang đau khổ cuồng loạn . Anh vừa muốn bảo em hãy rời xa anh , vừa muốn trả tự do cho em . Anh hèn quá anh không đủ can đảm để nói lên lời nói nát lòng , vì anh quá yêu em , Duyên ạ . Ngày hôm qua , anh biết em đi gặp Đại , anh gửi được mùi khói thuốc đàn ông trên tóc em . Mắt em sáng lấp lánh niềm vui , nhìn em rưng rờ mà lòng anh đau khôn tả .

Anh đã phần nộ xưa đuổi em , nhưng cuối cùng em vẫn ở cạnh anh và anh không thể nào xa em . Anh cần em , em có biết không ? "

Anh ngập ngừng đưa tay sờ nhẹ lên mặt cô , nước mắt muốn chực rơi . Anh hận ông trời khắc nghiệt đầy đọa thân xác anh .

Duyên giật mình vì bàn tay trên mặt cô nhột nhột :

- Anh Vũ !

Vũ rút tay lại :

- Em thức rồi à . Pha giùm anh ly sữa nóng .

Duyên chỗi dậy , thái độ hiền từ hòa nhã của anh làm cô thấy nhẹ nhõm . Pha cho anh ly sữa , cô lại ngồi kề bên .

- Anh nghe có khỏe không ?

- Anh không sao .

Duyên quấy cho sữa nguội , cô bỏ ống hút vào ly và đưa vào gần anh .

- Bên ngoài có trăng , anh muốn ra ngoài ngắm trăng không ? Trăng sáng lắm !

- Thôi , anh thích ở trong phòng . Nhưng em nên ra ngoài , ngồi với anh buồn lắm .

- Em muốn ngồi với anh .

Chờ cho anh uống hết ly sữa , Duyên mới giặt khăn bằng nước ấm , cô lau mặt và lau tay cho anh , cả hai đều tránh nhắc chuyện ngày hôm qua .

- Em mở nhạc đi Duyên . Bài gì cũng được .

Duyên mở máy hát , cô biết Vũ chỉ thích nghe nhạc hòa tấu , nên bỏ vào máy đĩa nhạc nhẹ . Duyên băng khuâng nhìn qua vương cửa sổ , ngoài kia đang đầy ngập ánh trăng và cô không thể không nhớ Đại , nhớ se sắt . Nhớ vòng tay anh ấm nồng ghì chặt cô vào anh , nhớ những đam mê cho nhau ...

- Duyên này !

- Dạ .

- Em hãy lên nằm cạnh anh đi , anh muốn được ôm em .
Ánh mắt Vũ như van nài tha thiết . Duyên không thể từ chối , cô ngập ngừng rồi nằm xuống cạnh anh .

Anh kéo cô nằm lên ngực mình , vuốt ve gương mặt cô . Duyên rùng mình , cô nhớ đến hơi thở của Đại và vòng tay anh . Đã mười ngày nay , cô trốn biệt ở trong nhà , kéo vội màn cửa sổ để không phải đau lòng nhìn thấy Đại đang mòn mỏi chờ mình ở ngoài kia .
Mãi suy nghĩ , Duyên không hay Vũ nhẹ nhàng cởi từng chiếc cúc áo của cô , bóng tối mờ mờ mang nhật nhòa , hơi thở nóng ấm trên da thịt cô ...

- Duyên !

- Anh Vũ !

Duyên ngớ ngàng , nhưng rồi cô không nỡ từ chối . Anh là chồng của cô mà ...

Nước mắt nhạt nhoà , Duyên cúi nhặt tuýp thuốc giấu dưới nệm :

- Em đừng giận anh .

- Anh có biết là anh sẽ chết không ?

- Nếu như em sinh cho anh đứa con , anh không có gì ân hận cả .

- Anh Vũ ...

Duyên nức nở , cô thấy mình quá tội lỗi . Một bên là chồng , một bên là người yêu . Ở bên chồng nhớ nhung tuyệt vọng tình nhân . Bên tình nhân , ăn năn vì mặc cảm có lỗi . Tôi phải làm sao đây ?

- Duyên ạ ! Anh biết ... Em vì ớn nghĩa mà lấy anh , nhưng thực tình chúng ta đâu phải không hạnh phúc , phải không em ?

- Nhưng anh có biết hành động của anh là tự sát không ?

- Anh muốn khi anh ra đi , tình yêu của anh mãi tồn tại . Đừng giận anh !

o O o

- Duyên !

Cố tránh mà cuối cùng cũng không tránh được . Duyên đành đứng lại . Đại bực dọc .

- Tại sao em tránh mặt anh ?

- Chúng ta ... đừng nên gặp mặt nữa . Hôm ấy ... anh hãy xem như không có gì .

- Làm sao anh xem như không có gì được .

Đại cương quyết đẩy Duyên ngồi vào tắc xi .

- Nếu em không muốn người ta chú ý đến anh và em , em nên ngoan ngoãn đi theo anh .

Duyên cắn nhẹ môi . Cô tránh Đại hoài cũng không phải cách , thôi thì nói rõ ràng và khuyên anh hãy quên cô , trở về Úc học . Ba năm

còn lại thời gian xa cách và việc học sẽ giúp anh quên cô .

Cả hai trở lại nơi từng hò hẹn . Duyên ngồi tránh xa anh một khoảng , anh nhìn cô , cái nhìn vừa đau xót vừa giận dữ .

- Anh sắp đi , em muốn anh phải đau khổ mà đi sao Duyên ?

- Hãy quên em đi .

- Anh không muốn quên . Giá như anh chưa một lần chiếm hữu em . Rõ ràng em yêu anh , người em yêu là anh chứ không phải Vũ .

Duyên ngẩng lên , cô cố lạnh lùng :

- Phải , người em yêu là anh , nhưng là hai năm về trước , còn bây giờ , người yêu của em là chồng em .

- Em yêu một người không còn là người hay sao ? Em nói dối , em lấy Vũ vì ớn ngứa . Tại sao chúng ta yêu nhau mà phải khổ sở như vậy hả em ? Mấy ngày qua , anh cứ đứng bên ngoài , mặc cho sương đêm , mặc cho mưa gió để chỉ nhìn thấy em . Anh đau khổ vì thấy em sống một cảnh đời sống mà như chết . Em còn làm vợ anh Vũ ngày nào , là chính em hại chết anh đấy .

Duyên ngồi bất động , làm sao cô không biết điều ấy .

- Duyên !

Đại ngồi sát lại , anh ôm qua vai cô :

- Anh sẽ đi để cho em không mang mặc cảm tội lỗi , anh là ác quỷ đã cám dỗ em phạm tội . Anh không muốn đâu , nhưng mà anh không thể nói " anh yêu em " . Tình yêu là sở hữu tâm hồn và cả thể xác , em hiểu không ?

Anh hôn lên giọt nước mắt của cô , môi anh mặn đắng nước mắt và xót xa .

- Biết bao giờ anh mới gặp lại em đây Duyên ? Lần trước chia tay , em không thuộc về anh và lần này nữa , có thể nào anh vĩnh viễn mất em .

Nước mắt anh chảy dài , trái tim Duyên như rã tan thành nước . Cô ôm choàng lấy anh nức nở :

- Em sẽ nhớ anh chết mất , Đại ơi . Mười ngày nay em chìm đắm trong nỗi nhớ và cố chống lại sự thật , nhưng cuối cùng ... em bại trận rồi .

Ôi ! Lời thú nhận làm Đại run lên vì hạnh phúc . Anh ôm cô thật chặt và phủ lên cô ngọn lửa tình yêu cuồng nhiệt . Duyên khép mắt lại , cô yếu đuối để cho khao khát tâm thường cuốn trôi mình đi .

- Hãy cho anh được nhìn thấy em những ngày anh sắp đi xa . Đừng tàn nhẫn với anh .

Duyên quên hết , quên Vũ đang chờ mong mình , quên tội lỗi để chỉ còn biết một tình yêu nồng cháy .

Những nụ hôn và vòng tay cứ quấn quít không rời ... Rồi cũng đến lúc chia tay . Anh lưu luyến đưa cô đến ngã ba đường về nhà . Anh đặt một ngón tay lên môi tình tứ :

- Mai gặp .

Rồi anh mỉm cười chạy đi . Duyên xúc động nhìn theo . Cô lại trở về với thực tế của mình đây .

- Chị Duyên !

Duyên suýt tông vào Quỳnh , cô hốt hoảng đứng lại :

- Quỳnh ! Cô ...

- Tôi đã trông thấy chị và anh Đại . Đồ vô liêm sỉ , bỉ ổi ! Tại sao chị phản bội anh Hai tôi ?

Mặt Duyên xám ngắt , sự sợ hãi dâng tột độ làm cô không nói được lời nào . Quỳnh giận dữ nắm vai Duyên bóp mạnh :

- Một tuần lễ nữa anh Đại trở về Úc . Chị nghe cho rõ , phải cư xử tử tế với anh tôi , không được để anh ấy biết chị phản bội , nếu không chớ trách tôi .

Đau quá , Duyên cong người chịu đựng , rằng cô cắn mạnh lại để đừng kêu lên . Quỳnh hãy còn nhân đạo với cô đấy . Nước mắt Duyên ứa ra . Lúc này , Quỳnh mới buông tay để đi . Cô thấy ghét Duyên lẫn Đại . Tình yêu dành cho Đại đã tan trong lòng cô .

Quỳnh về nhà trước , Duyên đi phía sau . Nhìn thấy hai chị em , bà Ngọc Lan tươi cười :

- Hai chị em đi phố à ?

- Dạ .

- Duyên còn ba tháng nữa thi , phải không con ? Ráng đi ! Việc chăm sóc chồng con để cho mẹ cũng được .

- Dạ , không sao đâu mẹ , để con lo cho anh Vũ .

- Đôi khi nó bức bối quát tháo , con cũng đừng giận nó . Ba mươi tuổi , một tuổi đầy sinh lực , vậy mà phải nằm một chỗ , không đi lên là may rồi .

Yêu con trai , nhưng bà Ngọc Lan cũng thầm mang ơn Duyên . Làm sao bà không hiểu Duyên đang chịu đựng và sự chịu đựng không mấy dễ dàng .

o O o

- Anh đứng lại !

Đại hơi chột dạ trước vẻ mặt giận dữ của Quỳnh .

- Chuyện gì trông em giận dữ vậy , Quỳnh ?

- Anh biết em đang giận dữ , vậy anh biết tại sao rồi chứ ?

Đại lắc đầu :

- Anh không biết .
- Anh giả bộ hay thật . Đừng tưởng em không biết chuyện anh và Duyên .

Khựng lại một chút , Đại cắn môi :

- Vậy ... em muốn gì ở anh ?
- Cắt đứt ngay với Duyên . Anh không thấy chuyện anh quan hệ yêu đương với Duyên là quá tàn nhẫn với anh Vũ và cả với em sao ?
- Anh biết anh với Duyên làm vậy là tàn nhẫn với anh Vũ . Nhưng em cũng nên hiểu Duyên là người yêu của anh trước khi Duyên về làm vợ anh Vũ .

Quỳnh lạnh lùng :

- Là người yêu của anh khi trước , nhưng không có nghĩa là hai người cứ yêu nhau khi Duyên không còn tự do nữa . Anh Vũ của em có thể chết vì sự phản bội của Duyên .
- Nhưng anh yêu Duyên .
- Đó là tình yêu tội lỗi , anh có biết hay không ? Có bao giờ anh biết ngoài chuyện tội lỗi đó , anh còn tàn nhẫn giẫm nát trái tim của em .
- Anh ...
- Em đã yêu anh , anh thừa biết mà .

Đại nhăn mặt :

- Trái tim anh chỉ có mỗi mình Duyên thôi .
- Tại sao vậy , anh biết đó là tình yêu tội lỗi mà ?

Đại thở dài :

- Khi yêu , có mấy ai biết được tại sao mình chỉ yêu người này mà không yêu người kia ? Anh và Duyên từng có một thời thơ ấu bên nhau , chia ngọt sẻ bùi . Vì hoàn cảnh mà Duyên phụ bạc anh và điều ấy làm anh càng yêu Duyên hơn .

Hết dần nổi cơn giận , Quỳnh giận dữ vừa hét vừa đánh vào người Đại :

- Vậy thì anh hãy mau đi đi , đi về Úc , trả khung trời bình yên cho chúng tôi . Tôi đau khổ xót xa vì anh , Duyên thần thờ mong ngóng anh . Còn anh Hai tôi , nếu như anh ấy biết được ... anh sẽ chết mất .
- Nếu như vậy , Quỳnh đừng nên nói gì cả . - Đại nắm cứng hai tay Quỳnh , anh nghiêm khắc nhìn cô - Cô sẽ là người hại chết anh của cô vì không lý nào Duyên phải cam chịu sống lạnh lùng đau khổ bên anh Vũ . Cái chết có lẽ còn hạnh phúc hơn là sống cạnh anh ấy . Buông hai tay Quỳnh ra , Đại lạnh lùng bỏ đi . Quỳnh sững sờ đứng nhìn theo . Những lời của Đại vừa làm cho cô đau đớn vừa phẫn nộ . Lời lẽ kia thật tàn nhẫn . Đại tự cho anh là ai mà nói ra lời lẽ ấy ? "

Cái chết còn hạnh phúc hơn " . Ôi ! Nếu cô là Vũ , có lẽ cô đã không sống nổi . Tại sao anh cho mình có quyền giẫm lên nỗi đau của kẻ tội nguyên bất hạnh .

Cô hét lên chói tai :

- Đứng lại !

Bằng sức mạnh trong cơn giận ghê gớm cô chạy băng băng tới nắm áo Đại và vùng mạnh tay .

Bốp ! Cái tát giận dữ vào mặt Đại . Quỳnh căm hờn trút lên :

- Anh phải tránh xa Duyên ra tức khắc ! Nếu không , Duyên sẽ là người chịu hậu quả .

Đại đứng lặng :

- Cô định làm gì Duyên ?

- Làm gì tôi chưa biết , nhưng nhất định tôi sẽ không để yên cho nó .

- Tôi cấm cô , cô rõ chưa ?

Quỳnh khinh bỉ :

- Anh không cấm tôi được đâu . Nếu cần tôi sẽ làm cho anh không được trở lại Úc học , xuất học bổng của anh vô giá trị bây giờ .

Đại nghiêng răng , thì ra cô ta quá quắt chứ không phải vừa .

Phát tiết được cơn giận , Quỳnh bỏ đi , cô biết mình sẽ không làm gì hết . Duyên sẽ rời xa anh Hai của cô và anh Vũ ... lúc đó sống mà như chết .

o O o

Ngập ngừng bước ra vườn hoa , Duyên lo lắng , tìm cô đập mạnh . Quỳnh đang ngồi đợi cô . Trận xung đột ngày hôm qua giữa Đại và Quỳnh , Đại đã nói cho cô nghe . Cả hai ngồi lặng bên nhau và hiểu rằng đến lúc họ phải chia tay . Đại về Úc tiếp tục học và cô trở về cuộc sống bên Vũ , một cuộc sống nếu như đừng có cuộc hội ngộ lại với anh , cuộc đời cô cứ đơn điệu và cô cố gắng chịu đựng . Đằng này tình yêu của cô và anh đang nồng đượm , chia tay không phải điều dễ dàng .

Không quay lại , Quỳnh lạnh lùng :

- Chị ngồi xuống đó đi !

Chờ cho Duyên ngồi xuống , Quỳnh mới từ từ quay lại :

- Hẳn là chị biết tôi muốn nói gì rồi chứ ?

- Cô nói đi !

- Chị không nên có bất cứ mối quan hệ nào khác với anh Đại . Tôi cảnh cáo chị , hãy dừng lại lập tức , nếu không ... hậu quả sẽ đến với chị .

Giọng Quỳnh trở nên gay gắt :

- Chị là đồ vong ơn bội nghĩa , nếu không có anh Vũ , gia đình chị tồn tại như ngày nay hay sao ? Hạt cơm chị ăn và cả gia đình chị nữa còn dính trong kẽ răng kia mà .

Tiếng Quỳnh oang oang , cô không biết trên dãy hành lang cao kia , tiếng của cô vang to và rõ , Vũ đang ngồi trên xe lăn , anh lịm người bởi từ lời vang vọng của em gái mình .

- Tôi có thể làm cho anh ta mất xuất học bổng đấy , chị có tin là tôi làm được điều này hay không ?

Duyên cắn răng , cô không hé lấy một lời , bởi vì cô đã sai , sai hoàn toàn .

Quỳnh bỏ đi , Duyên đau đớn gục mặt vào đôi cánh tay . Cô đã rất mong Đại ra đi , anh chưa đi , mọi việc đã xảy ra .

- Chị Duyên ! Anh Vũ gọi .

Cô giúp việc gọi to . Duyên gật đầu ra dấu cô đã nghe . Cô quay trở vào , Quỳnh sửa soạn đi đâu đó , cả hai chạm mặt , không ai nói lời nào .

Rửa mặt và định tỉnh mình , Duyên đi lên . Vũ đã lên giường nằm anh nhìn cô chăm chú :

- Em làm sao thế ?

Dạ ... không có gì ?

- Em ngồi đây với anh .

- Anh có muốn ra vườn không ?

- Không . Anh muốn ngồi đây .

Anh nắm cánh tay cô , ra hiệu cho cô ngồi xuống bên cạnh .

- Hôm nay , em không đi đâu chơi hay về nhà mẹ à ?

- Dạ không .

- Đại sắp về Úc rồi , phải không ? Em mời Đại đến nhà , anh muốn chiêu đãi Đại , như ngày xưa ... lúc Đại sắp đi Úc .

Duyên cắn môi . Liệu anh có biết gì chưa vậy ? Thật tình cô không muốn anh đau khổ , những lời hằn học của Quỳnh ban nãy nó đang là lưỡi dao cứa tan nát trái tim cô , mà cô không có quyền khóc .

- Anh nói em có nghe không Duyên ?

- Dạ ... nghe . Nhưng em thấy không cần thiết đâu anh .

- Sao không cần thiết . Đừng cãi anh , anh sẽ nói với mẹ dặn chị Ba đi chợ mua thức ăn về nấu . Lần gặp gỡ này biết bao giờ gặp lại ...

Lòng Duyên se thắt lại . " Biết bao giờ gặp lại ? " . Anh đang ám chỉ gì vậy ? Đã như vậy , anh cứ nhìn cô , làm cho cô sợ hãi cúi đầu .

- Em bỏ cuộn băng đám cưới chúng mình vào máy đi Duyên . Sao hôm nay anh muốn xem lại .

Duyên đứng lên đi lại tủi , cô mở hộp băng lấy ra cuộn băng video mà lâu lắm sau ngày cưới xem vài lần rồi thôi , lắp vào máy và mở lên .
Điệu nhạc vui nhộn vang lên , Vũ cười chặc mặc bộ đồ chú rể , áo veston trắng mặt anh rạng rỡ , Duyên cũng vậy . Cô thờ dãi nhìn anh , mặt anh đang bùng lên niềm vui .

Đến đoạn bạn bè chọc phá , bắt cô dâu và chú rể hôn nhau , Duyên nghe tiếng anh cười phá lên , tiếng cười chỉ có những ngày bộ tứ đi chơi , thuở tình yêu chưa ngượng .

Bắt gặp cô nhìn mình , anh nhìn cô :

- Bây giờ , anh xấu quá phải không em ? Chân bị liệt , đã vậy còn móp méo mặt . Còn em , lúc nào cũng đẹp như đóa hoa . Thật ra anh nên trả tự do cho em , có đúng không Duyên ?

- Anh Vũ ! Anh nói gì vậy ?

- Không ... anh đùa thôi . Anh yêu em , làm sao anh có thể xa em được .

Dùng cánh tay còn cử động được , anh vuốt nhẹ lên má cô .

- Không thể nào anh hết yêu em . Lâu lắm rồi , anh đã để cho em lạnh lòng chần gối , có phải vậy không em ?

Duyên ứa nước mắt :

- Đừng nói nữa anh Vũ .

Bỗng anh giật mạnh áo cô , chiếc áo rơi xuống vai , một vùng da thịt mịn màng bày ra trước mắt anh , anh cười đau đớn :

- Em vẫn đẹp quyến rũ mặn mà , anh thật tàn nhẫn khi cứ muốn em ở mãi cạnh anh .

- Anh đừng nói nữa , Vũ ơi .

Nước mắt Duyên nhạt nhòa , cô ôm choàng lấy anh nức nở . Tay anh vuốt hoài lên suối tóc dài của cô , rồi chính anh cũng khóc .

" Em sắp xa Đại rồi , anh ấy sẽ chỉ còn là nỗi nhớ . Hãy tha thứ khi em phản bội anh " .

Duyên muốn nói với anh điều đó , nhưng lời nói chỉ âm vang trong tâm hồn cô , bởi mãi mãi đó là điều cô không thể nói bằng lời .

Áo Trắng Bên Sông

Chương 6

Đại cau mày :

- Em nói anh Vũ muốn mời anh dùng cơm , gọi là tiễn biệt anh đi ?

- Dạ .
- Anh không muốn đến chút nào .
- mẹ chồng em cũng mời anh đó . Em thật sự không muốn anh đến .
Nhưng thôi , để anh Vui vui , anh nên đến , nghe anh .
- Bao giờ ?
- Chiều mai , sáu giờ .
- Anh sẽ đến .
- Vậy ... em về nhé !
- Em về nhanh vậy sao ?
Anh ôm cô lại :
- Mấy hôm nữa anh đi rồi , hãy cho anh được gần em và ôm em
trong vòng tay anh .
- Đại ...
- Cả đến em cũng muốn xa anh sao Duyên ? Quan tòa trước khi định
tội án còn cho nói lời nói cuối cùng , còn anh , đi lần này biết bao giờ
mới gặp lại em , chẳng lẽ em nói chúng ta chia tay là chia tay ngay
sao . Đừng tàn nhẫn với anh như vậy !
Anh bế cô lên đôi tay rắn chắc của mình và hôn cô . Từng nụ hôn ấm
nồng quyến rũ và mê mẩn , Duyên không có can đảm từ chối anh , cô
hiểu đây sẽ là lần cuối cùng bên nhau . Và chính vì cảm nhận đây là
lần cuối cùng có nhau , anh dịu dàng hôn cô , cho anh tình yêu tuyệt
diệu của mình .
Duyên run lên , chưa bao giờ cô thấy mình rung động và say đắm với
anh tận cùng như vậy .
Thời gian sao đi quá mau , cả anh và Duyên không ai muốn rời xa
nhau . Gối đầu cho cô nằm trên cánh tay mình , anh nằm nghiêng
qua , một tay chống cho đầu mình cao lên và nhìn sâu vào mắt cô .
- Suốt đời , anh sẽ không quên và mãi yêu em . Duyên ơi ! Tại sao
mình không mãi mãi là của nhau hả em ? Giá như anh yêu em ít hơn
một chút . Lúc này , bỗng dưng anh thêm cố em . Lúc đó , em nói
ngồi trên lưng anh còn thú vị hơn ngồi xe hơi .
Anh nhòm dậy :
- Nào ! Anh cố em .
- Kỳ lắm Đại ơi ! Lỡ ai thấy thì sao ?
- Ngốc ạ ! Nơi đây chỉ có anh và em thôi . Mau lên !
Anh khom lưng cho Duyên áp sát vào lưng anh và cố cô nhảy lồm
xồm trong đám cỏ . Buồn cười quá mà không dám cười lớn , Duyên
cười rúc rích mãi trên vai anh .
Chợt anh lặn kên trên cỏ nằm đè trên người cô , đam mê tìm môi cô
. Duyên khép mắt lại để cho những rung động chìm mình xuống tận

cùng ...

o O o

Đám đông trước nhà , rồi cả xe cứu thương . Duyên ngờ ngác một chút , chợt cô lạnh cả người . Hay là chuyện gì đã xảy đến cho Vũ ? Chạy nhanh đến , Duyên xô vệt đám đông hiếu kỳ đang bu quanh trước nhà mình lao vào nhà . Một quang cảnh trước mặt làm cho cô hoảng sợ lùi lại . Trên chiếc giường trải drap trắng , Vũ đang nằm mắt nhắm nghiền , máu loang đỏ .

Nhìn thấy Duyên , Quỳnh bật dậy như cái lò xo . Cô xoắn ngực áo Duyên giật mạnh rồi vừa đánh cô vừa hét lên thất thanh :

- Đồ giết người , đồ khốn kiếp !

Bà Ngọc Lan gỡ mạnh tay Quỳnh . Lúc này , Quỳnh như người điên , cô gào lên và lồng lộn như chúa sơn lâm sống chuồng :

- Khốn nạn ! Chính nó đã giết chết anh tôi .

Mãi một lúc , người ta mới dứt Quỳnh ra được . Đầu tóc Duyên rối nùi , một mảng tóc đứt rơi trên nền gạch , mặt Duyên trắng bợt , một vạt áo bị rách .

Duyên không chống cự lại trước cơn phát tiết giận dữ của Quỳnh . Vũ đã chết , anh tự tử bằng cách cắt mạch máu tay sau khi bảo cô y tá hãy về nhà . Và nếu như Duyên không đi quá lâu , cô trở về nhanh chóng ... Lúc cô cùng Đại vui vẻ âu yếm bên nhau là lúc Vũ tơi vào tận cùng tuyệt vọng , khi cô đang cười là Vũ khóc . Bây giờ anh đã đi thật xa cô , mắt còn hé hé để nhìn cô , để kết tội cô lảng lơ , phụ bạc nghĩa gởi chẵn . Vũ ơi ...

Duyên đổ sụp xuống , cô ngất lịm không còn biết gì nữa hết .

Duyên tỉnh lại , Chỉ có một mình cô nằm chơi vơi trong căn phòng vắng . Cô vùng dậy , chóng mặt quá cô nhắm mắt nằm xuống định tỉnh ? Tiếng ồn ào dưới nhà mỗi lúc xé nát tâm hồn cô ra từng mảnh vụn .

Vũ đã tự tử . Tại sao anh làm như vậy , hả anh ? Anh muốn trừng phạt em tội phản bội cho nên vội đi thật xa . Tâm hồn Duyên hoàn toàn suy sụp , cô không chịu nổi sự kết án của tòa án lương tâm .

Tất cả mọi người nhìn Duyên khinh bỉ . Đáng tội cho cô .

Gượng dậy , Duyên lần đi ra . Vũ đang nằm giữa nhà , tấm drap trắng phủ trùm lên thân thể anh . Bên cạnh , bà Ngọc Lan im lặng cúi đầu . Cái chết của con trai bà dự đoán nó sẽ đến , nhưng nhanh hơn bà tưởng .

Duyên lết đến bên bà , cô quỳ xuống sau lưng mẹ chồng :

- Mẹ hãy đánh , hãy mắng con đi .

- Cút đi cho khuất mắt tôi !

Quỳnh lao đến , cô dữ tợn tống cho Duyên một đập bập ngửa , Duyên ngã lăn quay , đầu đập xuống nền gạch . Cô lồm cồm ngồi dậy , cắn mạnh răng . Nỗi đau thể xác và tâm hồn làm tê điếng mọi cảm giác .

- Ngọc Quỳnh !

Bà Ngọc Lan nghiêm khắc :

- Con có thôi hành động hồ đồ của con đi không ?

Quỳnh khóc òa :

- Tại sao mẹ còn bênh vực nó ? Chính nó giết chết anh Hai của con .

- Mẹ bảo im !

Quỳnh bưng mặt khóc chạy đi . Duyên vẫn quỳ xuống chân mẹ chồng , đầu cô cúi sâu xuống . Nói gì đây ? Lời nói nào trong phút giây này cũng không đủ trừng phạt tội lỗi loạn của cô .

- Con đứng lên đi !

Bà Ngọc Lan cúi xuống đỡ Duyên lên , cô lắc đầu thê thảm :

- Con không đáng để mẹ tha thứ , hay cư xử tử tế . Con đáng chết mẹ ơi .

- Có một điều , mẹ đã giấu con . Bác sĩ nói Anh Vũ sống không quá ba tháng nữa . Có lẽ vì vậy mà nó muốn kết thúc cuộc sống sớm hơn . Mẹ từng cảnh cáo nó , cuộc sống nó sẽ sớm kết thúc , nhưng nó vẫn muốn làm theo ý muốn . Nó đã quá yêu con , thành ra hại chính nó .

Vũ sẽ sống không quá ba tháng . Duyên chết lặng . Lẽ ra cô phải biết điều ấy , và cùng anh sống vui vẻ những ngày cuối cùng của cuộc đời . Nhưng cô đã bỏ mặc anh để chỉ biết sống cho tình yêu . Vũ ơi ! Ngàn lần em có tội với anh .

Duyên ngất đi , đau thương và ăn năn giày vò cô xuống tận cùng .

o O o

Máy bay bay lên cao . Qua vòng cửa màu mây xanh bàng bạc . Đại khếp mắt lại sau vòng kính đen . Lăn ra đi này không người đưa tiễn anh như lần đầu tiên , có biết bao nhiêu bàn tay vẫy cao lưu luyến .

Lần này anh ra đi như một tên tội phạm trốn tránh sự trừng phạt của luật pháp . Buổi chiều vui vẻ ấy là lần sau cùng anh gặp Duyên .

Nghe nói cô đã ngất mấy lần trong một ngày . Lòng anh đau như cắt , anh muốn vứt toang mọi xiềng xích , nhưng rồi lại bất lực trước hoàn cảnh .

- Con không thể đến được chỗ đó , con muốn tự mình tố cáo mình hay sao ? Tương lai con sẽ bị bôi bẩn , công cha nghĩa mẹ ơn thầy ,

con đành vất đi hết sao ? Mẹ lạy con ...

Và cuối cùng Đại trở về học đường Úc , chạy trốn như một kẻ hèn nhát nhất bỏ mặc Duyên . Xin lỗi em , Duyên ơi .

Ba tháng trở lại học đường , Đại cứ mong ngóng những cánh thư mang lại cho anh một tin dù nhẹ nhàng hay đau đớn nhất , nhưng tất cả đều lặng yên mù mịt .

Duyên đã trở về nhà mình . Nhìn cô bây giờ , khó ai nhận ra là cô , một Duyên xinh tươi của ngày nào .

Duyên đã mất trí , cô nói và cười một mình , những lời tâm sự với Vũ : " Anh muốn nghe nhạc nhẹ không lời ? Để em mở cho anh nghe nhé . À ! Hay anh muốn xem phim đám cưới ? Họ ép anh uống rượu . Anh không uống được đâu , xin đừng ép anh ấy ... "

Rồi Duyên vụt khóc òa lên : " Anh nói dối ! Tại sao anh bảo em đi mời anh Đại đến nhà rồi anh lại bỏ đi ? Tại sao anh không chửi mắng hành hạ em đi ? Mà là đứa vong ơn phụ nghĩa , mà là đứa tồi tệ xấu xa " .

Duyên đánh vào ngực mình , cô nắm tóc mình và giật mạnh .

- Đừng chị Duyên ơi !

Cúc khóc òa , cô ôm chặt cứng Duyên , Duyên cố vùng ra để rồi nằm rạp trên nền gạch lạnh ngơ ngác .

- Tí Nị ! Con ráng dỗ chị Hai con ăn chút cháo đi con .

Chị Tư vẫn quen gọi Cúc bằng Tí Nị . Cúc quay lại ứa nước mắt .

- Chị ấy có chịu ăn gì đâu mẹ , vừa ăn là nôn ra hết .

Duyên đã mang thai , đứa con tình yêu của cô và Đại , đứa con Vũ thường mơ ước để lại cho mẹ và Duyên . Người điên mang thai , thật kinh khủng ! Nhìn Duyên , Cúc không khỏi xót xa . Tất cả đều xa lánh Duyên . Còn Đại , anh ta có thanh thản chút nào không , khi để tình yêu mù quáng che lấp cả lý trí ?

- Chị Hai !

Cúc kêu lên hoảng sợ vì Duyên đang bế con . Cô ôm thẳng bé chặt đến nỗi nó khóc thét lên , vậy mà cô cứ quỳ miệng lẩm nhảm :

- Anh nhìn đi Vũ , nó là con anh kia mà .

Cúc xông lại , cô đưa hai tay ra trước van nài :

- Chị đưa bé Khang cho em , chị làm cháu sợ khóc thét lên kia kìa .

- Suyt ! Em làm nó sợ nó khóc đấy chứ . Anh Vũ cũng đang đòi bế nó . Để chị dỗ nó ngủ .

Duyên cười , ru khẽ , má cô áp vào mặt thẳng bé , cất tiếng ru não ruột .

" Ấu ơ ... Quạ kêu nam đáo nữ phòng .

Người dưng khác họ đem lòng nhớ thương ... "

Tiếng hát ra lại làm cho thằng bé nín khóc . Cúc thở phào .

- Cháu nín rồi , chị đưa cháu cho em đỡ nó ngủ , nó phải ăn sữa nữa

.

- Em tưởng chị còn điên sao Cúc ?

Cúc ngó người ra , cô có nghe lầm không ? Một câu hỏi rất tinh táo , cả gương mặt Duyên cũng vậy . Qua phút ngó ngán , Cúc vui mừng :

- Chị ... hết điên rồi , phải không chị Hai ?

- Kể từ lúc chị biết bé Khang là con anh Vũ , nó giống anh Vũ , em thấy không ? Chị đã làm được điều cuối cùng anh ấy muốn .

Nước mắt Duyên chảy ra , cô áp mặt mình vào má con . Có những lúc cô đã tỉnh lại và đau đớn nhìn con . Có một điều cô mãi mãi không tha thứ cho mình : tội phản bội .

- Chị Hai !

Cúc bật khóc . Một năm điên loạn , cuối cùng Duyên cũng tỉnh để đối diện với thực tế nát lòng . Anh Vũ không còn nữa , anh ra đi vì tuyệt vọng và chính cô là kẻ trực tiếp đẩy anh đến với cái chết , cũng như gây đau buồn cho mẹ chồng . Cô muốn xoa dịu nỗi đau cho bà .

- Mẹ !

Bà Ngọc Lan quay lại . Lâu lắm rồi , từ khi Duyên điên loạn về nhà mẹ ruột , bà chỉ gặp cô có một lần thôi , cho dù bà không quên chu cấp cho cô theo lời dặn cuối cùng của đứa con bất hạnh : " Dù hoàn cảnh nào , mẹ cũng phải bảo bọc Duyên " .

- Nội !

Thằng bé ... sao mà nó giống Anh Vũ đến thế ? Bà sửng sờ nhìn nó . Duyên đẩy con trai đến trước mặt bà nội . Cô mãi chờ đến khi thằng bé hai tuổi . Nó là giọt máu của Anh Vũ , của đêm trăng sáng và của lần cuối cùng chồng vợ .

Duyên cười nhẹ nhàng :

- Con đã bình phục thật sự rồi mẹ ạ . Hôm nay , con đưa cháu đến chào mẹ . Nó mới chỉ nói từng tiếng một thôi , mẹ ạ .

- Cháu của tôi ...

Bà Ngọc Lan ôm ghì lấy cháu nội . Bà cứ ngỡ không còn gì cả khi đứa con bất hạnh qua đời , nhưng mà ... Ôi , niềm vui làm bà như muốn chấp cánh bay cao lên .

Lâu nay , lá thư của Vũ hãy còn canh cánh trong tâm hồn bà :

" Con không biết liều thuốc cuối cùng đó sẽ mang lại cho con điều gì , nhưng con muốn lần cuối cùng làm vui lòng Duyên . Con muốn được yêu vợ mình và sống mãi bên vợ mình . Duyên hãy còn quá trẻ , mẹ hãy vì con mà tha thứ những sai lầm của vợ con . Con chỉ xin mẹ ân huệ cuối cùng này . Dù mẹ cố giấu con , nhưng con vẫn biết

con sẽ không sống quá ba tháng nữa .
Mẹ ơi ! Con muốn sống ... "

o O o

Ba năm sau ...

Quỳnh quay phắt lại , người cô như chạm phải lửa . Cô nghiến răng lại :

- Không , con không đồng ý . Mẹ tin thằng bé kia , nó là con của anh Hai ?

- Mẹ tin . Nhưng nếu không phải , mẹ vẫn nhận . Con xem , nó giống Anh Vũ biết bao . Ba năm qua , Duyên cũng nhận chịu quá nhiều hình phạt của lương tâm , con hãy nên mở rộng lòng một chút đi con .

Quỳnh thất vọng :

- Nếu như mẹ đã quyết định thì bàn với con làm gì nữa . Mẹ muốn anh Hai vui lòng , còn con ?

- Mẹ cũng mong con vui lòng . Mẹ già rồi , con không thích kinh doanh , ai sẽ trông coi mọi việc cho mẹ đây ?

Quỳnh mai mỉa :

- Chẳng phải một năm qua , mẹ đã phó thác mọi việc cho cô ta rồi hay sao ?

- Một ngày nào đó con lấy chồng , mẹ sẽ còn ai đây ? Còn ông ấy ... có lẽ đã chết rồi cũng nên .

Quỳnh nhăn mặt , cứ mỗi lần nhắc đến cha , mẹ lại khóc . Thôi thì đành chiều theo ý bà , cho dù cô không thích Duyên chút nào .

Cô nhìn nhận bé Khang có nhiều nét giống Vũ và cầu mong nó là máu thịt của anh Hai , để cho lòng cô đỡ đau .

Tiếng bà Ngọc Lan vang lên :

- Con mở tủ lấy cho mẹ quyển album .

- Mẹ !

Quỳnh kêu lên không hài lòng , tuy nhiên cô cũng đi lại mở tủ lấy cho bà quyển album . Và lần này cũng vậy , Quỳnh thấy mẹ lật ngay trang có bức ảnh chụp ông bé Vũ , lúc Vũ mới lên hai .

Quỳnh biết mình giống cha qua bức ảnh . Hai mươi mấy năm , hẳn bây giờ ông đã rất già .

Nước mắt bà Ngọc Lan lại chảy ra .

- Có thể nó rất giống con . Sinh đôi phải giống nhau . Ông ấy thật tàn nhẫn . Đứa con lọt lòng mẹ chưa thấy mặt , ông ấy đã bế đi . Có bao giờ ông ấy biết còn một đứa con gái nữa ...

- Mẹ ! Mẹ nhớ làm gì chuyện cũ không vui ấy ? Lẽ ra ba phải đi tìm mẹ chứ .

- Ông ấy đâu biết mẹ đã xuôi Nam . Chỉ vì một lời nói mà đi không trở lại . Ông tàn nhẫn như vậy sao , ông Bắc ?

Yêu một người có thể yêu mãi một đời như vậy hay sao ? Có thể nào mình giống như mẹ , yêu mãi mãi chỉ một mình Đại , một mối tình đơn phương kéo dài theo năm tháng lạnh lùng .

Nhưng nhìn mẹ nước mắt khổ đau , Quỳnh không sao chịu nổi , cô lấy quyển album xếp lại .

- Mẹ ấy , còn lại có mình con , mẹ có thương con đâu , chỉ biết có người ta .

Biết Quỳnh muốn ám chỉ mẹ con Duyên , bà Ngọc Lan cười buồn :

- Làm sao mẹ không thương con . Con là máu thịt của mẹ mà .

Thằng Khang cũng vậy , nó là máu thịt của anh Hai con , nếu còn sống , nó vui biết chừng nào . Ngày ấy , mẹ cứ luôn ngăn cản nó , sợ nó chết , nhưng cuối cùng rồi có giữ được đâu . Con hãy công bằng một chút đi . Thằng Khang là cháu của con .

Quỳnh vùng vằng :

- Con có nói con ghét nó đâu , con chỉ không thích mẹ của nó .

- Đừng quá hẹp hòi con ạ ! Hãy sống phóng khoáng một chút . Khi nào lập gia đình , con sẽ hiểu điều khao khát tâm thường này .

Quỳnh toan nói : " Cô không cần hiểu gì cả , điều duy nhất cô ghét Duyên , vì trái tim Đại chỉ có Duyên " .

Tiếng xe dừng lại ngoài cửa cắt đứt dòng tư tưởng của cô . Mắt bà Ngọc Lan sáng lên , riêng Quỳnh ghét cay ghét đắng người xuất hiện kia . Cô đi lên lầu để không phải đối diện kẻ cô thù ghét .

- Thừa bà nội , con mới đến .

- Cháu của nội .

Hai bà cháu ôm nhau , Duyên đứng lạng khựng , tâm trí cô đã an bình trở lại sau biến cố thương đau .

- Con ngồi đi Duyên . Căn phòng hồi đó của con , mẹ vẫn giữ nguyên . Nếu con không thích thì mẹ bảo họ thay cái khác .

- Dạ , được rồi mẹ . Xin phép mẹ , con lên phòng .

- Con lên xem đi , còn Khang con ở lại đây với bà .

- Dạ .

Nó thót ngồi gọn vào lòng bà nội :

- Nhà bà nội đẹp ghê .

- Con có muốn ở lại với nội không ?

- Dạ muốn . Ngoại con nói , con phải có hiếu với bà nội .

Bà Ngọc Lan cười tí mắt , nó là hình ảnh của Anh Vũ . Bà không cần

biết nó là máu thịt của ai , nói một cách ích kỷ , bà muốn nhận cháu và buộc chặt đời Duyên . Cô đã một lần phản bội và không có lần thứ hai .

Duyên đẩy nhẹ cánh cửa bước vào . Đây là căn phòng của cô và Vũ . Mọi thứ đều như xưa không thay đổi cho dù đã ba năm , ba năm cô mê loạn và chỉ mới hồi phục .

Chiếc ghế anh hay ngồi xem ti vi hãy còn đó . Duyên sờ tay lên , thành ghế lạnh tanh làm cô rùng mình . Khung ảnh to treo trên tường - Ngày cưới của cô và Vũ vẫn còn nguyên .

Duyên đau khổ gục xuống , nỗi đau sao vẫn nguyên vẹn như thuở nào . Ba năm anh đã ngủ yên dưới lòng đất lạnh , để lại cho cô ngày tháng dày đặc điên loạn .

Vũ ơi ! Cô nghe tiếng mình gọi anh ai oán nức nở .

- Mẹ ơi !

Bé Khang bước vào , bức ảnh cưới trên tường đập vào mắt nó . Nó reo lên :

- Ba với mẹ phải không ? Nội nói con giống ba , phải không mẹ ?

Duyên ôm con vào lòng ngậm ngùi :

- Con soi gương thử xem .

- Con là con của ba thì phải giống ba chứ .

Nó cười toe toét , leo lên giường đứng chân nhún nhún . Đang nghịch ngợm , nó đứng lại như chiếc xe hãm phanh và lao lại ôm chầm Duyên :

- Mẹ ơi ! Con sợ lắm ...

Quỳnh đang đứng ở cửa , mặt cô dữ tợn trừng mắt nhìn vào .

- Cô Quỳnh !

- Tôi thành thật phục cái mặt lì lợm của chị , đã dám quay lại nhà này . Nếu tôi là chị , tôi đã đâm đầu xuống sông chết lâu rồi .

Toàn thân Duyên tê dại , những lời hằn học của Quỳnh nhắc nhở cô tội lỗi của mình . Mỗi mỗi Quỳnh không tha thứ cho cô . Nhưng vì con , vì niềm vui của mẹ chồng , cô tự nhủ mình vượt qua tất cả .

o O o

- Bà em , tóc trắng như bông

Em yêu bà lắm ...

Tiếng đọc ê a của bé Khang vang to . Căn nhà bỗng sinh động hơn từ khi có nó và Quỳnh cũng phải dừng chân . Cô thấy mẹ thật hài lòng , niềm vui lan tỏa trên gương mặt mẹ .

Quỳnh bước xuống , trông thấy Quỳnh thẳng Khang im bật , nó vốn

rất sợ cô .

- Sao cháu không đọc nữa đi Khang ?

Đang ngồi nghe lại không thấy đọc nữa , bà Ngọc Lan nhìn lên .

Thằng Khang đang lấm lét nhìn Quỳnh . Bà vội ôm nó vào lòng .

- Đừng sợ gì cả , cô Ba yêu cháu mà .

Quỳnh cau mặt :

- Mẹ thấy đó , cứ nhìn thấy con là nó lấm lét như con là cạp sắp ăn thịt nó không bằng .

- Cũng tại con cứ dữ dằn , con chịu ngọt thử xem .

Cô lấy tay quẹt má nó :

- Này ! Con đọc cho bà nội nghe đi chứ .

- Cô ... không mắng cháu đọc ồn à ?

- Không .

Quỳnh nắm tay nó , rõ ràng bàn tay y hệt của Vũ . Sao nó giống Vũ đến như vậy không biết ? Những ghét giận vì thế cũng tan nhanh .

Định đùa với nó , sực nhớ Quỳnh đứng bật dậy . Hôm nay ngày ... trời ơi , Đại về . Sao cô có thể quên một điều quan trọng như vậy không biết . Quỳnh chạy ù lên lầu . Cô vội vã thay quần áo và trở xuống .

- Con lại đi đâu nữa ? Trưa rồi .

- Con đi lại nhà bạn .

Quỳnh đi nhanh ra cửa . Cô vừa hận vừa yêu Đại và vẫn mong thấy anh ngày trở về .

Quỳnh lóng ngóng đợi , cô tránh không để ba mẹ Đại nhìn thấy mình .

Từ bên trong , Đại đi ra . Ba năm mới gặp lại , Quỳnh sửng sờ . Đại cao to vạm vỡ khác hẳn ba năm về trước . Cô ghen ngào muốn gọi Đại .

Đại hớn hờ đi giữa những người thân ... Cô gái đi cạnh anh sao mà quen quá . Họ đã đi qua rồi mà Quỳnh cứ nhìn theo . Phong cách và mái tóc của cô ta nữa , không có một vẻ gì quen thuộc .

Đại lên xe cùng người thân , Quỳnh còn đứng chôn chân . Cô đã yêu một người thời gian trải qua hơn năm năm , vẫn thầm lặng gửi những cánh thư qua mạng Internet , anh vừa quen thuộc vừa xa lạ với cô .

o O o

Quỳnh hồi hộp mở hộp thư , tay cô bấm nhẹ những phím chữ và gần như nghẹt thở vì hàng chữ trên màn hình . Cô muốn hét to lên vui

mừng : " Anh vẫn không quên cô " .

Mất nai ! Anh đã về đến Việt Nam . Rất bận , nhưng anh vẫn nhớ đến em . Gởi vội đến Mất nai vài chữ , hẹn ngày gặp lại . Hãy gởi thư cho anh !

"

Áp hai tay lên má , Quỳnh nghe mặt mình nóng lên sung sướng , nhưng rồi niềm vui vụt tắt ngay . Chắc gì anh yêu cô . Ngày xưa là Duyên , còn bây giờ ... cô gái buổi sáng là ai vậy ? Họ thân mật với nhau . Ba năm trôi qua và sống ở vùng đất quẩn rữ , để gì anh còn nhớ dĩ vãng . Bỗng dưng Quỳnh thấy buồn rữ cả người , không vui như sáng nay .

- Cô Quỳnh ! Mẹ nói mời cô xuống nhà dùng cơm .

- À ! Chị xuống trước đi , tôi xuống sau .

Duyên vừa quay đi , Quỳnh gọi giật lại :

- Chị biết ... anh Đại đã về nước rồi chứ ?

- Vậy à !

Duyên chỉ cười nhẹ rồi đi . Quỳnh không buông tha , cô đuổi theo :

- Chị không thấy mừng hay ít ra ... có một cảm giác nào sao ?

- Tôi đã không còn nghĩ đến anh Đại từ lâu rồi , cho nên cô yên tâm đi , dù anh ấy về hay không về không quan trọng .

- Nhưng ... sáng nay , anh ấy về cùng với ... vợ sắp cưới đấy .

Không một chút thay đổi trên gương mặt Duyên , tình yêu say đắm ngày nào đó cô không còn muốn nhớ và muốn mãi bình yên nuôi con

.

Quỳnh ăn uể oải , một nỗi phiền muộn cứ xâm chiếm mãi lòng cô :

Cô đã thay đổi thái độ với Duyên từ lúc nhìn thấy thằng Khang , nhưng liệu cô sẽ làm gì để chiếm tình cảm của anh khi mà có thể anh quên cô rồi cũng nên ?

- Quỳnh không khỏe à ?

Tránh ánh mắt của Duyên , Quỳnh lừa vội miếng cơm trong chén , chống chế :

- Lúc này tôi ăn bánh ngọt , nên bây giờ không thấy đói .

Quỳnh đứng lên , trên ti vi đang phát phần tin tức , phần tin nhanh đưa tin : " Kỹ sư Nguyễn Quốc Đại về nước sau năm năm học tập . Anh là người đầu tiên chiến thắng trong chương trình " Đường lên đỉnh Olympia " . "

Cô gái đi bên cạnh anh làm cho bà Ngọc Lan đứng bật dậy .

- Chuyện gì vậy bà nội ?

Mặc cho thằng Khang lắc lắc tay , bà Ngọc Lan cứ mở to mắt nhìn .

Màn hình chuyển sang tin khác . Có lẽ người giống người thôi . Bà từ

từ ngòai xuống ghế , những hạt cơm nóng sốt trở thành nhạt nhẽo .

o O o

"Anh Đại ! Mắt nai đã nhìn thấy anh lúc ở phi trường và trong bản tin thời sự lúc sáu giờ của Đài truyền hình . Chúc mừng anh trở về ! ."
Đọc dòng chữ xong , Đại cười một mình . Anh vui vẻ gõ vào bàn phím đáp lại Mắt nai .

" Sao lúc đó em không gọi anh ? Anh đang rất muốn gặp em để giới thiệu với em , cô bạn của anh ở Úc về . Rosa , cô ấy mồ côi cha lẫn mẹ , anh tình cờ quen trên chuyến bay " .

Quỳnh thở phào , vậy là anh chỉ mới quen với người ta thôi . Quỳnh thấy phấn khởi hẳn lên , cô vui vẻ gõ tiếp ...

- Anh Đại ời !

Gõ mấy hàng chữ tạm biệt , Đại vội đi ra . Anh nheo mắt nhìn Tý :

- Cậu nhỏ giò cao thật , cao hơn cả anh nữa . Hôm nay không đi làm sao ?

- Chủ nhật mà anh .

Đại cười :

- Anh quên mất . Anh em mình ra quán uống cái gì đi . Đợi anh mặc áo tí nhé .

Khoác áo vào , Đại thân mật cặp vai Tý :

- Cậu lớn rồi , anh phải gọi cậu bằng cái tên cúng cơm chứ phải không , ai lại cứ Tý , Tý hoài .

- Mẹ em cứ thỉnh thoảng gọi em tên Tý , con Cúc là Tí Nị đấy .

Đang vui , Đại tư lự :

- Mới đó mà anh đã hai mươi sáu , cái già xộc đến hồi nào không hay .

Câu nói của Đại làm Tý cười vang :

- Anh mới hai mươi sáu mà già gì . Tội là tội chị Hai của em kìa . Góa chồng ở tuổi hai mươi ba , điên loạn mất một năm mấy , may là bình phục lại .

Đại sửng sốt :

- Duyên bị điên ?

- Anh không biết ?

- Không .

- Chắc là bác gái không muốn anh phân tâm . Lúc ấy , nhà em thế thảm lắm , đã điên chị ấy còn mang thai , may nhờ mẹ anh Vũ . Thật ra bác ấy rất nhân đạo , không như chị Quỳnh . Cho nên chị Duyên lại dắt con về bên ấy phụng dưỡng mẹ chồng .

Những điều biết được cứ làm cho Đại sửng sốt . Anh cứ ngỡ sự im lặng của mình sẽ trả Duyên về với khung trời của cô .
Chắc chắn Duyên khó tha thứ cho anh .

Áo Trắng Bên Sông

Chương 7

Duyên đi chiếc Spacy trắng , cô ăn mặc đơn giản , vẫn chiếc áo trắng và mái tóc dài búi cao , thằng Khang ngồi phía trước . Đại gần như nín thở bởi những cảm xúc khó tả cứ trào dâng lên . Xe của Duyên hòa vào dòng xe trên đường , Đại vội chạy theo , anh cố giữ khoảng cách của mình với Duyên .

Đỗ xe trước trường mầm non , Duyên căn dặn con cẩn thận và đợi nó chạy vào trường , cô mới cho xe chạy đi . Lúc này , Đại mới lướt tới , anh cho xe chạy sát vào cô .

- Duyên !

Duyên giật mình , tay lái đảo đi , mặt cô xanh tái . Đã chuẩn bị cho mình một thái độ , vậy mà bất thành linh nhìn thấy Đại , cô lại mất bình tĩnh .

Đại khe khẽ :

- Anh muốn nói chuyện với em một chút .

Anh ép xe cô vào phía trong :

- Quẹo trái đi em .

Duyên im lặng rẽ trái ? Cả hai đều ngừng xe và đi vào quán .

- Em uống gì ? Sữa nhé !

- Không , anh gọi cà phê đi .

Cô cố bình thần nhìn anh :

- Hôm nọ , em có xem ti vi và biết anh về nước .

- Em rất khác hồi trước .

- Vậy à !

Bất chợt anh nắm lấy tay cô :

- Thật sự anh không biết em mang thai và điên loạn .

- Anh biết ... cũng đâu giải quyết được gì đâu .

- Anh sẽ trở về và lo cho em .

- Dầu sao em cũng đã bình phục và đang làm dâu .

Đại nghiêm mặt :

- Anh muốn biết đứa bé ...

- Là con anh Vũ .
- Không phải . Một người bán thân bất toại có khả năng có con được hay sao ?
- Em van anh đừng khuấy động cuộc sống mẹ con em . Hãy để em làm những gì có thể làm cho mẹ anh Vũ vui .
- Anh muốn em trả lời : bé Khang có phải là con của anh ?
Duyên tránh ánh mắt dữ dội của Đại , nó như muốn soi thủng tim cô để buộc cô nói sự thật . Thái độ của cô càng làm cho Đại niềm tin điều anh nghi ngờ là sự thật . Anh bóp mạnh tay cô sôi nổi :
- Là con của anh , phải không ?
Cô giật tay lại , Duyên la lên :
- Không phải .
- Anh sẽ tìm hiểu sự thật . Nếu là con anh , anh sẽ lo cho nó và cho em nữa . Tại sao con của anh phải đi xin tình thương của kẻ khác , khi nó có cha đang hoàng ? Em không nên cư xử tàn nhẫn với anh . Anh biết em hối hận , nhưng không có nghĩa là em bắt anh phải chịu sự trừng phạt đó , bằng cách không được gần gũi con mình .
Duyên đứng bật dậy :
- Anh không thấy xấu hổ khi chúng ta có mối quan hệ bất chính hay sao ? Anh có biết trước khi chết , dù biết em phản bội , anh ấy vẫn tha thứ cho em và mong em có một cuộc sống tốt đẹp . Chính vì vậy mà ba năm qua , mẹ con em mới sống được . Ba năm qua , khi em điên loạn không chăm sóc được , nó èo uột tưởng bỏ đi , thì anh ở đâu , hả ? Anh chỉ lo học , không hề biết có sự tồn tại hay chịu đựng giày vò của lương tâm như thế nào . Anh đi đi , xin hãy để cho em bình yên .
Cô đẩy mạnh Đại ra khi anh còn đang sững sờ , đau đớn chạy đi . Nước mắt cô nhạt nhoà . Đại đứng bất động . Anh không thể không công nhận lời nói kia là sự thật và nó làm cho anh đớn đau tận cùng .

o O o

" Mất nai . Anh đã gặp lại cô ấy . Cô ấy đã từ chối cho anh biết đứa con ấy là con ai . Nó có phải là con anh hay không , anh sẽ tìm hiểu sự thật . Nhưng liệu anh có giành cô ấy lại được hay không , hãy là một đáp án chưa thể trả lời " .
Dòng chữ trên mạng như nhảy múa trước mặt Quỳnh , môi cô cắn mạnh vào nhau trong cơn giận dữ . Thì ra anh vẫn ôm ấp hình bóng cũ . Tại sao vậy ?
Quỳnh nhất định phải đối diện Đại . Cô chưa biết mình sẽ làm gì . Có

một điều cô muốn anh hiểu : Năm năm qua cô vẫn một lòng yêu anh và đã quá đau khổ .

Đại ngỡ ngàng khi nhìn thấy Quỳnh . Anh thật sự quên cô , cho nên khi nhìn thấy cô đến nhà mình , anh không sao không ngạc nhiên .

Tuy nhiên anh vẫn lịch sự .

- Lâu quá mới gặp em .

Quỳnh cay đắng :

- Chỉ có anh là quên em , còn em chưa bao giờ quên anh .

- Anh xin lỗi .

- Anh đã làm việc ở đâu chưa ?

- Rồi . Ở một công ty điện tử .

- Tương lai của anh rục rĩ thật , chỉ có anh Hai của em vẫn sổ chết sớm .

- Ngày ấy anh đi vội vã quá , đến có một lần ... Trong ba năm qua , anh vẫn cứ ray rứt mãi .

- Hôm anh về ở phi trường , em có ra đón , nhưng thấy anh có bạn gái và gia đình nên em không đến mừng anh .

- Sao vậy ? Có lẽ em còn rất ghét anh vì chuyện cũ . Anh cũng không biết nói làm sao , bởi tình yêu làm sao có thể dập tắt đây ?

- Anh vẫn còn yêu Duyên ?

Không trả lời câu hỏi của Quỳnh , Đại lảng qua chuyện khác :

- Hồi này , em làm gì Quỳnh ?

- Đến công ty của mẹ em làm việc . mẹ em già rồi . Anh Đại ! Lúc nãy anh chưa trả lời em , cô bạn đi với anh hôm về ở phi trường ...

- À ! Cô ấy là ... bạn anh .

- Bạn thân hay bạn gái ?

Đại cười nhẹ :

- Em hỏi anh hơi kỹ rồi nhé . Anh chưa muốn nghĩ gì khác hơn là công việc và sự nghiệp . Gia đình anh đang rất cần sự giúp đỡ của anh , em biết nhà anh nghèo mà .

Quỳnh cắn môi :

- Nếu như em nói ... tình cảm của em dành cho anh trước sau vẫn như một , anh nghĩ sao ?

- Kìa Quỳnh ! Chúng ta là bạn .

- Nếu anh và Duyên ... Duyên có thể mất tất cả .

- Anh không hiểu em nói gì cả .

- Em nghĩ là anh hiểu . Bé Nguyên Khang là cháu đích tôn , là con của anh Vũ , một nửa cổ phần công ty và bất động sản là của nó .

Nếu như Duyên trở lại với anh , cô ta sẽ mất tất cả , luôn cả chức vụ phó giám đốc .

Đại cau mày :

- Không lẽ Duyên phải suốt đời sống cô độc ? Quá bất công đó Quỳnh .

- Không có gì bất công cả , đó là cái giá cô ta phải trả .

- Em đến đây để nói với anh sự thật này , phải không ?

- Phải . Điều quan trọng em muốn nói : em vẫn chờ anh .

- Chờ anh ? Chưa bao giờ anh có tình cảm với em , ngay cả từ lúc chúng ta chỉ là bạn cho đến bây giờ .

Lời nói thẳng đau buốt tâm can Quỳnh , cô ghen ngào :

- Anh tàn nhẫn lắm . Em cảnh cáo anh , Duyên sẽ không bao giờ trở lại với anh . Nếu anh không là của em , chẳng bao giờ anh tái hợp được với Duyên cả .

- Cô đi đi !

Đại ôm mặt . Anh hiểu đây là sự thật . Và sự thật làm cho lòng anh đau xót , xót xa cho mình và cả cho Duyên .

o O o

- Anh Đại !

Ngọc Minh ái ngại nhìn Đại . Anh đã say quá rồi , say đến gục trên bàn không còn biết gì .

- Anh đứng lên , em đưa anh về .

Đại ngồi im , mặt gục trên bàn . Nông nổi này , Ngọc Minh chỉ còn biết cố mà diu ra đường để gọi xe đưa về nhà thôi .

Vẫy chiếc tắc xi và để Đại ngồi vào , Ngọc Minh toan ngồi theo , nhưng một cánh tay giữ cô lại làm Ngọc Minh giật mình :

- Cô ...

- Tôi là bạn gái của anh ấy , tôi sẽ đưa anh ấy về nhà , tôi có xe .

Ngọc Minh gạt đầu :

- Vậy phiền chị , anh ấy đang say lắm đó .

Ngọc Minh nói tiếng hơi cứng và lơ lớ , cái giọng không cho Quỳnh chút tình cảm nào , tuy nhiên cô không thể không nhìn nhận , cô ta rất đẹp và phẳng phất một nét khá quen thuộc mà Quỳnh không tài nào nhận ra .

- Cảm ơn .

Buông gọn hai tiếng cảm ơn , Quỳnh ngồi vào xe , cô lắc đầu nhìn Đại trong con say rồi cô luồn tay qua người anh để cho đầu anh ngã vào thành ghế . Mùi rượu nồng nặc , Quỳnh khẽ nhắm mắt . Anh đang đau khổ vì nguyên nhân nào đây ? Duyên ư ? Đôi môi Quỳnh cắn mạnh vào nhau . Trong cơn ghen giận , không đưa anh về nhà ,

Quỳnh bảo xe chạy đến khách sạn rồi nhờ người lái xe dìu anh vào . Vừa được đặt lên giường , Đại chợt bật dậy , anh nôn thốc nôn tháo . Chỉ có nước mùi rượu chua loét , Quỳnh nhăn mặt đưa tay bịt mũi . Cô vừa nhìn Đại giận dữ , rồi không dần được cơn đau , cô lao lại đánh lung tung vào người anh .

- Sao anh không ở luôn bên xứ người còn trở về đây làm cho người ta đau khổ ?

Đại lơ lơ nhìn Quỳnh , nhưng anh không nhận ra cô :

- Ngọc Minh hả ? Em đang khóc đó sao ? Đúng rồi , anh sẽ cưới em chứ không cưới Quỳnh . Anh sẽ quên Duyên , trả cô ấy với cuộc đời riêng tư của cô ấy .

Quỳnh sững sờ thu tay lại . Ôi ! Lời nói như cái tát vào mặt cô . Anh thà lấy một người con gái vừa mới quen chứ không lấy cô . Tim Quỳnh đau buốt , cô gục xuống mà khóc .

- Em đừng khóc , Minh ạ ! Anh không hề muốn làm em buồn , chúng ta mới quen nhau mà , anh thực sự mến em . Bởi vì tình yêu anh chỉ có một và dành cho Duyên mất rồi .

Anh ôm vai Quỳnh bật khóc :

- Cô ấy vì mặc cảm với người đã khuất nên cự tuyệt anh , hay là vì em vẫn tham tiền như ngày xưa , hả Duyên ? Ngày ấy , em nhặt cái ví tiền không muốn trả , em cứ nhìn hoài những tờ bạc thơm phết , tiếc đứt ruột khi anh buộc em mang đi trả . Anh biết em không hề tham lam mà vì em quá khổ , quá thiếu thốn , tuy nhiên em biết em sai , anh đã cố gắng em đi một khoảng đường dài tạ tội .

Ký ức trải dài trong cơn say của Đại , anh cứ nói qua giọng say lè nhè . Càng nói Quỳnh càng khóc . Anh kéo cô vào lòng .

- Đừng khóc nữa em .

Quỳnh run lên vì cử chỉ âu yếm bất ngờ . Giây phút tuyệt vời này ơi , hãy còn tồn tại . Nhưng ... bàn tay chợt buông lơi , anh nói gì đó không rõ mắt cứ nhắm lại .

- Anh Đại ! Đại ...

Anh đã ngủ , ngủ một cách kỳ cục . Vòng tay anh vẫn còn ôm cô .

Quỳnh nhắm mắt không dám cử động , sợ giây phút tuyệt diệu tan theo mây khói , một điều mơ ước ôm ấp từ nhiều năm qua .

Đại tựa mình mở mắt , một bàn tay đang ôm qua người anh , mắt nhắm , mắt mở và cơn say vánh vát còn lại , anh cố định tỉnh mình . Đây là đâu vậy ? Căn phòng lạ hoắc và ... Đại nhìn sang bên cạnh như bị phỏng lửa , anh bật ngồi ngay dậy .

- Quỳnh ... sao lại ở đây ?

Quỳnh cười nhẹ trong lúc Đại nhảy xuống giường ... Trời ơi ! Mặt Đại

đỏ rần . Anh ... không mặc gì cả , Quỳnh cũng vậy . Cú nhảy của anh làm tấm chăn rơi ra , cả hai ... như nhộng . Quỳnh cúi gằm mặt xấu hổ , còn Đại , anh luynes quynh vớ bộ quần áo mặc vào .

- Cô mặc quần áo vào đi , rồi trả lời tôi , tại sao như thế này ?

Quỳnh bật khóc :

- Anh xem em là hạng người gì vậy ? Vừa qua đêm với em , anh lại hỏi em là tại sao ?

Nước mắt của cô làm Đại chùn lại , mắt đi dánh về húng hổ . Anh thật sự ... qua đêm cùng với cô ? Trời ạ ! Có quỷ mới biết được đêm qua say quắc cần câu anh đã làm điều gì .

Đi lại bên cửa sổ , kéo tấm rèm và mở rộng cửa cho chút ánh sáng và gió tràn vào , Đại bình tĩnh trở lại . Chiều ngày hôm qua , anh và Ngọc Minh cùng đến bar rượu . Anh đã uống rất nhiều . Nhưng tại sao bây giờ là Quỳnh ? Trong cơn say anh đã ôm người này ư ?

- Anh Đại !

Quỳnh đã mặc quần áo vào , cô đến phía sau lưng Đại ... vòng tay ôm qua người anh cô khóc .

- Được nằm trong vòng tay anh và hiến dâng cho anh trái tim lẫn thể xác của em ...

- Quỳnh ...

Đặt ngón tay lên môi anh , Quỳnh cười khế :

- Anh lại muốn nói anh không yêu em chứ gì ? Đừng tàn nhẫn với em khi em đã thuộc về anh .

Đại đứng lặng im bất động . Thật sự anh muốn hét to lên , anh không có một cảm giác nào hết , anh không hề yêu cô , nếu có hành động nào thất thố đêm qua , chẳng qua vì rượu . Quỳnh vuốt ve nhẹ lên gương mặt Đại , cử chỉ âu yếm của cô làm anh rùng mình . Anh đẩy nhẹ cô ra .

- Quỳnh ! Anh biết nói lời này tàn nhẫn nhưng thực sự anh ... không yêu em . Đêm qua , anh không biết anh đã làm gì nữa , giữa hai chúng ta sẽ không có bất kỳ kết hợp nào , bởi vì ...

- Anh có thể cư xử với em như vậy sao ? Anh có biết Mất nai từ ba năm qua liên tục thư từ trên mạng với anh là ai không ?

- Tôi ...

Đại lạnh người , nửa muốn gỡ tay Quỳnh đang ôm anh , nửa lại không nỡ .

- Là ... Quỳnh ?

- Là em . Anh lẽ nào không nhận ra , tất cả những vui buồn mình trao nhau và cả những lời động viên anh gắng học .

- Nếu đúng là em ... anh xin thành thật cảm ơn em .

Quỳnh phụng phịu :

- Chỉ có anh là ác , luôn làm cho em phải đau khổ vì anh .
- Xin lỗi , anh không hề muốn .
- Chuyện xảy ra trong đêm qua , em không hề trách anh . Em rất hạnh phúc vì cuối cùng em cũng đã có anh ...
- Không ... anh không thể ... bởi vì anh chỉ yêu Duyên . Anh không yêu em , anh sẽ làm cho em đau khổ .
- Anh ...

Quỳnh lùi lại , cô đau đớn nhìn anh rồi chợt nghiêng răng , vung mạnh tay tát mạnh vào mặt anh .

- Sở Khanh !

Cô bật khóc và mở nhanh cửa chạy tuôn ra ngoài . Cuối cùng anh vẫn từ chối cô . Quỷ tha ma bắt , anh hãy chết đi , đừng cho tôi thấy mặt anh .

o O o

Quỳnh đưa tay toan mở cửa , cánh cửa đã mở . Duyên ngạc nhiên nhìn Quỳnh . Hình như Quỳnh vừa đi đâu về , đầu tóc bù xù , mắt đỏ hoe ...

- Cô Ba ...

Quỳnh giận dữ đẩy Duyên sang một bên , cô chạy rầm rập lên lầu .

Duyên ngơ ngàng nhìn theo , bất giác cô đi theo Quỳnh .

Gieo mình xuống nệm , Quỳnh khóc nức nở .

- Cô Ba ...

Duyên rút rè đẩy hé cánh cửa . Quỳnh bật ngay dậy , mắt cô toé lửa căm hờn :

- Chị ra ngay ! Tôi không muốn thấy mặt chị .

Quỳnh dữ tợn quá , Duyên cố dụi dằng :

- Cô gặp chuyện gì vậy ? Chúng ta là chị em gái , nếu có thể , cô nói cho tôi biết để tôi cùng chia sẻ .

Quỳnh nghiêng răng :

- Chị muốn biết phải không ? Được , đêm qua tôi không về nhà , suốt đêm ở trong khách sạn với anh Đại . Anh ta vừa chiếm đoạt tôi lại nói là không dám cưới tôi vì chị .

Duyên đờ người ra , mặt cô xám ngoét .

Quỳnh cười gằn :

- Sao , chị sẽ chia sẻ với tôi như thế nào đây ? Chị đã nói chúng ta là chị em vậy chị hãy vì tình chị em , vì anh Vũ và vì mẹ tôi khuyên anh ấy tử tế với tôi , đừng trở mặt . Tôi sẽ ... cắt mạch máu tay mà chết

như anh Hai tôi vậy .

- Quỳnh ...

Duyên sợ hãi xua tay , cái chết của Vũ đối với cô hẳn còn là điều đáng sợ . Cô nói gần như không ra hơi .

- Đừng Quỳnh ơi ! Chuyện gì còn có đó .

- Tôi chỉ muốn chết thôi , chị hiểu chưa ?

Quỳnh ôm choàng Duyên , cô khóc như chưa bao giờ được khóc .

Lòng đau như cắt , Duyên vuốt nhẹ lên tóc Quỳnh vỗ về :

- Hãy bình tĩnh đi Quỳnh ! Tôi hứa sẽ thuyết phục anh Đại .

Mắt Quỳnh sáng lóe lên :

- Chị không gạt tôi chứ ? Chị đã hết yêu anh Đại ?

- Từ lúc anh Vũ chết , rồi những ngày tháng điên loạn , tôi đã bình tâm lại . Đối với tôi bây giờ chỉ có bé Khang và công việc . Đại phải có trách nhiệm với những gì anh ấy đã làm . Quỳnh yên tâm đi .

Lòng Quỳnh chứa chan hy vọng . Lần đầu tiên cô thấy bớt ghét Duyên .

o O o

- Alo . Xin cho tôi gặp ông Quốc Đại .

Là tiếng của Duyên Đại mừng rỡ :

- Em phải không Duyên ?

- Anh có thể gặp em được không ?

- Dĩ nhiên là được . Ở đâu , em nói đi .

- Quán cà phê Nguyên trên đường Hai Bà Trưng , sáu giờ chiều nay , có được không ?

- Anh sẽ đến .

- Hẹn gặp lại .

Duyên cúp máy , Đại hãy còn ngẩn ngơ . Duyên gọi điện hẹn gặp anh . Anh có nằm mơ hay không ?

- Anh Đại !

Ngọc Minh gọi đến lần thứ ba , Đại mới giật mình :

- Em nói cái gì Ngọc Minh ?

- Ai gọi điện mà anh ngẩn ngơ ra vậy ?

Đại mỉm cười :

- Em đoán thử xem .

- Em không biết . hay là cô ... Quỳnh ?

Nhắc đến Quỳnh , Đại sầm mặt :

- Anh chưa hỏi tội em , em đã nhắc anh rồi . Anh hỏi em , hà có gì hôm qua em đi uống rượu với anh , anh say thì gọi tắc xi đưa anh về giùm , tại sao gọi Quỳnh đến ?

- Em đâu có gọi , cô ấy xưng là bạn gái của anh nói sẽ đưa anh về .

Cô ấy đi chiếc xe màu đỏ .

Đại thở dài :

- Lần sau , em đừng để cô ta chen vào giữa anh em mình , anh không thích cô ta .

Ngọc Minh cười trêu :

- Cô ấy cũng xinh xắn , anh chê à ?

- Anh không chê , nhưng trái tim anh chỉ có Duyên .

- Anh cứng đầu thật .

Đại nheo mắt :

- Duyên vừa gọi cho anh đấy . Cô ấy hẹn gặp anh .

- Duyên ?

- Ừ .

- Hèn nào anh ngần ngại và sôi động hẳn lên .

- À này ! Em ghi đại khái mục đích nhắn tin chưa ? Anh sẽ mang lại tòa soạn báo nhờ cho đăng giúp em .

- Chưa . hai mươi mấy năm , chắc gì mẹ em còn sống hả anh ?

- Sao bi quan vậy hả em ? Mục đích của em là về Việt Nam tìm mẹ , phải phấn đấu lên chứ . Thôi , đi làm việc đi em .

Lòng Đại rộn ràng niềm vui . Cái hẹn sáu giờ chiều nay như luồng gió mát qua tâm hồn anh . Cuối cùng Duyên phải hiểu anh yêu cô .

Nhưng ... Đại giật mình . Hay chuyện đêm qua , lẽ nào Quỳnh dám nói sự thật ? Cô ta muốn anh đừng đeo đuổi Duyên nữa à ? Đừng hòng !

Thời gian sao chậm quá . về nhà thay bộ quần áo khác . Đại nhìn mình trong gương . " Em đừng chật dạ nữa Duyên ạ . Hãy biết anh chỉ yêu có một mình em " .

o O o

- Xin mời ông vào bàn số ba .

Đại còn đang nhìn quanh tìm Duyên , người phục vụ đã đến trước anh lịch sự mời . Đại nhận ra ngay Duyên đang ngồi trong cùng . Anh mỉm cười với cô và cảm ơn người phục vụ .

Đi nhanh vào , Đại vừa kéo ghế ngồi vừa nhìn Duyên :

- Em đợi anh có lâu không ?

- Năm phút thôi . Anh uống gì ?

- Để anh gọi .

Đẩy tấm menu của người phục vụ , anh vui vẻ :

- Làm ơn cho tôi cà phê sữa .

Đại xoa hai tay vào nhau , hồi hộp nhìn Duyên :

- Có chuyện gì quan trọng không em ? Được điện thoại của em , anh cứ hồi hộp không làm gì được cả .

Cà phê mang ra , Duyên khe khẽ :

- Anh uống cà phê đi đã !

Đại đưa ly cà phê lên và nhấp một hớp :

- Em vẫn thích uống sữa ca cao .

- Anh Đại ! Nếu như em kêu gọi tinh thần trách nhiệm của anh , anh có vì em mà làm không ?

Đại nhúm mày :

- Anh không hiểu ý em .

- Chuyện anh và Ngọc Quỳnh , cô ấy đã nói cho em nghe ...

Đại khựng lại khó chịu :

- Được , nếu cô ấy đã nói cho em nghe , anh cũng không ngại nói :

Tất cả không phải lỗi của anh . Chiều hôm qua , anh và Ngọc Minh đi đến bar rượu . Anh quen Ngọc Minh trên chuyến bay về nước và không ngờ lại làm chung một công ty , cho nên rất thân nhau . Thực sự anh xem Minh như em gái của anh , nhưng không ngờ càng uống , anh càng buồn chuyện của em , cho nên anh cứ uống ...

Đại nhăn mặt làm một cử chỉ giận dữ :

- Anh không hiểu anh vào khách sạn với Quỳnh bằng cách nào ? Khi anh tỉnh rượu mới hay Quỳnh đang nằm cạnh anh , và cả hai ...

không mảnh vải che thân . Quỳnh là người không uống rượu , cô ấy là người tỉnh , anh là người say . Anh không phải tên sờ khanh , nhưng trong trường hợp này , anh không thể chịu bất cứ một trách nhiệm nào , em đừng ép anh , Duyên ạ .

Anh nắm tay cô , bóp nhẹ :

- Em thừa biết anh chỉ yêu có một mình em thôi mà .

Duyên rút tay lại :

- Anh cư xử như thế có tàn nhẫn quá không ?

- Anh hỏi em , khi sống với anh Vũ , em có hạnh phúc không ? Sống với một người mình không yêu là địa ngục đó Duyên .

Duyên thờ người ra , một chút vui thầm rất đàn bà trong lòng cô , dù rằng cô đang kêu gọi anh vì trách nhiệm mà đến với Quỳnh , nhưng từ trong sâu thẳm của trái tim , cô thấy mình bồi hồi vì tình yêu của anh . Nhưng ngàn lần cô không có quyền nhận lấy , bởi cái chết của Vũ là bức tường ngăn cách mãi mãi cô và anh , không bao giờ

Duyên tha thứ cho cô .

Uống một ngụm cà phê nữa , giọng Đại cương quyết :

- Anh sẽ không đến với Quỳnh đâu , em đừng nói gì cả . Em quyết liệt từ chối anh , anh cũng vậy ... không bao giờ chấp nhận Quỳnh .

Duyên rưng rưng nước mắt :

- Anh cố chấp như vậy làm gì hả ? Anh không hiểu những lỗi lầm của chúng ta đã khiến anh Vũ nghĩ quẩn mà tự tử , em đã không chịu nổi cú sốc và sự trừng phạt của lương tâm , cho nên chúng ta không thể nào với nhau nữa .

Đại mím môi :

- Em đã viện lý do này để chấm dứt với anh ? Đúng , anh sai khi đã bỏ mặc em với nỗi đau , nhưng nếu em hiểu ba năm qua , anh cũng chẳng vui về gì , vùi đầu vào việc học để lãng quên em . Em có biết , những đêm nơi xứ người lạnh lẽo , anh đã khóc vì nhung nhớ em không ?

Duyên đứng lên :

- Nếu còn yêu em , anh hãy đến với Quỳnh đi .

Không để cho anh nói thêm lời nào ; Duyên đi nhanh ra cửa , Đại không ngăn lại , anh nhìn theo cô đau khổ .

- Hãy mang rượu cho tôi !

Một lần nữa Đại lại say . Rượu nào uống mềm môi , nhưng sao nỗi nhớ cứ đầy chứ không vơi .

o O o

Đón Duyên ở cửa Quỳnh sốt ruột :

- Anh Đại nói thế nào hả chị ?

Nhìn mặt Quỳnh , Duyên không nỡ nói ra sự thật , cô đành lúng túng lấp lửng :

- Anh ấy bảo ... em hãy cho anh ấy một thời gian ... để cho tình cảm tự đến .

Quỳnh vui mừng :

- Anh ấy nói như vậy , hả chị ?

- Vậy em hãy ... chinh phục và làm cho anh ấy yêu em .

- Cám ơn chị .

Bước chậm về phòng mình và đóng chặt cửa lại , Duyên gieo mình lên nệm . Lúc này cô mới khóc được , những giọt nước mắt đau khổ . Yêu nhau sao chẳng được sống bên nhau ?

- Mẹ ơi ! Mở cửa cho con vào với .

Tiếng bé Khang , Duyên lau nước mắt ngồi dậy mở cửa . Bắt gặp cặp mắt đỏ hoe của Duyên , nó ngạc nhiên :

- Ai làm cho mẹ khóc vậy ? Cô Ba hả ?

Duyên ôm con vào lòng , âu yếm :

- Không phải đâu con , bụi vào mắt mẹ đó .

- Con thổi bụi cho mẹ nghe !
- Thôi , mẹ rửa mặt hết bụi mắt rồi .
- Con cho mẹ cái này nè .
- Gì vậy ?
- Của chú mà hôm nọ đón mẹ con mình ở trường cho con đó . Mẹ xem nè .

Nó ngồi xổm trên nền gạch , vặn cót chiếc xe tăng bằng nhựa rồi đặt xuống , chiếc xe vừa chạy vừa phát ra những tiếng kêu vui tai .

Duyên cảm động , cô biết Đại đã đến trường gặp bé Khang :

- Con thích món quà này không ?
- Dạ thích .
- Con không được nói món quà này của chú ấy mua tặng , nhớ không ?
- Vậy nói ai mua , hả mẹ ?
- Mẹ mua .
- Mẹ ơi ! Có phải mẹ sợ bà nội với cô Ba buồn không ?
- Phải .
- Vậy con sẽ không nói .

Duyên ứa nước mắt , cô đang dạy con nói dối , một điều không nên chút nào , nhưng cô không còn cách nào khác hơn . Ân nghĩa của mẹ chồng không cho phép cô làm bà đau lòng , dầu rằng trái tim cô phải tan nát . Thôi thì hãy sống vì con cho con .

o O o

- Anh Đại !

Vừa ra cổng công ty với Ngọc Minh , Đại không vui vì Quỳnh đón anh , Đại dừng xe lại .

- Có chuyện gì vậy Quỳnh ?
- Em muốn nói chuyện với anh .

Rồi làm vẻ kẻ cả , cô hất hàm ra lệnh cho Ngọc Minh :

- Cô đi đi , tôi có chuyện cần nói với anh Đại .

Ngọc Minh nhìn Đại , Đại lắc đầu :

Em cứ ngồi đó đi , anh đưa em về . Còn Quỳnh có xe mà phải không ? Em hãy đến cà phê Mây đợi anh .

Được Đại cho cái hẹn , mặt Quỳnh tươi lên cho dù cô rất khó chịu vì Đại đã xem Ngọc Minh quan trọng , anh thà để cô đợi chớ không để Ngọc Minh về một mình .

Ngọc Minh ái ngại :

- Anh Đại ! Thôi , để em đón xe khác về , khỏi phiền anh .

- Không có gì phiền cả , anh sẽ đưa em về .
 Anh chồm người qua đóng cửa và cho xe lướt đi :

- Anh cư xử cứng quá đó anh Đại .
 - Em biết tại sao anh chịu gặp cô ấy không ?
 - Em không biết .
 - Đã một lần anh nói thẳng , cô ấy vẫn không chịu chấp nhận sự thật , cô ấy muốn gì ở anh ? Tình yêu ư ? Nhất định không có . À ! Mẫu tin nhắn trên báo có nửa tháng nay rồi vẫn không có tin gì sao em ?
 - Dạ không . Có lẽ mẹ em đã chết rồi cũng nên .
 - Em đừng bi quan , sẽ có ngày em được đoàn tụ cùng gia đình .
 Đưa Ngọc Minh về , Đại quay trở lại điểm hẹn với Quỳnh . Quỳnh đợi anh khá lâu . Đại kéo ghế ngồi xuống :

- Xin lỗi , đường kẹt xe .
 Quỳnh vui vẻ :

- Em cũng đoán như vậy , nên không buồn anh đâu . Anh uống gì , em gọi ?
 - Được rồi .
 Đại vẫy tay gọi cà phê . Anh quay sang nhìn Quỳnh , hỏi :

- Quỳnh muốn nói chuyện gì vậy ?
 - Hồi này khó gặp anh ghê , điện thoại di động anh đổi số , gọi đến văn phòng của anh, người ta cứ bảo anh đi vắng , cần gì nhắn lại , em nhắn muốn gặp anh mà anh có thèm gọi cho em đâu , cả thư trên mạng nữa .
 Đại khoát tay :

- Anh đã có câu trả lời cho em rồi mà .
 - Anh nói với chị Duyên chờ thời gian để tình cảm chúng ta tự đến , nhưng anh không chịu gặp em , thì làm sao tình cảm tự đến ?
 - Duyên đã nói với em tình cảm phải chờ thời gian à ?
 - Phải . Chờ gì nữa hả , anh Đại ? Em và anh quen nhau đâu phải mới như anh với ... Ngọc Minh . Em tha thứ cho anh chuyện anh và Duyên , anh phải hiểu ... em quá rộng lượng và kiên nhẫn .
 Cách nói của Quỳnh thật sự làm cho Đại muốn nổi giận , tuy nhiên anh không phát tiết cơn giận mà chỉ cười nhạt :

- Anh không cần em rộng lượng . Có lẽ những gì anh nói , Duyên đã không dám nói với em , để cho em hiểu lầm anh . Như vậy thì anh sẽ nói . Anh không hề thuê phòng ở khách sạn , vậy tại sao anh và em lại ở trong khách sạn ? Tuy say rượu , nhưng anh rất rõ điều này : lúc ấy Ngọc Minh đã định đưa anh về nhà .
 Quỳnh lúng túng :

- Em ... không dám đưa anh về nhà anh .

- Có gì mà không dám ? Anh là đàn ông lại chưa vợ , uống rượu say là chuyện thường tình .

- Em thuê khách sạn vì ... em quá yêu anh .

- Vậy là do em tự nguyện ?

- Phải .

- Em thừa biết anh không yêu em , em là em chồng của Duyên , anh càng không thể với em . Anh không phải tên sở khanh , chiếm đoạt em rồi quay lưng , nhưng em phải hiểu rõ một điều : anh hoàn toàn không có tình yêu với em .

Quỳnh điếng người , tuy nhiên cô vẫn bám víu hy vọng cuối cùng :

- Giữa chúng ta đã có một đêm chăn gối , tình yêu có thể đến sau khi chúng ta sống chung với nhau . Bao nhiêu năm dù không gặp mặt , nhưng chúng ta luôn nói chuyện qua mạng , anh quan tâm vui vẻ và tâm đắc với em biết bao nhiêu .

Đại bắt đầu nổi giận :

- Sao em vẫn cứ cố chấp vậy ? Em có thể là bạn của anh nhưng không thể là người yêu hay ... vợ . Giữa hai chúng ta nên kết thúc , em đừng gọi điện thoại hay tìm gặp anh . Anh thành thật xin lỗi em khi phải nói ra những lời này .

Gọi phục vụ đến tính tiền , Đại đứng lên rời quán . Quỳnh ngồi chết điếng . Những lời nói của anh thật tàn nhẫn , như cái tát vào mặt cô đau đớn . Ôi ! Cô chỉ muốn bật dậy đập phá cho tan nát hết những gì chung quanh mình . Tàn nhẫn , anh tàn nhẫn quá Đại ơi .

Áo Trắng Bên Sông

Chương 8

- Trời ơi , cô Ba ! Cô uống rượu hả ?

Duyên hốt hoảng đỡ người Quỳnh :

- Dang ra !

Quỳnh hét to , cô gạt mạnh Duyên sang một bên , mắt vẫn lên tia lửa dữ tợn :

- Đồ láo khoét ! Mà nói Đại bảo chờ cho thời gian , tình cảm tự khắc đến , nhưng một mặt mà vẫn cứ đến với anh ấy , mà vẫn giành anh ấy ... đồ bỉ ổi xấu xa ! Anh tao đã làm mà , mà là con ác phụ , cút đi cho khuất mắt tao .

La hét chửi mắng phũ phàng xong , Quỳnh mới chệnh choạng đi lên

lầu . Nhục nhĩ quá cô chỉ muốn chết thôi . Cô căm ghét Đại xem thường tình yêu của cô , nhưng sao cô vẫn yêu anh , không thể nào dứt anh ra khỏi trái tim mình . Cô không màn đến xấu hổ để dàn cảnh một màn kịch , vậy mà cuối cùng cô cũng thất bại rồi .

Quỳnh khóc vui ... cô cáu kỉnh quăng ném mọi thứ trong khi Duyên vẫn cố gọi cửa ...

Gọi mãi không được , Duyên đành về phòng mình . May là bà Ngọc Lan không biết , nếu biết , bà sẽ rất đau lòng .

Thật khuya , Duyên vẫn còn trăn trở mãi , cô hiểu Đại đã từ chối Quỳnh . Chiều nay , anh gọi điện cho cô , nói bằng giọng giận dữ :

- Nếu em còn để Quỳnh làm phiền anh , anh sẽ làm phiền em đấy , để chứng tỏ với Quỳnh , anh không hề yêu cô ấy . Em hãy thôi đẩy Quỳnh đến gần anh .

- Chị ... Duyên ...

Dưới ánh đèn ngủ hồng nhạt , Duyên kinh hoàng , bàn tay Quỳnh đang đỏ cả máu , máu thấm cả bộ đồ ngủ cô đang mặc , cô khụy xuống nền gạch . Bật cây đèn lớn , Duyên kêu lên :

- Chuyện gì vậy Quỳnh ?

- Tôi ... tôi sẽ đi tìm anh Vũ .

- Quỳnh ơi ...

Duyên bán loạn hết to , hình ảnh Vũ đầy máu của năm nào ... cô ngã chổng lên Quỳnh bất tỉnh .

Khốn kiếp ! Quỳnh mở mắt ra , cô nghiến răng giận dữ , may là bà Ngọc Lan đi lên , Quỳnh đành nhắm nghiền mắt lại .

o O o

- Cô ấy không sao , mất máu quá nhiều thôi , nhưng nên cẩn thận và khuyên cô ấy nên nghĩ đến đứa con trong bụng .

Cả Duyên lẫn bà Ngọc Lan đều sửng sờ :

- Bác sĩ nói ... đứa con nào ?

- Cô Quỳnh đã mang thai hơn một tháng rồi , thưa bà .

Bà Ngọc Lan choáng váng ôm đầu , còn Duyên cô đứng đờ người ra . Quỳnh có thai , đứa con ấy nhất định là của Đại . Thôi ... như vậy cũng xong . Tình yêu xin hẹn lại kiếp sau .

Quỳnh mở mắt ra , nước mắt cô đầm đìa :

- Mẹ ! Con xin lỗi . Sao mẹ không để cho con chết đi hả mẹ ? Con đau khổ quá chỉ muốn đi theo anh Vũ .

- Con không được nói bậy .

Bà ngọc Lan nghiêm nét mặt :

- Mẹ muốn biết , nó là đứa nào ?

- Mẹ ... không giận con chứ hả mẹ ? Con yêu anh ấy mẹ ơi ...

- Hãy nói cho mẹ biết , nó là ai ?

- Là ... anh Đại đó mẹ .

- Đại ?

Bà Ngọc Lan cau mày . Bà không ghét Đại , nhưng sao lại có thể lẫn quẩn như vậy . Bà quay sang nhìn Duyên .

- Con biết số điện thoại nhà thằng Đại chứ ?

- Dạ biết .

- Bảo nó đến gặp mẹ .

Không ai thấy mắt Quỳnh lóe lên ánh lửa vui mừng . Đại không thể không nhận đứa con của anh .

Và Đại đến . Lúc này trông anh giống như một tội phạm .

- Cậu ngồi đó đi !

Đại rón rén ngồi xuống .

- Tôi muốn biết tình cảm của cậu đối với Quỳnh ?

- Cháu ...

- Ngày xưa , tôi rất có cảm tình với cậu khi cậu dắt Duyên đến trả cho tôi cái ví tiền đánh rơi . Vì tình cảm đó tôi tha thứ cho cậu chuyện dang dúi của cậu và Duyên , nhưng thật tình tôi không tha thứ cho cậu , nếu như cậu bỏ rơi con gái tôi khi nó đang mang thai .

Đại nổi gai toàn thân , Quỳnh mang thai . Anh đang ngồi trong căn phòng có máy điều hòa ấm áp , vậy mà toàn thân anh run lên , mồ hôi vã ra .

- Đêm qua , nó đã cắt mạch máu tay tự tử theo anh trai nó . Cậu muốn một lúc hai mạng người chết vì sự nhẫn tâm vô trách nhiệm của cậu hay sao ? Cậu còn muốn bắt hạnh đến với tuổi già của tôi như thế nào nữa đây ?

Giá như bà mắng chửi thậm tệ hay đánh Đại cũng được . Đằng này bà chỉ khóc , những giọt nước mắt già nua , tre khóc măng làm cho Đại đau lòng . Anh không thể nhẫn tâm ngoảnh mặt quay lưng như một tên đồn mạt vô lương tâm .

- Bác ... Cháu xin lỗi . Thật tình cháu không hề muốn gây ra thảm kịch ngày hôm nay .

- Nhưng nó đã xảy ra rồi đấy . Quỳnh đang nằm bệnh viện , suốt ngày qua chúng tôi phải túc trực bên giường bệnh cứ sợ nó quá tuyệt vọng đi tìm cái chết lần nữa . Cậu Đại ...

Bà Ngọc Lan quỳ xuống chân Đại :

- Xem như tôi van cậu . Tôi chỉ còn một đứa con duy nhất , nếu như nó có mệnh hệ nào , tôi không sống nổi .

Đại hốt hoảng đỡ bà Ngọc Lan :

- Bác ơi ! Bác đừng làm vậy .

- Cậu hứa với tôi , cậu sẽ ... cưới nó đi . Tất cả sẽ là của cậu .

Đờ bà Ngọc Lan lên ghế , Đại trầm ngâm :

- Cháu sẽ đi gặp Quỳnh . Cô ấy đã mang thai , dĩ nhiên cháu phải có trách nhiệm còn những gì bác nói , cháu ... không nghĩ đến đâu .

- Đại ! Bác hy vọng cháu là người biết suy nghĩ .

Đại ra về , anh cố ý tìm bóng dáng Duyên . Cô đã lánh mặt và không cho anh nhìn thấy cô , mãi mãi suốt cuộc đời anh không được cô tha thứ , dù những lỗi lầm anh không hề muốn xảy ra . Đại đi mà lòng trĩu nặng . Anh không biết mình bày tỏ như thế nào với Quỳnh đây , khi lòng anh nhật đắng .

Quỳnh mừng lắm khi thấy Đại , cô cố đè nén tình cảm mình xuống và khóc suốt mướt .

- Anh chịu tìm em rồi sao ? Thực sự em chỉ muốn chết cho khỏi bận lòng anh .

Đại ngồi xuống ghế , anh nắm cánh tay của cô :

- Tại sao em lại làm như vậy ?

Quỳnh sụt sùi :

- Em yêu anh có năm năm , lẽ nào anh không biết . Năm năm em chỉ yêu có một mình anh , cứ thăm lặng chờ đợi ? Nhưng bây giờ em tuyệt vọng lắm , em chỉ muốn chết , cả hai mẹ con cùng chết , sống làm gì khi con ra đời không có cha ?

- Anh đâu phải kẻ quá nhẩn tâm , thực sự anh không biết em mang thai . Sao buổi tối đó em không nói ?

- Anh cứ luôn miệng bảo không yêu em , em nói làm sao đây ? Bây giờ anh đang thương hại em phải không ? Em không muốn dùng đứa con ràng buộc anh đâu .

Đại thần thờ :

- Có lẽ ông trời đã định cho em và anh . Anh sẽ cưới em , nhưng có một điều em phải cho anh thời gian để tình yêu đến . Anh sẽ cố gắng mang lại hạnh phúc cho em .

- Anh Đại ...

Quỳnh mừng quá , cô vùng dậy ôm choàng Đại , nước mắt vui mừng của cô ướt vai anh , làm cho Đại một thoáng chạnh lòng . Thôi thì hãy bằng lòng với những gì mình đang có .

o O o

- Chúc mừng em đã đạt thành tâm ý .

Cánh tay đưa ra đòi bắt tay Quỳnh , Quỳnh đành đưa ra :

- Cám ơn anh . Kia , anh Hoài ...

Quỳnh rút tay lại vì Hoài giữ chặt tay cô , cô nhăn mặt :

- Anh buông tay Quỳnh ra đi . Quỳnh có mang theo số tiền như đã

hứa cho anh nè .

- Anh không cần tiền .

Hoài đóng ví tay lại :

- Lúc đó em hứa ... em sẽ chấp nhận lời yêu cầu của anh , nếu như anh giúp em đóng thành công màn kịch cho Đại chịu cưới em .

- Thì em mang theo mười triệu , quá hậu hĩ rồi đó anh Hoài , vì anh chỉ xác nhận với mọi người , em có thai . Một tiếng xác nhận có mười triệu , anh cho là không xứng ?

- Không , anh đâu có nói không xứng . Lương của anh chỉ đủ đi uống ở bar rượu và cho các cô là hết nhẩn .

- Anh là một bác sĩ quá bay bướm rồi đó . Tu tâm và cưới vợ đi , ăn chơi quá con gái sợ đấy .

- Anh yêu một người , nhưng anh biết cô ấy không yêu anh . Tình yêu buồn cười thật cứ phải đuổi bắt .

- Thôi đi , em phải đi về , hồi này sắp đến ngày cưới , em rất bận rộn . Anh cất tiền đi .

- Anh không nhận đâu . Anh chỉ muốn nhắc lại lời hứa của em : " Sau khi xong việc , anh Đại chịu cưới em , anh muốn gì cũng được . "

Quỳnh mím môi :

- Vậy anh muốn gì ?

- Muốn ... là người đầu tiên của em .

Quỳnh nhảy nhồm như bị phỏng lửa , cô quát khế :

- Anh điên rồi hả ? Tôi ăn nói làm sao với anh Đại ?

- Em đang ... mang thai ... một (thiếu 1 chữ) thai một đứa con tương tượng , để ăn nói hay giải thích lắm sao ?

- Việc ấy tôi tự lo .

- Nếu anh không phải người đầu tiên của em , anh sẽ nói với Đại , anh ta chẳng ... sợ mùi gì cả . Lúc đó , anh ta sẽ vẫn giữ nguyên ý định cưới em chắc ?

Quỳnh toát mồ hôi . Cô đã là vỏ quít dày , Hoài còn ghê gớm hơn , anh ta là móng tay nhọn . Cô nổi giận :

- Anh là đồ tồi ... một bác sĩ vô giáo dục , uống công anh ăn học hành nghề lương y như từ mẫu . Anh là con ác quỷ .

Hoài sầm mặt :

- Em cứ chửi đi . Mục tiêu đưa ra , anh cứ đạt . Cất tiền đi , ngoan ngoãn leo lên giường chờ anh . Còn không , em cứ mở cửa và đi về , rồi sẽ không bao giờ có đám cưới . Em chọn đi !

Quỳnh tím mặt , cô lao vào đánh xé Hoài . Chịu cho cô đánh , Hoài bế xốc cô lên , anh đi nhanh lại giường ; ném cô ngã trên nệm rồi lao theo .

Quỳnh ứa nước mắt . Cô đã bị đứt tay bởi cuộc chơi của chính mình . gã hôn cô tham lam và nhanh chóng trút bỏ áo quần trên thân thể cô . Cô nhắm mắt lại để cho nước mắt mình tuôn trào .

Chợt , anh ta buông cô ra ngồi dậy :

- Nếu em quá đau lòng thì cứ ngồi dậy mặc quần áo vào đi , anh không thích cái trò gần gũi người mình yêu mà cô ta mang cảm giác bị cưỡng bức . Ngồi dậy đi !

Dĩ nhiên Quỳnh biết hậu quả của việc cô ngồi dậy và đi ra khỏi căn phòng ghê gớm này . Đại sẽ bỏ cô và cô không còn mặt mũi nào nhìn ai . Cô đành ngậm đắng nuốt cay gạt nước mắt và ôm anh ta .

Chưa hài lòng , anh ta cau có :

- Chỉ ôm như vậy là biểu lộ tình cảm hay sao ?

Quỳnh nhắm mắt lại , cô run run gắn môi mình vào môi anh ta . Chỉ chờ như vậy , Hoài ôm ghì Quỳnh , từng nụ hôn tham lam rơi trên da thịt cô cho Quỳnh cảm giác mê đắm ... Cô buông trôi mình theo cảm xúc lạ lùng tuyệt diệu .

o O o

Cô gái ngồi bên cạnh mẹ Đại và là sui gia của mình cứ làm bà Ngọc Lan nhìn mãi , không rời mắt ra được .

Ngọc Minh cũng thấy bối rối , cô rót ly nước và mời :

- Cháu mời bác ạ .

- Cám ơn . Cháu rất dễ thương , hình như cháu đã từng ở nước ngoài ?

- Dạ . Cháu ở Úc , cho đến khi ba cháu mất , cháu mới sang Mỹ ở và bây giờ là ở Việt Nam .

- À ...

Khách đến chúc mừng , cắt đứt câu chuyện của bà Ngọc Lan , Ngọc Minh cũng đi lo tiếp khách giùm Đại . Anh có vẻ không vui . Cuộc hôn nhân cắt đứt hoàn toàn tơ tưởng cùng với Duyên , cô đang ngồi kia , trò chuyện với những người cùng xóm cũ ? Nét duyên dáng của cô làm lòng anh đau xót biết mấy .

Đại nhận uống tất cả những ly rượu chúc mừng , anh muốn say để quên hiện thực .

Tiệc tan , khách ra về cũng là lúc Đại gục xuống . Anh say đến không còn biết gì nữa . Quỳnh vất vả lắm mới để anh nằm ngay ngắn lại và giúp anh cởi bộ lễ phục . Cuối cùng cô đã đạt ý nguyện , lấy người mình yêu , nhưng cô đã phải trả một giá quá đắt .

- Anh Đại ! Tỉnh lại anh .

Quỳnh đổ nước chanh đường cho Đại tỉnh lại . Anh chỉ uống mấy miếng , còn bao nhiêu đổ ra ngoài hết .

Thay quần áo mặc nhà , cô lên nằm cạnh anh , vuốt ve gương mặt anh . " Thức dậy đi anh , em yêu anh biết bao . Em đã chịu biết bao nhiều thiệt thòi và nước mắt " .

Đại vẫn ngủ như chết . Nước mắt Quỳnh bắt đầu chảy , một đêm quá dài với cô .

Buổi sáng khi Quỳnh thức dậy , Đại rời phòng từ bao giờ , anh để lại cho cô mảnh giấy dán trên bàn .

" Quỳnh ! Anh đến công ty . Em ở nhà mệt cứ nghỉ , hay xuống nhà nói chuyện với mẹ .

Đại "

Quỳnh giận dữ vò nát tờ giấy ném xuống chân . Đại thật quá đáng . Đêm qua ngủ đến sáng , sáng dậy đi mất . Mới cưới hôm qua , sáng nay đã đi làm . Anh cư xử với cô như vậy đó sao ?

Quỳnh nằm lịm với nước mắt và giận dữ .

- Quỳnh ! Con ngủ hay thức ?

Mẹ Đại gõ cửa , Quỳnh lau nước mắt , ngồi dậy mở cửa :

- Có chuyện gì vậy mẹ ?

- Sáng giờ sao con không xuống nhà ? Nếu con không khỏe thì mẹ nấu cháo cho con .

- Dạ , con không sao . Chắc là anh Đại về rồi hả mẹ ?

- Nó không điện thoại cho con à ? Trưa nay nó không về . Công ty ở tận Thủ Đức , nên trưa nó không về .

Bà nói như xin lỗi Quỳnh :

- Để mẹ khuyên nó . Cái thằng mới cưới vợ đã đi làm . Từ từ nó sẽ nghĩ lại mà thương con . Sao , con ăn gì mẹ nấu cho ? Có thai con so nó hành dữ lắm .

Quỳnh cười gượng :

- Dạ , không sao đâu . Lát nữa đói , con sẽ xuống nhà ăn .

- Ừ , không nên để nhịn đói mất sức , hại cho đứa bé .

Mẹ Đại quay ra . Quỳnh chán nản nhìn xuống bụng mình . Đại cứ lạnh nhạt với cô , chắc chắn điều bịa đặt của cô sẽ lộ tẩy . Ý nghĩ mất Đại làm Quỳnh sợ hãi , cô vùng dậy thay quần áo đi tìm anh .

- Anh Đại hôm nay đâu có đi làm .

Những câu hỏi và những cái nhìn soi mói hướng về mình , Quỳnh nhục nhã làm sao . Cô thấy giận Đại , Quỳnh đi lang thang , cô không muốn về nhà mình , cũng không muốn về nhà chồng , sẽ chỉ có mình cô với bốn bức tường cô quạnh , Quỳnh sợ thứ không gian lạnh lạnh trống vắng ấy . Cuối cùng bước chân cô cũng đến nơi cô căm ghét .

- Quỳnh !

Hoài tròn mắt , anh ta không bao giờ dám nghĩ mới cưới hôm qua ,

hôm sau Quỳnh tìm mình . Nét mặt cô bơ phờ mệt mỏi . Không cần hỏi , Hoài cũng hiểu được vẻ mặt chán chường thất vọng kia . Rót cho cô ly rượu vang , Hoài cười khẽ :

- Trông em chán chường thế .

Quỳnh lặng thinh nhận ly rượu uống cạn .

- Ly nữa nhé !

Quỳnh uống luôn ly thứ hai , thứ ba , nước mắt cô chảy ra .

- Em khóc làm gì ? Chỉ tại em cứ nuôi tình yêu . Em xơ xác như vậy , anh ta có tội nghiệp em chút nào đâu .

Anh ta lau nước mắt cho Quỳnh và ôm cô vào lòng , cô không phản kháng những âu yếm vuốt ve của anh ta . Phải , tại sao cô phải đau khổ ? Ý nghĩ trả thù Đại bằng cách ngã vào vòng tay kẻ khác làm Quỳnh không khóc nữa . Cô đáp lại Hoài và say đắm cũng như anh ta đang say đắm cô .

o O o

Đẩy cánh cửa phòng , Quỳnh khựng lại vì Đại đã về , anh đang nằm xem ti vi . Anh nhìn cô :

- Em không khỏe sao còn đi ra ngoài ?

Quỳnh làm thinh đi vào . Cô để luôn quần áo nằm vật xuống giường .

Đại ngáp ngừng :

- Em muốn ăn hay uống gì , anh lấy cho ?

Quỳnh cay đắng :

- Anh còn quan tâm đến em hay sao ?

Biết lỗi Đại cúi đầu :

- Anh xin lỗi . Trưa nay anh về nhà , em đã đi , mẹ đã mắng anh một trận . Thực sự , anh không muốn làm em buồn .

- Không làm cho em buồn , anh cũng đã làm rồi . Nguyên ngày hôm nay , em chỉ muốn chết cho xong một đời . Em có gì thua Duyên , tại sao anh không yêu em ?

Quỳnh sụt sịt khóc . Sự đau khổ của cô anh không thể làm ngơ , muốn hay không cô cũng đã là vợ anh . Đại kéo cô vào ngực mình :

- Anh xin lỗi .

Lời xin lỗi của anh càng làm Quỳnh khóc vùi . Nếu anh không lạnh nhạt , trưa nay cô đâu tìm Hoài và ngã vào lòng anh ta lần thứ hai .

Bây giờ được Đại vỗ về , cô thấy xấu hổ .

- Nín đi em ! Có thai không nên khóc hoài .

Quỳnh phụng phịu :

- Anh biết nghĩ đến con lúc nào vậy ?

- Chúng mình bỏ qua hết chuyện cũ nghe em . Có thể anh sẽ làm em không hài lòng , nhưng anh sẽ cố gắng làm cho em vui vẻ như ngày

xưa .

- Anh Đại !

Quỳnh chủ động hôn anh , Đại hôn lại cô . Hãy để cho quá khứ ngủ yên . Duyên ơi ! Anh sẽ cố quên em .

o O o

- Chú Đại !

Thằng Khang nhảy ào ra đón Đại , nó ôm chân anh hơn hờ . Đại cúi xuống công kênh nó lên vai .

- Hôm nay cô giáo dạy con hát bài gì , Khang ?

- Cô dạy đếm thôi . Con hát chú Đại nghe nhé !

" Một với một là hai

Hai với hai là bốn

Bốn với một là năm ... "

- Hay quá ! Hay quá !

Nhìn Đại và thằng Khang quyen luyến nhau , Quỳnh thấy gai mắt dễ sợ . Cô thực sự không muốn về thăm nhà . Còn anh ... hình như đây là cái cớ để anh nhìn Duyên và gần thằng bé .

- Con ăn cơm không được hay sao mà đã sang tháng thứ tư , bụng con còn nhỏ xíu vậy Quỳnh ?

Quỳnh phụng phịu :

- Con ăn cũng được ... Bụng nhỏ đỡ mệt mẹ ơi .

- Con phải đi bác sĩ thăm thai thường xuyên đó .

- Dạ . Mẹ ơi ! Hôm nay mẹ nấu món gì đãi vợ chồng con vậy ?

- À ! Duyên nó nấu món lẩu cá bóng . Sáng nay mua được con cá bóng đến gần ba ký .

- Chị Duyên đâu mẹ ?

- Nó còn ở công ty .

Bà Ngọc Lan biết Duyên muốn tránh gặp Đại . Cũng tốt , cả hai , bà đều xem như con con chính mình đẻ ra . Quỳnh an phận , cho dù Đại không hài lòng bà lắm , nhưng thái độ dứt khoát của Duyên khiến bà an lòng .

Điện thoại của Quỳnh reo , cô cau mày rút máy ra . Lại của Hoài . Cô bực mình đứng lên :

- Con đi nghe điện thoại một chút .

- Con vẫn còn bận bẻ và những cú điện thoại riêng à ?

- Dạ , không phải đâu mẹ .

Sợ bà hạch hỏi lời thôi . Quỳnh đi nhanh lên lầu , cô cẩn thận đóng cửa và bấm máy nói như quát :

- Sao anh không để cho tôi yên thân vậy ? Anh còn muốn gì đây ?

Hoài cười khế , giọng anh ta đều đặn :

- Muốn em , được chưa ? Đùa với em thôi , anh nghe em nói em đã có thai . Lần này không thèm đến phòng mạch của anh nữa , em bạc thật .

- Anh nói đại đi , anh muốn gì ?

- Anh nói rồi , anh muốn em , vì anh biết đứa bé trong bụng em là con của anh .

- Không phải !

- Em gạt được Đại chứ không gạt được anh đâu . Ngày mai , anh muốn gặp em .

- Trưa mai tôi sẽ đến .

Quỳnh tắt máy đi ra , cô bắt đầu thấy phiền lòng và lo lắng . Càng ngày Hoài càng quấy nhiễu không để cho cô yên . Đang được Đại tử tế chiều chuộng , cô không muốn vì phút làm lỗi của mình mà làm gãy đổ những gì cô cố vun vén .

o O o

Mãi đến lúc Đại và Quỳnh sửa soạn đi về , Duyên mới về đến . Cô vui vẻ chào cả hai .

- Mẹ !

Bé Khang sà vào lòng Duyên nũng nịu , nó ôm cổ cô mà hôn .

- Sao mẹ về trễ quá vậy ?

- À ! Mẹ bận công việc . Con ăn cơm chưa ?

- Dạ rồi . Ăn lẩu cá chứ không phải ăn cơm , bà nội với chú Đại cứ khen ngon .

Duyên bế con đi luôn vào trong , cô tránh nhìn Đại , còn anh cứ nhìn theo cô sửng sờ :

- Về thôi anh .

Giật mình , Đại vội đi ra cửa , anh cứ loay hoay mãi vẫn chưa mở cửa xe . Quỳnh khó chịu :

- Anh làm sao vậy ?

- Không , không có gì .

Đợi cho Quỳnh ngồi vào xe , Đại mới đi vòng qua ngồi vào tay lái , lái xe đi . Phiền muộn đang ngập lòng anh . Thuở nào yêu thương mặn nồng sao bây giờ trở thành xa lạ . Cố quên sao không thể nào quên .

- Anh Đại !

Quỳnh gọi lần thứ hai , Đại mới giật mình ngơ ngác nhìn lại :

- Em vừa nói gì ?

Quỳnh giậm chân :

- Anh làm gì như người mất hồn vậy ? Cứ mỗi lần về thăm mẹ em , khi về là anh cứ lững lờ như không biết có em . Lại nhớ Duyên nữa chứ gì ?

Đại ấp ứng khò lấp :

- Anh có nhớ gì đâu , chẳng qua anh đang nghĩ đến công việc .

- Công việc ?

Quỳnh vùng vằng :

- Rõ ràng lúc chiều anh vui vẻ với thằng Khang , rất vui vẻ , em không muốn gây gổ nhưng anh làm em tức không chịu được .

Rồi sực nhớ cô la lên :

- Cả cái cô Ngọc Minh gì đó , em cấm anh gặp và thân mật với cô ta . Anh quên anh là người đã có vợ rồi hay sao ?

- Anh xem Ngọc Minh như em gái . Em đừng quát nạt như vậy , anh không thích chút nào .

- Anh thích dịu dàng và lả lơi lắm phải không ?

Đại cau mày :

- Em im đi , càng nói càng khó nghe .

- Em không im , tức thì em nói .

Quỳnh la lớn hơn :

- Không nhớ đến con Duyên thì anh thân mật với con Minh . Anh thân với nó cười nói vui vẻ , có bao giờ anh vui vẻ với em đâu . Anh đi làm từ sáng sớm cho tới chiều tối lại xuống trò chuyện với mẹ , em là cái gì chớ ? Anh có biết em cô đơn và chán lắm không , muốn đi phở với anh , anh cứ viện cớ , còn ...

Quỳnh cứ kể lể mãi , Đại bực mình :

- Lẽ ra em nên xuống nhà với mẹ , trò chuyện cho mẹ vui . Đằng này em cứ suốt ngày không đi ra ngoài thì đóng cửa trong phòng , giống như người ở trọ ? Mẹ già rồi còn phải hầu cơm và giặt giũ cho em , em không thấy quá đáng hay sao ?

- Xưa nay ở nhà , em có phải làm gì đâu , tại sao mẹ không mượn người làm còn kêu ca ? Trò chuyện với mẹ hả , nhạt như nước ốc , thà em xem truyền hình còn đỡ chán hơn .

Đại nhìn Quỳnh đăm đăm , anh thật sự thất vọng trước những lời nói thô thiển kia . Lăm lăm anh lái xe nhanh về nhà , mặc cho Quỳnh nói . Cô càng nói càng tức , vừa ghen với Duyên và Ngọc Minh , vừa ức bị Hoài áp chế .

Xe về đến nhà , mở cửa cho Quỳnh xuống xong anh lại lên xe .

Quỳnh tưởng anh lùi xe để đậu sát vào trong , nên bình thản đi vào nhà , chùng nghe tiếng máy nổ to hơn và xe vọt đi , cô mới giật mình quay lại :

- Anh Đại ! Anh đi đâu vậy ?

Đại phóng xe đi mất . Quỳnh giận dữ giậm chân :

- Khốn kiếp ! Nói đến hai con quỷ đó là kiếm chuyện .

Không thèm chào mẹ chồng đang mở rộng cửa cho mình , Quỳnh giận dữ về phòng mình , rồi không dần được , cô đưa tay gạt đổ hết mọi thứ chung quanh mình .

- Con mở cửa xem Quỳnh .

Đang điên tiết Quỳnh quát to :

- Con không có việc gì để nói với mẹ cả , mẹ đi xuống đi , đừng can thiệp hỏi han gì cả .

Cô ném mạnh chiếc gối vào cửa , gục xuống mà khóc .

o O o

Tấp vào quán rượu , Đại gọi rượu . Anh muốn say để quên . Anh đã cố ép lòng sống cho một hôn nhân không có nền tảng tình yêu , vậy mà Quỳnh nào cho anh cơ hội . Cô luôn cho anh nhìn thấy những khuyết điểm của cô , những khiếm khuyết đó càng đẩy anh rời xa cô hơn .

- Anh Đại !

Một bàn tay đặt qua vai Đại , anh giật mình quay lại :

- Ngọc Minh !

- Anh lại uống rượu nữa à ?

- Ừ . Em uống gì gọi đi .

Ngọc Minh đưa cao ly rượu của mình mỉm cười :

- Em cũng đang uống rượu . Anh lại gây với Quỳnh nữa à ?

- Ừ .

- Quỳnh đang mang thai , anh nên nhịn và chiều cô ấy một chút .

Đại lắc đầu :

- Anh thấy ngộp thở lắm .

Đại vẫy tay gọi thêm rượu , Ngọc Minh ngăn lại :

- Đừng uống nữa anh . Rượu cũng chẳng giải quyết được gì hết .

Đại cay đắng :

- Nhưng ít ra nó cũng làm anh quên nỗi buồn . Em đừng cản anh .

- Vậy anh uống ít thôi .

Cả Đại lẫn Ngọc Minh không thấy từ xa một ống kính đang hướng về họ . Những cử chỉ an ủi của Ngọc Minh và Đại gục đầu trên vai cô đều được thu trọn vẹn vào ống kính .

Thật khuya , Đại mới khật khưỡng quay về . Không lên phòng , anh ngủ luôn trên xa lông ở phòng khách .

- Đại ! Sao con ngủ ở đây ?

Kéo tấm chăn mẹ vừa đắp cho mình , Đại trùm kín cả đầu và ... tiếp tục ngủ .

- Con không nên cư xử với vợ con như vậy .

- Mấy giờ rồi mẹ ?

- Hơn năm giờ sáng .
- Mẹ cho con ngủ thêm một chút , sáng con còn phải đi làm .
- Được rồi , mẹ không nói , mẹ chỉ nói một câu thôi : nên quan tâm đến vợ con một chút , đừng để nó ảm ỉ làm phiền hàng xóm .
- Cô ấy lại đập phá la hét nữa à ?

Đại bực dọc đi lên phòng . Đẩy cửa phòng , anh dội lại vì cảnh bừa bãi đồ nát , không một lời Đại đi luôn xuống .

- Mẹ ! Con xin lỗi . Cô ta quá quất thật .
- Anh lại nghe mẹ anh nói xấu tôi , phải không ?

Quỳnh đứng nơi cầu thang châm biếm . Đại nhìn Quỳnh khinh bỉ :

- Cô không đáng một xu , đừng để tôi nhìn cô thấp kém như vậy .

Như một gáo nước lạnh tạt vào mặt , Quỳnh mở to mắt nhìn Đại , cô lịm người trong khoảnh khắc vì lời nói và ánh mắt của anh . Cô đã hiểu , anh không dành một chút tình cảm nào cho mình . Bưng mặt , Quỳnh bật khóc và chạy về phòng mình . Đại ngồi bó gối lòng đầy phiền muộn

Áo Trắng Bên Sông

Chương 9

Đẩy cửa , Quỳnh đi luôn vào , cô ngã vật lên giường im lặng .
 Hoài đi theo lại , anh ta nheo mắt nhìn Quỳnh :

- Lại cơm không lành , canh không ngọt nữa à ?

Thấy Quỳnh im lặng , Hoài cười khế , đưa tay mơn man nhẹ trên má cô :

- Anh nói rồi , em chỉ hoài công thôi tốt nhất ... yêu anh đi . Công anh to lắm đấy .

Bực mình , Quỳnh quát :

- Anh lại muốn gì nữa ?
- Anh muốn gì đâu , muốn em thuộc về anh thôi . Này ! Anh cho em xem cái này , ly kỳ và hấp dẫn .

Hoài với lấy xấp ảnh trên bàn dí vào mũi Quỳnh .

- Như thế này , anh ta ghẻ lạnh với em là đúng rồi .

Quỳnh chụp xấp ảnh , những tấm ảnh chụp Đại và Ngọc Minh , Đại ôm cô ta .

- Ở đâu mà anh có những tấm ảnh dơ bẩn này vậy ?
- Đêm qua anh đi uống rượu với thằng bạn , vô tình thấy họ , anh ...

chụp ảnh cho em xem . Nó không yêu em đâu . Ly hôn đi !

- Không được , chết thì thôi em cũng không để họ với nhau .

- Tội tình gì em phải khổ sở như vậy . Anh yêu em và chiều em hết mình không đủ sao ?

- Tôi không yêu anh .

- Em tàn nhẫn thật , nói không yêu anh tỉnh bơ . Đừng quên đứa con trong bụng em là của anh .

- Không phải !

- Anh không cãi với em , chừng em sinh xong , của ai sẽ biết ngay thôi mà . Thôi , tha cho Đại đi , hấn ăn chả , em cũng ... ăn nem kia mà .

Đẩy mạnh Hoài ra , Quỳnh ngồi dậy :

- Em về đây .

- Em đến công ty của họ để làm ầm lên à ? Đại càng chán ghét em hơn .

Quỳnh cúi kính :

- Anh bảo em phải làm gì đây ? Để yên cho họ yêu nhau à ?

- Thật ra Đại không yêu Ngọc Minh , người hấn yêu là Duyên . Em nên tìm cách đưa thằng Khang đến gặp anh , anh muốn thử máu thằng bé . Anh nghi ngờ nó là con của hấn .

- Nhưng nó rất giống anh Vũ .

- Anh không tin . Em nên nhớ lúc đó anh Vũ đã bị bại liệt , khả năng có con chỉ ba mươi phần trăm thôi .

- Nhưng làm rõ để làm gì ? Để Đại bỏ Ngọc Minh nối lại với Duyên , em có lợi ích gì đâu ?

Hoài cười lớn :

- Em khờ thật , chỉ biết ghen thôi . Tài sản của mẹ em để lại , lẽ ra chỉ có một mình em được hưởng , tại sao lại chia cho kẻ bá vợ ?

Như nhìn thấy ánh sáng cuối đường hầm , Quỳnh kêu lên :

- Em chưa bao giờ nghĩ đến .

- Tài sản là của ba em để lại , tất cả phải là của em .

- Được , em sẽ làm theo lời anh .

Mãi nghĩ ngợi , Quỳnh quên cả ghen và cả việc Hoài đang ... thoát y cô . Những nụ hôn tham lam phủ lên thân thể cô . Quỳnh khép mắt lại đón nhận hạnh phúc mà chưa bao giờ cô có với Đại .

o O o

- Chú Đại !

Thấy Đại , bé Khang kêu to , nó khoanh tay chào cô giáo rồi chạy ra

với Đại , chiếc ba lô nhỏ dùng đưa sau lưng theo nhịp chạy .

Đại bế thốc nó lên , anh âu yếm hôn vào má nó .

- Hôm nay , con muốn ăn gì nào ?

- Dạ , ăn kem .

Đại bế nó lên xe , nó vụt đưa một ngón tay ra :

- Đau ghê ấy chú Đại .

- Sao vậy , chơi dao đứt tay à ? Đưa chú xem .

- Không phải đâu . Hôm qua , cô Ba nói đưa cháu đi ăn kem , nhưng cô Ba lại dẫn cháu vào phòng ông bác sĩ , ông chích tay cháu đau lắm , nhưng mà cháu không có khóc . Cô Ba nói con trai khóc , yếu lắm .

Đại cau mày nhìn tay nó , trên đầu ngón tay hầy còn đỏ . Quỳnh muốn làm gì vậy ?

- Chú Đại ơi ! Chú đừng có nói với mẹ nha , cô Ba dặn đừng có nói .

- Lần sau , con đừng để người ta làm con đau nữa nhé .

- Dạ .

Đưa đi ăn kem và đi dạo một vòng , Đại thấy nhẹ nhàng thơ thới . Cả hai vui đùa thoải mái . Sáu giờ , Đại đưa trả nó về nhà , anh ấn chuông gọi cửa , xong nheo mắt :

- Mai gặp nhé !

Nó cũng nháy mắt lại với Đại :

- Mai gặp !

Chỉ có cô giúp việc ra mở cửa . Chờ nó vào nhà cửa đóng , anh mới cho xe chạy đi . Ít khi Đại về nhà sớm , cho nên Quỳnh ngạc nhiên , tuy nhiên cô thấy lòng mình vui lên .

- Hôm nay anh về sớm ?

- Anh muốn biết ngày hôm qua , em đưa bé Khang đến phòng mạch làm gì ?

- Anh muốn biết lắm sao ? Được , em cho anh biết , em muốn biết thằng Khang con ai .

- Nếu nó là con của anh Vũ ?

- Nó sẽ hưởng phân nửa tài sản theo di chúc để lại , còn nếu ... là con anh , em tính khác . Anh cư xử tốt với em đi , con anh sẽ được hưởng nửa tài sản , ngược lại ... mẹ con Duyên không có gì cả .

Đại cười nhạt :

- Nếu bé Khang là con anh , anh sẽ lo cho nó , không ai có quyền ngăn cản anh nhận con mình .

Quỳnh biến sắc :

- Anh dám ?

- Chưa bao giờ anh nói mà không làm cả .

Quỳnh mím môi :

- Anh sẽ chẳng bao giờ có cơ hội nối lại với Duyên đâu .
- Duyên không bao giờ tha thứ cho anh , anh không mong chuyện tái hợp .

Quỳnh mai mĩa :

- Cho nên anh đã bắt đầu yêu Ngọc Minh ?
 - Anh không muốn nói hay giải thích gì cả , tùy em nghĩ . Nào ! Em đã tìm ra sự thật gì ?
 - Tự anh đi tìm hiểu sự thật .
 - Dù có là con anh hay con anh Vũ , đối với anh điều đó không quan trọng , anh vẫn yêu thương nó .
 - Anh chưa bao giờ tỏ ra thương yêu đứa con sắp chào đời của anh cả . Nếu yêu thương nó , anh không cư xử lạnh nhạt với em .
- Đại im lặng . Khi tình yêu đã không có , gối chăn cũng không mặn nồng . Tuy nhiên trước lời nói kia , anh nào phải gỗ đá không biết xúc động . Lẽ ra Quỳnh nên dịu dàng hơn . Anh kéo cô vào mình .
- Anh xin lỗi .
 - Anh chỉ biết xin lỗi em thôi , rồi vẫn cứ làm cho em đau lòng .
 - Anh thích em dịu dàng hơn là dữ dằn .
 - Chỉ tại em ghen quá . Sao trong đời anh có nhiều phụ nữ như vậy ?
 - Anh xem Ngọc Minh như em gái . Cô ấy là một cô gái có ý chí . Cha mất sớm , cô ấy về Việt Nam tìm mẹ và vẫn chưa gặp được . Anh muốn giúp đỡ cô ấy .
- Thật ra mình cũng có lỗi kia mà . Quỳnh ôm cổ Đại , cô hôn anh .
- Từ nay , em sẽ cố dịu dàng .
- Nhưng có một điều Quỳnh chợt nhận ra cô thích Hoài hơn , Hoài mới cho cô những xúc cảm tuyệt diệu .

- Thế nào anh Hoài ?

Quỳnh hồi hộp , Hoài cười khẩy :

- Anh nói quả không sai . Nó có nhóm máu không trùng khớp với em .

.

- Có nghĩa ...

- Nó là con của Quốc Đại .

Quỳnh lịm người trong cơn ghen . Bé Khang là con của Đại . Bấy lâu nay mẹ cô cứ tưởng là cháu mình , thương yêu chiều chuộng .

Không , cô không để cho Duyên có cơ hội chiếm đoạt tài sản của cô .

- Em nên làm rõ chuyện này . Đại nhận con , kệ anh ta . Nếu cần , em cứ ly hôn , anh sẽ danh chánh ngôn thuận cưới em .

Thấy Quỳnh ngồi im , Hoài gắt :

- Hay em vẫn cứ thích hắn , muốn làm vợ hắn ? Nếu vậy thì thôi vậy .
Đề cho Duyên có cơ hội thu tóm hết tài sản của em , cho em sáng mắt ra .

- Không , em sẽ làm cho ra lẽ . Em chán lắm rồi , anh ta yêu em như bị bắt buộc , gượng ép . Vậy mà từ lâu nay em cứ hành hạ mình , nhưng thực ra ...

Hoài nheo mắt :

- Anh biết em tự ái vì mình không bằng Duyên ?

- Không , em có yêu anh ấy . Nếu không tình yêu không trải dài qua nhiều năm như vậy . Và càng yêu càng đau khổ ... em nói thật , anh đừng giận . Anh đã cho em những cảm giác lý lạ .

Hoài nhạo báng :

- Vậy Đại là người yêu tâm hồn và anh là người yêu xác thịt à ?

- Em không biết .

- Thôi em đi , anh chán ngắt vì những mâu thuẫn của em . Hãy nghe cho rõ : làm rõ mọi việc , anh sẽ giúp em trong việc giành quyền giám đốc .

Quỳnh đang lâm vào trong tâm trạng nửa đau khổ , nửa giận hờn , cô không biết mình nên làm gì nữa .

o O o

Gõ cửa phòng mẹ , không đợi bà Ngọc Lan lên tiếng , Quỳnh đẩy cửa bước vào :

- Con có chuyện muốn nói với mẹ .

Gỡ mắt kính xuống , bà Ngọc Lan vui bẻ :

- Hôm nay bụng con khá to rồi đó . Chuyện gì vậy con ?

- Mẹ hãy xem cái này .

- Gì vậy ?

Bà Ngọc Lan cau mày cầm tờ xét nghiệm lên xem .

"Lê Nguyên Khang - nhóm máu AB "

- Mẹ không hiểu .

- Con và anh Vũ nhóm O , nhưng thằng Khang máu AB . Có như vậy mà mẹ không hiểu . Thằng Khang không phải con anh Vũ .

- Nhưng nó rất giống thằng Vũ .

- Con chỉ căn cứ vào giấy xét nghiệm này , do đó mẹ không có quyền chia tài sản cho mẹ con Duyên , tất cả là của con .

- Thì ra con đòi làm rõ chuyện này vì tài sản à ?

- Phải .

- Nhưng nếu như vậy , thằng bé là con của chồng con .

- Con mặc kệ . Nếu cần ... ly hôn cũng được . Con chán lắm rồi , có chồng mà như không . Mẹ tưởng chúng con hạnh phúc lắm à ?

- Nhưng nó vẫn tử tế đưa con về thăm mẹ .

- Anh ấy vẫn muốn gặp Duyên , mẹ có hiểu không ? Anh ấy chỉ vui khi cùng con về thăm mẹ , những ngày sau đó con là con , anh ấy là anh ấy . Con đau khổ lắm . Sinh xong , con sẽ đến công ty làm việc , con không muốn sống u buồn . Con đã một lần tự tử khi anh ấy bỏ mặc con . Bây giờ con không ngu nữa , tại sao con phải đau khổ vì một người không yêu mình ?

- Nhưng dù sao con cũng sắp có con . Hãy kiên nhẫn đi con , nước chảy đá mòn đứa con sẽ là sợi dây nối liền mối quan hệ vợ chồng .

- Đứa con ... con đang mang không phải của anh Đại .

- Quỳnh !

Bà Ngọc Lan choáng váng :

- Con nói gì vậy Quỳnh ?

Quỳnh khóc òa :

- Phải , con ngu ngốc lắm khi dàn cảnh để anh ấy cưới con ... Hôm ấy là giả hết , con vắt óc để nghĩ ra mưu kế cho anh ấy thuộc về con . Nhưng cuối cùng con để cho kẻ khác lợi dụng mình , hấn buộc con dăng hiến nấu không hấn sẽ nói ra sự thật , anh Đại sẽ bỏ con , người ta cười chê con ...

- Quỳnh ơi ...

Sự thật kinh khủng làm cho bà Ngọc Lan thở không nổi , tim bà như có ai bóp mạnh lại đau đớn . Bà lả dần ...

Quỳnh hoảng sợ :

- Mẹ ơi ! Mẹ làm sao vậy ? Tỉnh lại đi mẹ .

Quỳnh bấm chuông báo động . Cô khóc rầm rức . Lẽ ra cô không nên nói gì hết . Trong đời cô , cô cứ làm những chuyện ngu ngốc hại mình .

o O o

- Con hãy nghe cho rõ , mẹ không cho phép con làm rõ sự việc . Con cần nhiều tiền để làm gì ?

- Con ...

- Công việc ở công ty đang rất thuận lợi , mọi việc đi vào nề nếp , Duyên tỏ ra rất có khả năng , mẹ cần Duyên và vì Đại là chồng con , mẹ cấm con làm ồn ào , con rõ chưa ?

- Dạ , con hiểu . Mẹ ơi ! Mẹ khỏe chưa vậy ?

- Nếu như con muốn mẹ sống , con hãy làm vui lòng mẹ . Kẻ mà con quen , nó không phải người tốt . Người tốt không lợi dụng con , con hiểu không ?

Quỳnh khóc nho nhỏ . Bên mẹ , cô thấy mình vững chãi , còn với Hoài , cô cứ để anh ta lôi cuốn mình đi , cũng có lúc cô nhận ra anh ta xấu xa , nhưng rồi thất vọng ở Đại , cô lại tìm đến anh ta và xem anh ta như cái phao cho mình bầu vịu .

May là mẹ đã vượt qua cái sốc , nếu không có lẽ cả đời Quỳnh sống trong ăn năn :

- Mẹ !

Duyên hốt hải đi vào :

- Mẹ tỉnh rồi hả ? Lúc này con được điện thoại của cô Ba , con sợ muốn chết . Đang đi thanh tra các cơ sở , con bỏ hết chạy về . Bây giờ , mẹ như thế nào rồi hả mẹ ?

- Mẹ khỏe rồi . Con lau mồ hôi đi .

Duyên cười ngượng ngập lấy tay lau mồ hôi . Lúc này suýt nữa cô đã gây ra tai nạn trên đường vì chạy xe tốc độ nhanh , bây giờ nhìn thấy bà tỉnh táo , Duyên mới thấy nhẹ nhõm .

Cô ngồi xuống cạnh bà , xoa vai và bóp chân , thái độ lo lắng và quan tâm của cô thật tự nhiên . Quỳnh là con , nhưng cô hiểu chưa bao giờ mình lo cho mẹ được như Duyên .

Bà Ngọc Lan nhẹ nhàng :

- Thôi , con về nhà đi Quỳnh , ở đây mẹ có Duyên lo , không sao đâu . Nhớ phải biết giữ gìn hạnh phúc của mình đang có .

Quỳnh đứng lên đi về ? Qua dãy hành lang , cô đứng lại vì Hoài đang đợi cô .

- Mẹ làm sao vậy ? Lúc này , anh thấy em đưa mẹ vào , nhưng không phải bộ phận chuyên môn của anh , nên anh không sang được .

Quỳnh lạnh nhạt :

- Chuyện thằng nhỏ ... mẹ em biết lâu rồi .

- Biết mà vẫn nhận ? Mẹ em có ... bị điên không vậy ?

- Anh không được nói với mẹ em bằng cái giọng điệu đó .

Hoài nhún vai :

- Có một ngày , họ sẽ đoạt hết , lúc đó ... em và mẹ em sáng mắt ra .

- Chúng ta không nên gặp nhau nữa .

- Sao vậy ?

- Vì chuyện của anh và em mà mẹ chịu không nổi , bà đã ngất .

- Em nói cho bà biết ? Ngu dũ vậy ?

Quỳnh thở dài :

- Điều em cần không phải là tiền , bởi vì tiền không cho em hạnh phúc .

Hoài giận dữ :

- Vậy Đại cho em hạnh phúc à ?

- Mẹ nói đưa con sẽ làm cho Đại nghĩ lại .

- Anh cảnh cáo em , nó không phải con của Đại , anh ...

Hoài định nói nữa , nhưng từ đằng xa Đại và Ngọc Minh đang đi tới ,
Hoài cười nhạt mai mỉa :

- Đó ! Hạnh phúc của em đến kìa .

Quỳnh vội dang ra , Đại chạy đến lo lắng :

- Mẹ làm sao rồi Quỳnh ?

- Mẹ đã tỉnh . Mẹ bị ép tim làm mệt thôi .

- Anh đến nhà , nghe nói nên vội đến đây luôn . Chúng ta vào thăm mẹ .

Ngọc Minh chào Quỳnh , cô làm lơ như không thấy bước vội theo Đại . Sau lưng cô , Hoài tức giận nhìn theo .

Bước ra chỗ vắng , anh ta bấm số máy di động :

- Chú Phát ! Chú hãy làm theo kế hoạch thứ hai đi . Thất bại rồi , bà ta vẫn giữ nguyên ý định nhận thằng bé .

Tắt máy bỏ vào túi áo , anh ta kinh hãi vì Ngọc Minh đứng nhìn anh ta . Định tỉnh mình , gạt Ngọc Minh sang một bên , Hoài lạnh lùng đi . Đây là lần thứ hai Ngọc Minh nhìn thấy Quỳnh và Hoài . Cú điện thoại vắn tắt nhưng cũng đủ cho cô hiểu : anh ta đang mưu toan cái gì đó , mà cô chưa nghĩ ra , nhưng cô biết chắc nó không thuộc về công tác bệnh viện mà là chuyện cá nhân .

- Ngọc Minh ! Sao không vào ?

Nhận ra Duyên , Ngọc Minh mỉm cười :

- Một lát em vào sau . Bé Khang đang ở nhà hả chị ?

- Sáng nay cháu đi học .

- Bé mới ba tuổi mà thông minh ghê , hay hỏi những câu anh Đại không ngờ .

Duyên tươi cười , ý nghĩ về con cho cô phấn chấn lên :

- Ở nhà cũng vậy , đôi khi tôi bí trước những câu hỏi của cháu . Cô và anh Đại đi công tác à ?

- Dạ không . Em đăng báo tìm mẹ mấy tháng nay , có một hai người trùng tên lẫn họ , nhưng khi hỏi kỹ lại thì không phải .

Ngọc Minh đùa :

- Hồi thời đó , tên Ngọc Lan chắc thịnh hành lắm cho nên rất nhiều người tên Ngọc Lan .

- Mẹ Ngọc Minh tên Ngọc Lan ? Mẹ chồng chị cũng tên Ngọc Lan đó . Hoàng Ngọc Lan .

- Hoàng Ngọc Lan ? Thật không chị ?

- Thật .

Ngọc Minh bàng hoàng . Ngọc Quỳnh , Ngọc Lan ... sao cô lại đi tìm nơi xa xôi vậy ? Nhưng rồi cô thất vọng . Chắc là không phải , Quỳnh và cô bằng tuổi nhau ...

- Ngọc Minh vào gặp mẹ chị đi , trong đám cưới của Quỳnh , Minh cũng có gặp mẹ chị mà phải không ?

- Dạ có .

Đại đang ân cần hỏi han bà Ngọc Lan . Quỳnh đứng cạnh . Ngọc Minh vào cúi chào bà .

- Thưa bác , bác khỏe chưa ạ ?

- Khỏe rồi . Cảm ơn cháu đến thăm .

Đại đứng lên :

- Nếu mẹ muốn về , để con đi nói với bác sĩ làm giấy xuất viện , sẵn xe con đưa mẹ về luôn . Em ở đây nghe Quỳnh .

Duyên đứng tránh ra cho Đại đi , anh nhìn cô một chút , cái nhìn buồn bã xót xa .

Duyên vui vẻ :

- Mẹ ! Ngọc Minh cũng có mẹ trùng tên lẫn họ với mẹ đó .

Bà Ngọc Lan sửng sốt nhìn Ngọc Minh :

- Vậy ba cháu tên gì vậy ?

- Dạ , tên Bắc , Nguyễn ngọc Bắc .

- Nguyễn ngọc Bắc ! Trời ơi ...

Mặt bà Ngọc Lan xanh mét :

- Cháu ... cháu có ảnh của ba cháu không ?

- Dạ có . Cháu về Việt Nam đăng ảnh của ba cháu mấy tháng nay , không biết mẹ cháu đã chết hay không xem báo .

- Ngọc Bắc ...

Bà Ngọc Lan gần như gục xuống . Ôi ! Đứa con bà mong đợi .

- Mẹ ...

- Bác ơi , bác ... Gọi bác sĩ đi chị Duyên .

Duyên dợm chạy đi , bà Ngọc Lan yếu ớt xua tay :

- Không cần đâu , mẹ không sao .

Bà ôm choàng Ngọc Minh nghẹn ngào :

- Hèn nào , mẹ đã nhìn con và thấy rất quen .

- Bác ...

- Hồi ấy , con vừa chào đời , ba con vội mang con đi , ông ấy không biết mình còn một đứa con nữa . Mẹ mang thai song sinh . Ông ấy đi biệt tăm tích , bây giờ đang ở đâu vậy con ?

- Dạ ... mất rồi . Bác ơi ! Cháu không hiểu ... bác đừng làm cháu sợ .

- Con rất giống mẹ , con không nhận ra sao ? Còn Quỳnh giống ba , hai chị em song sinh nhưng không giống nhau . Hồi ấy ...

Mắt bà Ngọc Lan khép lại đau đớn :

- Ông ấy quá tự ái vì một lời nói của ngoại con . Ông ấy bỗng con đi biệt tích , mẹ cứ mong chờ mãi , mẹ nghĩ ông đã chết cùng đứa con ... Hơn hai mươi năm còn gì nữa . Ngọc Bắc ơi ! Sao ông nhẫn tâm quá vậy ?

- Mẹ ! Hãy bình tĩnh , đừng quá đau đớn mẹ ạ .

- Quỳnh ! Con và Ngọc Minh là chị em song sinh , người chị mẹ từng nói với con , con hãy cư xử cho tốt .

- Quỳnh !

- Ngọc Minh !

Đôi chị em song sinh ôm nhau , nước mắt Ngọc Minh nhạt nhòa , còn Quỳnh bây giờ cô mới hiểu cảm giác quen thuộc khi nhìn thấy Ngọc Minh .

o O o

Rót đưa cho Quỳnh ly nước , Ngọc Minh ngồi đối diện với Quỳnh .

- Quỳnh ! Bây giờ chúng ta đã là chị em cùng một nhà , chị muốn em hãy thành thật cho chị biết mối quan hệ giữa em và bác sĩ Hoài . Biết đâu chị có thể giúp em .

Quỳnh cúi đầu :

- Chị biết em ... em và bác sĩ Hoài à ?

- Có một lần chị thấy em đi với anh vào khách sạn và ngày hôm qua tại bệnh viện . Anh Đại không nghi ngờ gì cả , nhưng chị biết anh ta không phải người tốt . Em hãy chấm dứt mối quan hệ này đi .

- Ngày hôm qua , em vừa nói lời chia tay , thì anh Đại và chị đến bệnh viện . Anh ta đang uy hiếp em và chính vì quá bối rối , em đã nói thật với mẹ , gây cho mẹ cú sốc . Em sợ lắm .

- Tốt nhất em không nên gặp anh ta nữa . Nếu cần , em đổi số điện thoại đi .

- Vô ích . Anh ta sẽ nói sự thật với anh Đại , em không thể mất anh Đại .

Ngọc Minh thở dài :

- Em khờ thật . Em quan hệ với anh khác nào em phụ bạc anh Đại . Chị sẽ giúp anh ta giúp em .

- Anh ta không đơn giản đâu chị .

- Chị biết . Ngày hôm qua anh ta còn gọi điện cho một người tên Phát , chị nghe anh ta căn dặn rất rõ : " Hãy làm theo kế hoạch thứ hai .

Thất bại rồi , bà ta vẫn giữ nguyên ý định nhận thằng bé " . Bà ta ở đây nhất định là mẹ của chúng ta , và bé Khang là đứa bé anh ta để

cập , vậy Phát là ai ?

Quỳnh lạnh người :

- Chú Phát là trưởng phòng kế toán của công ty . Anh ta có mưu toan gì vậy ?

- Chiếm đoạt tài sản của em và mẹ .

Quỳnh sợ hãi :

- Mình phải làm sao , hả chị ?

- Chị đi gặp anh ta , em hãy cho chị số điện thoại củ anh ta .

Quỳnh bắt đầu thấy sợ , cô hiểu mọi chuyện không đơn giản nữa nếu như cô đoạn tuyệt với Hoài . Anh ta đang muốn cả cô và công ty , tham vọng quá quắt .

Niềm vui chị em đoàn tụ vừa nhóm lên không xoá tan được những lo âu trong đầu Quỳnh .

Ngọc Minh vui lắm ; hai mươi sáu năm mãi đến bây giờ cô mới gọi được tiếng mẹ , không phải là tiếng gọi trong mơ . Vòng tay mẹ thật ấm áp , lời mẹ thật dịu dàng :

- Mẹ biết không , hồi nhỏ nằm mơ con cứ hình dung ra mẹ , ba nói con giống mẹ . Con mơ thấy mẹ ôm con , tỉnh giấc còn ngậm ngùi luyến tiếc . Ba làm đủ mọi nghề để sống , bốc vác , làm thuê để nuôi con . Nhưng ba có một tật xấu là nghiện rượu , khi ba say con cứ phải bỏ nhà đi . Cho đến một hôm , con chờ mãi ba không về , rồi người ta cho con hay , ba uống rượu ngủ ngoài sương lạnh , nhiễm phong hàn mà chết . Con đau khổ tột cùng , muốn về Việt Nam tìm mẹ , nhưng ... không có tiền . Cuối cùng con quen anh Đại và anh ấy giúp con về quê hương .

Bà Ngọc Lan bật khóc . Tội nghiệp con , con phải chịu suốt hai mươi mấy năm lận đận , từ nay mẹ sẽ không để con khổ nữa .

Đại đã mang đến cho bà một cô con dâu và cũng cướp đi sinh mạng của bà một đứa con , bây giờ trả lại cho bà một đứa con gái . Suy cho cùng , Đại không có lỗi gì hết . Cái nhìn của bà Ngọc Lan trở nên có thiện cảm đối với Đại .

Bé Khang thích lắm , bây giờ ngày nào cô Ngọc Minh cũng ở cạnh nó , cô dịu dàng trịu mến không dữ tợn như cô Ba Quỳnh .

Chiều nay , hai cô cháu ngồi trên ghế xích đu , Ngọc Minh dạy nó hát :

" Con mèo mà trèo cây cau

Hỏi thăm chú chuột đi đâu vắng nhà .

Chuột rằng : đi chợ đường xa .

Mua mắm mua muối giỗ cha chú mèo ... "

Tiếng hát trong trẻo ngân ngô kèm theo tiếng vỗ tay . Không gian u

ám tưởng chừng bay xa .

o O o

Ngọc Minh đợi có gần mười lăm phút , Hoài mới đến . Anh ta kéo ghế ngồi đối diện , và xởi lởi đưa tay ra .

- Chào chị ! Thật khó tin được chị lại là chị em song sinh của Quỳnh , hai người không giống nhau chút nào . Chị giống mẹ , còn Quỳnh có lẽ giống cha .

Bàn tay anh ta đưa ra lơ lửng vì Ngọc Minh không hề đưa tay ra bắt , cô lạnh nhạt :

- Lời nói của anh quá thừa . Trong thao tác cấp cứu và phẫu thuật , không thể có hành động dư thừa .

Thái độ của Ngọc Minh làm Hoài bị quē , mặt anh ta sầm xuống và ngay lập tức tấn công Ngọc Minh :

- Cô hẹn tôi đến đây có mục đích gì , nói ngay đi . Cô đã không khách sáo , tôi cũng không cần lịch sự .

Cách trở mặt của anh ta làm Ngọc Minh cười nhạt :

- Tôi đã hiểu thấu hành động xấu xa của anh . Anh muốn chiếm đoạt tài sản của chúng tôi , không dễ đâu . Anh muốn xin bao nhiêu , tôi sẽ cho .

- Tôi không cần tiền .

- Vậy là anh cần tình ? Đừng quên là tôi đã nghe cú điện thoại anh gọi cho một người tên Phát .

- Cô biết thì sao ? Cô tố cáo tôi ư ? Tố cáo đi , tôi sẽ cho Quốc Đại xem những thước phim ... siêu phàm của tôi và Ngọc Quỳnh .

Ngọc Minh giận run , không dẫn được cô chỉ vào mặt của anh ta :

- Đồ bỉ ổi !

- Tôi bỉ ổi như vậy đó , nhưng em của cô vẫn đi tìm tôi .

- Vì anh ép bức em tôi .

- Cô đi về đi và bảo Ngọc Quỳnh đến gặp tôi . Tôi nhất định không buông tha cho Ngọc Quỳnh đâu .

- Anh nhất định không buông tha cho em tôi ?

- Phải . Trừ phi ... cô thuộc về tôi .

Anh ta đưa tay vuốt má Ngọc Minh , nhưng ... Bốp ! Một cái tát nảy lửa vào mặt anh ta . Ngọc Minh nói :

- Tôi cho anh biết , tôi là Ngọc Minh chứ không phải Ngọc Quỳnh , anh đừng có hòng . Tưởng là tiền , tôi còn bố thí cho .

Hoài đưa tay xoa bên má bị đánh , cười nhạt .

- Rồi cô phải trả giá cho cái tát ngày hôm nay , dẫu cả người và

công ty nữa đây . Hãy bảo Ngọc Quỳnh đi tìm tôi , nếu không đừng có trách .

Hoài giận dữ bỏ đi . Giận quá , Ngọc Minh chụp ly nước lạnh uống một hơi . Cô đã làm hỏng chuyện của Quỳnh rồi , nhất định tên đồn mạt này không dễ dàng buông tha cho Quỳnh .

Áo Trắng Bên Sông

Chương 10

Quả thật , lần này Hoài đến thẳng nhà để tìm Ngọc Quỳnh . Nhác trông thấy Hoài , Quỳnh sợ hãi cả người , giả lả phân bua với mẹ chồng .

- Mẹ ! Đây là bác sĩ chữa bệnh cho con .

- Vậy hả ?

Bà Hải đơn đả :

- Mời bác sĩ ngồi !

Rồi bà vào trong lấy nước . Hoài nhìn Quỳnh tóe lửa :

- Nội trong ba ngày , tôi muốn có một trăm ngàn đô la , cô hiểu chưa ? Gặp tại khách sạn X như mọi khi . Nếu không tôi sẽ đi gặp Đại .

Anh ta hẳn học bỏ đi , Quỳnh ngồi chết cứng . Một trăm ngàn đô la , anh ta tưởng cô là cái máy in tiền hay sao vậy ? Cô làm sao trong ba ngày có thể huy động một số tiền lớn như vậy .

Mang ly nước ra , bà Hải ngạc nhiên :

- Sao bác sĩ đi về nhanh vậy con ?

- Dạ ... bác sĩ nói nếu như con không khỏe thì đến phòng mạch khám lại .

- À ! Con cũng nên đi khám . Điện thoại bảo Đại về đưa con đi .

- Dạ .

Về phòng mình đóng cửa lại , Quỳnh như giẫm phải lửa . Cô biết nếu không có số tiền đó , cô sẽ mất Đại . Trăm ngàn lần cô không thể mất anh . Phải làm sao đây ?

Thay quần áo về nhà mẹ ruột , Quỳnh lại không dám nói sự thật , mẹ sẽ chết mất , nếu cô nói sự thật gây xúc động cho bà .

- Em đã gặp anh ta rồi chưa ?

Nhìn bộ dạng thiếu não của Quỳnh , Ngọc Minh biết anh ta đã gặp Quỳnh , Ngọc Minh giận dữ :

- Anh ta ra điều kiện gì vậy ?

- Một trăm ngàn đô để đổi lấy sự im lặng .

- Một trăm ngàn đô ?

Ngọc Minh tức giận la lên :

- Anh ta ăn cướp hay sao vậy . Em đi báo công an đi .

Quỳnh sợ hãi xua tay :

- Đừng ! Em van chị . Mọi việc vỡ lở , anh Đại sẽ biết .

- Em cho là em sẽ bùng bít được sự thật mãi mãi ?

Quỳnh ứa nước mắt :

- Em không biết ...

- Tốt nhất , em nên báo công an . Nếu được một trăm ngàn này , anh ta sẽ đòi một trăm ngàn nữa hay nhiều hơn , em thoả mãn được yêu sách đó hay sao ? Và bây giờ , em lấy đâu ra số tiền đó ?

- Em đang muốn điên , chị còn làm cho em rối hơn . Em không muốn mất anh Đại , chị hiểu không ? Lúc này anh ấy đã tốt với em , đứa con sẽ làm cho anh ấy yêu em .

Ngọc Minh thở dài . Cô thấy sợ cho tính cố chấp của Quỳnh . Để chiếm được Đại , Quỳnh hành động bất chấp hậu quả .

- Vậy em tính làm sao để có số tiền lớn như vậy , nếu như không có bàn tay can thiệp của mẹ , mà mẹ ... sự thật này liệu mẹ có chịu nổi hay không ?

- Em van chị , đừng làm em rối hơn nữa . Tốt nhất chị hãy giúp em nghĩ cách làm sao có tiền .

- Nữ trang cưới của em mang đi bán được bao nhiêu tiền và nếu như em nói với chị Duyên em cần tiền , khoảng năm mươi ngàn đô , có thể chị Duyên sẽ giúp em . Nhưng nếu kiểm tra sổ sách mẹ sẽ hỏi em đó .

Quỳnh thần thờ . Cô như người đang đi trên lưng cọp , con đường nào cũng đưa cô đến chỗ chết và mất Đại . Có thể Hoài đang giận .

Mọi khi anh ta nói anh ta cần cô và không cần tiền . Chút hy vọng nhóm lên trong lòng Quỳnh . Quỳnh đứng lên :

- Em đi đây , chiều quay lại , nhớ không được nói gì với mẹ .

- Em định đi đâu ?

- Gặp anh ta .

- Lại gặp anh ta ?

- Hôm qua , chị đã chọc giận anh ta , em hy vọng gặp mặt , anh ta thay đổi ý .

- Và em tiếp tục mối quan hệ này ?

- Em không còn cách nào khác .

Ngọc Minh bức tức :

- Sao em không chịu hiểu vậy ? Em sẽ bùng bít sự thật được bao lâu

?

- Chị để cho em đi .

Nhận điện thoại của Quỳnh , Hoài lạnh nhạt :

- Tôi đang làm việc , cô không thấy sao ?

- Em sẽ đợi anh .

- Được rồi , mười hai giờ trưa , đợi tôi ở khách sạn .

Quỳnh đến khách sạn nằm chờ . Tay trót đã nhúng chàm , cô đành để cho vấy bẩn chớ làm sao bây giờ .

Mười hai giờ mười lăm , Hoài mới đến . Đóng cửa lại , anh ta lạnh lùng :

- Cô đừng hòng tôi thay đổi ý . Tôi sẽ không đổi ý đâu , phải có một trăm ngàn đô cho tôi .

- Tôi làm gì có một số tiền lớn như vậy cho anh ?

- Tôi không cần biết .

- Anh tàn nhẫn với tôi như vậy sao ?

- Cô muốn chia tay , chính cô ép tôi mà .

- Như vậy anh muốn gì ở tôi ?

- Tiền .

- Tôi đã bảo không có .

- Nhưng hết phần tài sản được chia của cô sang cho tôi .

Quỳnh căm hờn nhìn anh ta :

- Được . Nội trong tuần này , tôi sẽ báo với luật sư .

- Nói trước , tôi sẽ rao bán cổ phần đó , tôi muốn lấy tiền mặt ?

Trước tiên chuyển hết tiền trong tài khoản của cô sang cho tôi .

- Còn gì nữa ?

- Tôi chưa nghĩ ra .

Hoài cười đều cang :

-- Khi nào nghĩ ra tôi sẽ nói .

- Có nghĩa anh vẫn chưa buông tha tôi sau khi tôi thỏa mãn yêu sách của anh ?

- Bởi vì tôi yêu em và em đang mang thai con tôi .

- Anh Hoài ! Anh là con quỷ không phải người .

- Em muốn xem anh như thế nào cũng được .

Cười vang , Hoài ngồi sát vào Quỳnh , anh ta ôm Quỳnh kéo mạnh vào mình mà hôn .

- Buông tôi ra ! Đồ khốn kiếp !

Như không nghe tiếng chửi mắng , Hoài làm lì tiến đến mục tiêu của mình , dấn ngửa Quỳnh ra trên nệm anh ta vừa cười , vừa chặm rãi tháo từng cúc áo trên người cô :

- Bỏ tôi ra , đồ bẩn thỉu đê tiện !

Mặc kệ , anh ta cúi xuống trên người Quỳnh như con thú đói mồi .
Quỳnh ứa nước mắt , lòng thù hận của cô dâng cao tột đỉnh ...
Chai rượu hãy còn nguyên trên bàn , Quỳnh mím môi rướn người lên , một cái rướn người nữa , chai rượu nằm trong tay cô . Quỳnh nghiêng răng đập mạnh xuống trên đầu Hoài .
Bụp ! Một tiếng kêu khô khốc , chai rượu vỡ tan tành , màu vàng hổ phách của rượu văng bắn tung tóe , hoà lẫn máu trên đầu Hoài tuôn xối xả .

Quỳnh nghe tay mình đau buốt , những mảnh thủy tinh vỡ cửa vào tay cô đau không thể tả , máu ở bàn tay cô tươm nhỏ giọt .

- Qu ...ỳ.. nh ...

Hoài kêu lên đau đớn , toàn thân anh ta đổ gục xuống , co giật ... mắt mở to trừng trừng . Quỳnh khiếp đảm sững sờ nhìn . Hoài nằm lặng im , còn Quỳnh cứ lùi mãi , lùi mãi ... Vấp phải chiếc ghế , cô té ngã lăn . Quỳnh hét lên đau đớn , cô không còn biết gì nữa .

o O o

Đứa bé chết trong bụng mẹ , người ta phải phẫu thuật mới đưa đứa bé ra . Quỳnh nằm mê man . Cả cô và Hoài đều phải trả giá đắt cho những việc làm của mình .

Duy có Đại , anh gần như điên lên trước sự thật . Một sự thật phũ phàng đánh anh ngã gục , anh từ chối tất cả mọi tiếp xúc .

Tình yêu có tội hay vô tội ?

- Anh Đại ! Mở cửa cho em đi .

Ngọc Minh gọi lâu lắm , Đại mới mở cửa . Mới mấy hôm thôi , nhìn anh mà Ngọc Minh đau lòng . Gương mặt hốc hác mệt mỏi :

- Em nấu cho anh tô mì , anh hãy đi rửa mặt và ăn đi . Mấy ngày nay , bác gái nói anh cứ nhốt mình trong phòng , không chịu ăn uống gì cả . Lỗi đâu phải do anh .

Đại nghẹn ngào :

- Nhưng anh là nguyên nhân .

- Đừng như vậy anh .

Ngọc Minh nhúng chiếc khăn ướt , đưa cho Đại .

- Anh lau mặt và ăn mì , kéo nguội mắt ngon .

- Anh còn lòng dạ nào để ăn uống , hả em .

- Dù thế nào anh cũng phải ăn . Anh dần vật mình có ích lợi gì đâu .

Thật ra Quỳnh làm như vậy chẳng qua quá yêu anh .

- Tại sao Quỳnh ngốc như vậy , tình yêu mà toan tính thủ đoạn sao ?

- Anh có trách hay nói gì đi nữa , Quỳnh cũng nhận lấy hậu quả đã gây nên rồi . Ngồi lại ăn mì đi anh .

- Cám ơn em .

Đại miễn cưỡng ăn , anh ăn có ngon gì đâu , như ăn đá sỏi .

- Anh muốn đi thăm Quỳnh .

- Quỳnh còn yếu lắm .

Duyên đang chăm sóc cho Quỳnh , thấy Đại , cô lùi lại và đi ra ngoài .

Đại nhìn Quỳnh , anh không thấy giận cô mà xót xa .

Đưa tay nắm bàn tay đầy vết cắt của cô , Đại ngậm ngùi :

- Tại sao em đại dột như vậy hả Quỳnh ?

Quỳnh không dám nhìn Đại , cô thấy xấu hổ trước anh . Cuối cùng rồi cô cũng mắt anh , cánh cửa nhà giam đang rộng mở chờ cô .

- Em cứ yên tâm dưỡng bệnh , đừng suy nghĩ gì cả , nghe Quỳnh .

- Anh Đại ... em xin lỗi .

- Anh không trách em đâu , tuy nhiên em phải nhận hậu quả do em gây nên .

- Em biết . Anh Đại ! Có một điều em muốn nói với anh , bé Khang là con của anh .

- Cám ơn em đã cho anh biết điều này .

Quỳnh chỉ biết khóc . Đại đã tha thứ những lỗi lầm của cô , nhưng chắc chắn một điều , duyên nợ vợ chồng giữa anh và cô chấm dứt .

Cô làm tất cả vì anh , nhưng cuối cùng vẫn như đã tròng xe cát biển Đông .

o O o

Buổi họp kết thúc sau khi giới thiệu Hữu Khôi . Anh được điều động từ một chi nhánh về tổng công ty giữ chức vụ trưởng phòng kế toán . Duyên cứ nhìn Khôi mãi , còn anh đã nhận ngay ra cô . Cho đến khi Duyên vui mừng gọi to :

- Anh Khôi !

- Duyên !

Cả Duyên lẫn Hữu Khôi cùng kêu lên rồi cùng cười . Khôi giành nói trước :

- Lâu quá mới gặp Duyên và càng không ngờ Duyên lại là giám đốc của tôi .

Duyên đùa :

- Còn tôi không ngờ trưởng phòng kế toán của tôi lại là anh chàng Khôi .

Hai người lại cười , Khôi thắc mắc :

- Lúc ấy gần thi tốt nghiệp , sao Duyên biến đi đâu mất vậy ?

- À ! Nhà tôi mất .

- Nhà tôi ? Hoá ra Duyên đã có chồng ?
 - Lần anh theo tôi về nhà , đó là nhà chồng của tôi .
 Nhìn thấy ngọc Minh đi vào , Duyên gọi cô :
 - Chuyện gì vậy Minh ?
 - Không , em để quên cây kẹp .
 Cô mỉm cười với Khôi :
 - Anh Khôi còn ở đây à ?
 - Cũng định đi .
 Duyên đứng lên :
 - Anh Khôi nói chuyện với Ngọc Minh nhé .
 Cô ôm mớ hồ sơ đi ra khỏi phòng họp , Ngọc Minh cũng bước theo .
 Còn lại Khôi , anh bần thần nhìn theo . Chưa bao giờ anh nghĩ Duyên đã có chồng , nhưng mà hình như lúc này , Duyên đã nói một câu lý do cô bỏ học : " Nhà tôi đã mất " . Em còn quá trẻ để thành góa phụ .
 - Anh Khôi !
 Ngọc Minh trở lại , cô gọi to . Khôi giật mình :
 - Chuyện gì vậy Ngọc Minh ?
 - Em có hai vé đi xem hòa nhạc ở Văn Thánh , em muốn mời anh .
 - Vậy thì hân hạnh quá . Máy giờ Ngọc Minh ?
 - Tám giờ . Em đợi anh ở đâu được ?
 - Anh đến nhà em , được không ? Nhưng hình như em ... ở chung nhà với giám đốc Duyên ?
 Ngọc Minh bật cười :
 - Dĩ nhiên rồi , vì em là em chị Duyên .
 - Em gái ?
 - Ừ . Anh không biết à ?
 - Không , anh không biết . Em và giám đốc Duyên không giống nhau chút nào .
 - Dĩ nhiên , bởi vì chị Duyên là chị dâu của em .
 Khôi thở nhẹ . Mấy năm qua , anh vẫn mong gặp lại Duyên và không ngờ ... lúc không ngờ nhất lại gặp . Cô vẫn xinh xắn , trong sáng như thuở nào . Tình yêu in ấn từ bấy lâu nay như chợt sống trở lại .

o O o

Trên đường đi công tác về , Khôi cứ ngập ngừng mãi , cuối cùng anh đánh bạo :

- Giám đốc ! Chúng ta ăn cơm trưa nhá , tôi mời giám đốc .
 - Anh thấy đói rồi à ?

Duyên vén tay áo rồi xem đồng hồ :

- Ủa ! Mười hai giờ rồi à ? Thôi được .
 Duyên vỗ nhẹ vào vai chú Ba tài xế :
 - Ghé ở đâu đó ăn cơm đi chú Ba .
 Đỗ xe lại trước một nhà hàng , chú Ba mở cửa cho Duyên . Cô đi trước , Khôi đi phía sau , còn chú Ba ở lại xe . Duyên đi mấy bước không thấy chú Ba đi theo , cô ngạc nhiên :
 - Chú Ba ! vào ăn cơm luôn chứ .
 - Dạ , lúc này ở ngoài đói , tôi ăn cơm rồi , cô và cậu Khôi cứ vào ăn đi .
 - Hay chú cũng vào uống nước .
 - Dạ thôi , để tôi giữ xe .
 Không gọi nữa , Duyên đi nhanh vào , lúc này cô mới thấy đói .
 Khôi kéo ghế cho Duyên ngồi , anh gọi nước uống và đưa thực đơn cho Duyên :
 - Giám đốc chọn thức ăn đi .
 Duyên nhăn mặt :
 - Bây giờ là giờ nghỉ chứ đâu phải giờ làm việc , anh bỏ gùm tôi tiếng giám đốc đi anh Khôi .
 Khôi mỉm cười :
 - Nếu Duyên cho phép .
 - Trong giờ làm việc , chúng ta có thể xưng hô theo chức vụ , nhưng hết giờ làm việc chúng ta nên thoải mái . Tôi luôn xem anh là bạn .
 - Cám ơn Duyên ;
 - Anh gọi giùm tôi một đĩa cơm sườn , còn anh ăn gì cứ gọi .
 - Duyên ăn đơn giản như vậy làm sao có sức . Hồi này hàng về liên tục , Duyên có vẻ xuống sức đó .
 - Tôi không sao .
 Duyên uống một ngụm nước , nước mát làm cô thấy khỏe khoắn , quên mệt nhọc . Cô nhận chiếc khăn lạnh Khôi đưa cho :
 - Cám ơn .
 - Anh Vũ ... mất bao lâu rồi , hả Duyên ?
 - Sáu năm .
 - Nhanh quá ! Hồi đó , lúc chúng ta học chung khóa kế toán , mới đó mà sáu năm . À ! Bé Khang con của Duyên thông minh thật đó .
 Cơm được mang ra , Khôi vội vàng lau đĩa muỗng cho Duyên .
 Duyên không nói gì cả , im lặng ăn . Khôi cũng không dám nói gì hơn trước vẻ lạnh lùng xa cách của Duyên . Cô thật khác với Duyên cách đây sáu năm anh đã quen . Ngày ấy Duyên vui vẻ biết bao .
 Từ ngoài cửa , Đại đi vào với Ngọc Minh , Ngọc Minh reo lên :
 - Chị Duyên ! Ăn cơm hả ? Em ăn với .

Cô tự nhiên kéo ghế ngồi gần Khôi , cho nên Đại đành ngồi cạnh Duyên . Anh nhìn mặt nhìn cô :

- Sao không gọi cơm phần ăn lại ăn cơm đĩa ?
- Ăn nhanh rồi về .
- Nhưng em cũng phải nghĩ đến sức khỏe của mình một chút .

Duyên cười gượng :

- Em có sao đâu .

Cô quay sang Ngọc Minh nói :

- Em ăn gì gọi đi Ngọc Minh ?
- Mình gọi cơm phần nghe , anh Đại .
- Ừ , em gọi gì cũng được .

Duyên buông muỗng , cầm ly nước lên uống :

- Ăn xong mình về công ty nghỉ một lát rồi tiếp tục công việc . Anh Đại và Ngọc Minh ở lại ăn sau nhen .

Ngọc Minh kêu lên :

- Chị không chờ em cùng về hay sao ?
- Em về sau với anh Đại , chị đang mệt muốn về để nghỉ .

Biết chỉ là cái cớ để Duyên tránh mình , Đại thở dài . Ba năm trôi qua , cô vẫn chắc dạ dù anh có quan tâm đến cô . Lòng Đại buồn thầm , đang đói mà anh ăn không biết ngon .

Đẩy ly nước đến trước mặt anh , Ngọc Minh cười :

- Anh lại buồn chị Duyên nữa , phải không ? Không phải chị ấy không tha thứ ho anh mà chị ấy nói với em , chị ấy không thể tha thứ cho mình .

- Chỉ là cách nói thôi .

- À ! Sáng nay , mẹ em nói , quốc khánh này , Quỳnh có tên trong danh sách phạm nhân cải tạo tốt được tha trước thời hạn .

- Vậy à ! Mừng cho Quỳnh .

Đại thở dài , Quỳnh chính là bức ường thành vững chắc nhất ngăn cách anh và Duyên , dẫu anh và Quỳnh đã ly hôn . Bã năm qua , thỉnh thoảng anh có vào trại thăm Quỳnh , hai người cứ lặng im ngồi đối diện nhau , an ủi hay thăm hỏi sức khỏe của Quỳnh , rồi không biết nói gì nữa , nhưng không vào thăm Quỳnh thì quá đổi vô tình . Quỳnh sắp về đoàn tụ cùng gia đình và có lẽ để tránh khó xử , anh sẽ không đến gặp bé Khang nữa . Chỉ một ngày không nhìn thấy con là anh không chịu được .

Kiếp này , lẽ nào mình mãi mãi xa nhau ư ?

o O o

Lần thứ hai Đại lại nhìn thấy Duyên đi với Khôi và nhiều lần như vậy . Họ ở cạnh nhau vì công việc hay vì ... Tim Đại đau nhói lên , sao

Duyên không thể kết hôn được chứ , cô hãy còn quá trẻ để làm một góa phụ sống thờ chồng . Năm nay cô mới hai mươi sáu tuổi , bốn năm sống cảnh chán gối lạnh lòng đã là một bất hạnh rồi . Nếu như Duyên bước đi bước nữa là lẽ đương nhiên , một sự thật không thể phủ nhận , nhưng lại làm cho Đại đau lòng .

Nghịch cảnh gì nghiệt ngã vậy , chia ly anh và cô suốt một đời , mình đã làm gì nên tội ?

Gần chín giờ Duyên mới về , cô suýt hét to lên vì Đại lù lù từ trong bóng tối . Anh nắm tay cô .

- Ai ?

- Anh đây .

Duyên rút tay lại :

- Anh làm em sợ muốn chết .

- Em vẫn hay về giờ này như vậy sao ?

- Thỉnh thoảng thôi . Sao anh không vào nhà mà ở đây ?

- Anh muốn gặp em .

- Có chuyện gì vậy ?

Câu hỏi của cô làm Đại nổi giận , anh mai mỉa :

- Hồi này , hình như em rất vui vẻ .

- Em vẫn luôn như vậy .

- Không , em đã thay đổi , anh còn nhìn thấy em chịu chăm chút cách ăn mặc và làm dáng nữa kia .

Duyên thở dài :

- Anh gặp em để chỉ nói như vậy sao ?

- Anh không thích em ... đi với Khôi .

Duyên bật cười :

- Em không hiểu .

- Không hiểu hay cố tình không hiểu , em biết anh muốn nói gì mà .

- Anh hãy cho em biết , anh là gì của em ?

Đại lúng túng vung tay :

- Là cha của bé Khang , anh không muốn con anh có người cha nào khác .

- Không lẽ em phải suốt đời sống chiếc bóng vì nguyên nhân như anh vừa nói ?

Đại tái mặt :

- Có nghĩa ... em sẽ kết hôn ?

- Bây giờ thì chưa , nhưng sau này ... có thể .

Đại quát tướng lên :

- Anh không cho phép .

Duyên lạnh lùng :

- Anh không có quyền gì cả , kết hôn hay không là quyền của em .
Quỳnh sắp được tự do rồi đó .

- Anh và Quỳnh đã ly hôn .

- Anh Đại !

Duyên đặt tay lên vai Đại :

- Anh nghĩ chúng ta sẽ với nhau được sao ? Có bao nhiêu điều ngăn cách , và chính vì anh mà ... em muốn kết hôn đó .

Đại sửng sờ :

- Vì anh ? Có nghĩa em nói để cắt đứt đeo đuổi của anh , cho nên em sẽ lấy chồng ?

- Nếu như anh đã hiểu , em không cần phải nói gì thêm .

- Không , anh không cần hiểu .

Đại dang tay ngăn Duyên đang định đi . Bất chợt anh ôm choàng lấy cô , ghen ngào :

- Tại sao chúng ta yêu nhau mà lại không thể sống được với nhau , nghịch cảnh gì vậy ? Anh không muốn đầu hàng hoàn cảnh , anh sẽ giành lại em , em hiểu chưa ?

Đại ôm cô thật chắc như sợ cô sẽ chống cự bỏ mình mà đi .

- Anh đau khổ lắm , em hiểu không ? Anh van em , đừng làm anh đau khổ hơn nữa .

Nước mắt của anh làm rã tan trái tim mềm yếu của Duyên . Có bao giờ cô quên được anh . Tình yêu càng cách trở càng nhung nhớ , nhưng có quá nhiều điều nghịch lý ngăn cô đến với anh .

- Anh buông em ra đi ! Năm xưa chúng ta đã gây ra quá nhiều lỗi lầm rồi .

- Lỗi lầm ngày xưa anh nhận hết , vì anh mà anh Vũ tự tử , nhưng với Quỳnh anh không có lỗi . Mấy năm qua , anh sống mà như người chết , em có hiểu không ?

Duyên đau khổ đứng bất động . Cuối cùng cô không thể lừa dối cô hay lừa dối anh , trái tim cô hãy còn dành cho anh tình cảm thiết tha .

- Duyên !

Anh hôn lên giọt nước mắt của cô . Cả hai lặng yên đứng trong vòng tay nhau mà không thấy một bóng người sau chấu nguyệt quế ...
lặng lẽ bỏ đi .

o O o

- Quỳnh !

- Ngọc Minh !

Hai chị em ôm nhau . Họ đã xa nhau ba năm , cho dù vẫn thỉnh

thoảng gặp nhau trong những giờ phút thăm nuôi ngắn ngủi .

Đẩy nhẹ Quỳnh ra , Ngọc Minh mỉm cười :

- Có mẹ và chị Duyên đi đón em nữa đó . Em chào mẹ và chị Duyên đi .

Quỳnh sa vào lòng mẹ . Mẹ già quá rồi . Cô chỉ biết làm khổ cho mẹ , tuổi già còn phải lo lắng cho cô .

- Mẹ !

Vuốt nhẹ lên tóc Quỳnh , bà Ngọc Lan mỉm cười :

- Thôi ra xe đi , chúng ta về nhà .

Chỉ có mẹ , Ngọc Minh và Duyên , Quỳnh buồn thảm , cô mong anh đi đón cô biết bao nhiêu , nhưng anh đã không đến . Anh không bao giờ tha thứ cho cô bởi những việc cô đã làm .

Quỳnh lên xe ngồi giữa mẹ và Ngọc Minh , cô băng khuâng nhìn mọi thứ . Cô đã được tự do . Đường phố vẫn ồn ào nhộn nhịp và cô sẽ được nhìn thấy anh .

- Căn phòng của em , mẹ vẫn để nguyên cho em .

Ngọc Minh nháy mắt :

- Em yên tâm đi , chị xếp rất ngăn nắp và ngày nào cũng lau chùi sạch bóng .

Quỳnh cảm động siết nhẹ tay Ngọc Minh :

- Cảm ơn chị .

Xe về đến nhà , Quỳnh đi nhanh vào . Cảm giác của người đi xa trở về khiến cô thấy nao nao .

Ngồi lên chiếc ghế quen thuộc , Quỳnh nhìn quanh căn phòng của mình , không có gì thay đổi , nhưng tâm hồn cô không còn nguyên vẹn nữa .

- Em nghỉ đi , chiều chị em mình gặp , bây giờ chị đến công ty .

- Chị đi làm với chị Duyên à ?

- Vâng . Ở nhà , có buồn thì xuống nhà nói chuyện với mẹ .

- Chị Ngọc Minh !

- Có chuyện gì vậy em ?

- Chị ... có gặp anh Đại chứ ?

- Có , anh ấy vẫn thỉnh thoảng đến đây thăm mẹ với bé Khang .

- Thôi chị đi làm đi .

Ngày hôm nay , có lẽ Đại biết cô về nhà . Khát khao gặp lại anh cháy bỏng trong lòng Quỳnh .

Thay bộ quần áo khác , Quỳnh xuống nhà và đi luôn ra đường .

Quỳnh đến công ty , không ngờ ngay lúc Đại lái xe đi ra . Quỳnh xúc động gọi to :

- Anh Đại !

Đại thắng xe lại :

- Em về rồi à ?
- Về sáng nay . Anh rảnh không ?
- Vậy em lên xe đi .

Đại mở cửa xe cho Quỳnh ngồi lên . Anh ngắm cô :

- Em có vẻ khoẻ và mập ra đấy .
- Lao động nên em ăn nhiều cơm .
- Mình tìm chỗ uống nước nhé !

Đại đưa Quỳnh đến một quán cà phê , anh kéo ghế cho cô ngồi :

- Em uống gì anh gọi .
- Gọi cho em một ly nước ngọt .

Đại vẫy tay bảo phục vụ mang cho hai chai Co ca .

- Em về rồi , nghỉ ngơi một thời gian rồi đến công ty làm việc với Ngọc Minh cho đỡ buồn .

- Dạ .

- Những đồ đạc và quần áo của em , anh mang đến nhà đưa cho Ngọc Minh , em thấy chớ ?

- Em chưa xem .

Quỳnh ứa nước mắt :

- Toà án xử ly hôn rồi , phải không anh ?
- Như vậy sẽ tốt cho anh và em hơn . Từ nay , chúng ta sẽ xem như bạn , nếu em cần anh giúp đỡ gì , anh sẵn sàng .
- Em biết em đã gây nhiều chuyện không phải cho nên anh bỏ em , nhưng anh biết ... em làm những chuyện đó vì em quá yêu anh .
- Chúng ta nói chuyện khác đi . Hãy xem như quá khứ là bài học để em rút kinh nghiệm sống .
- Anh không tha thứ cho em ?
- Anh tha thứ cho em từ lâu rồi .

Quỳnh vui mừng nắm tay Đại :

- Anh đã tha thứ cho em . Em mừng quá .

Đại rút tay lại :

- Từ nay em phải sống cho tốt , để mẹ không phải buồn lòng .
 - Em sẽ sống tốt . Anh hãy tin em .
 - Bây giờ em về nhà phải không ? Anh đưa em về .
- Lòng Quỳnh lại chứa chan hy vọng .

Áo Trắng Bên Sông

Chương 11

- Chú Đại !

Tiếng bé Khang mừng Đại hét to dưới nhà . Quỳnh sung sướng , Đại đã đến . Cô vội vàng thay bộ quần áo , và đánh một chút phấn hồng tô một chút son môi , chải lại mái tóc hồi hộp đi xuống . Đại đang công kênh bé Khang trên vai , thích quá nó cười vang .

Quỳnh vui vẻ :

- Anh mới đến .

- Ủ . Ngày nay , em đã đi làm rồi chứ ?

- Dạ . Chỉ đến thăm công ty thôi . Em muốn nghỉ ít lâu nữa .

- Cũng phải , em ở nhà bầu bạn với mẹ . Cả ngày ai cũng đi hết , mẹ ở nhà có một mình .

- Mẹ em bảo thích như vậy , đôi khi nhà ồn ào quá , mẹ chịu không nổi . Con cũng vậy nữa Khang khe khẽ thôi chứ .

- Dạ .

Nó vỗ nhẹ lên vai Đại :

- Mình ra vườn đi chú Đại !

- Ủ .

Nhưng rồi Quỳnh cũng bước theo , cô hơi khó chịu vì dường như Đại chỉ chú ý đến bé Khang hơn là nói chuyện với cô .

- Anh Đại ! Em muốn đi thăm Sài Gòn ban đêm , anh đi với em nhé !

Đại ngần ngại lắc đầu :

- Thôi ... hay em rủ Ngọc Minh cùng đi .

- Đi với chị Minh thì có gì vui . Mà đi một mình thì lại buồn . Anh đi với em đi mà .

- Anh không rảnh đâu , ghé thăm bé Khang một chút anh phải đi rồi .

- Tối rồi , anh còn công chuyện gì chứ ?

- Anh đi việc ... của mẹ anh .

- Thì cho em ... quá giang một chút thôi . Anh khó khăn với em chi vậy ?

- Ủ ... Cũng được .

Thực sự Đại muốn nhìn thấy Duyên . Đêm nay cô lại về muộn nữa rồi . Bây giờ anh có muốn đợi Duyên cũng không được , anh không muốn Quỳnh hy vọng ở mình bất kỳ điều gì .

Hôn bé Khang và vào nhà chào bà Ngọc Lan , Đại ra về . Vừa cho xe chuyển bánh , Đại nhìn thấy Duyên về , cô cũng nhìn thấy anh và ... cả Quỳnh ngồi bên cạnh . Cố thần nhiên , Duyên chào anh rồi làm như bận rộn quay qua với thằng Khang .

Đại thở dài cho xe chạy ra đường :

- Em muốn đi đâu , anh đưa đến ?

- Em muốn đi dạo phố đêm Sài Gòn thôi chứ có đi đâu .
- Vậy thì anh bận rồi , anh phải đi công việc cho mẹ anh , để anh gọi taxi cho em .

- Đừng anh Đại !

Quỳnh đặt tay lên tay Đại :

- Anh nói tha thứ cho em , vậy mà anh không muốn em về với anh sao ?

Đại nghiêm giọng :

- Đúng , anh tha thứ cho em , nhưng không có nghĩa mình sẽ với nhau .

- Nhưng em vẫn yêu anh ;

- Em thừa biết anh không yêu em nữa mà .

- Nhưng cũng có thời gian mình vui vẻ và rất hạnh phúc , anh quên rồi sao ?

Quỳnh ôm cổ Đại , cô gục đầu lên vai anh .

- Hãy cho em chuộc mọi lỗi lầm , đừng lạnh nhạt với em .

Đẩy mạnh cô ra , Đại nghiêm nghị :

- Em xuống xe đi , anh đón taxi cho em .

Thái độ của anh làm cho Quỳnh bế bàng . Khi cô ở trong tù , anh đi thăm cô vì cái gì chứ ? Cô không bao giờ nghĩ anh từ chối mình . Sự thật anh đang phủ phàng từ chối cô .

Nắc lên , Quỳnh mở cửa xe :

- Anh không cần đón taxi , em sẽ tự đón .

Chờ cho cô xuống xe , Đại mới đóng cửa lại , cho xe chạy . Anh không thích cái vòng lẩn quẩn này nữa , ngày mai anh sẽ gặp Duyên và nói với cô , đừng vì ân nghĩa mà tự đày đọa mình .

o O o

Cộc ... cộc ... Tiếng gõ cửa phá tan dòng tư tưởng của Duyên , cô đi lại mở cửa ra .

- Chị Duyên ! Em vào được chứ ?

- Em vào đi . Có chuyện gì vậy Quỳnh ?

Duyên mở rộng cửa cho Quỳnh bước vào . Quỳnh ngồi xuống ghế :

- Chị vẫn còn làm việc à ?

- Ừ , sắp hết năm , cần phải xem xét lại kết quả hoạt động và thu chi của công ty .

- Mẹ em khen chị có năng lực đấy .

- mẹ thương nên nói như vậy , chứ chị còn phải cố gắng nhiều . À !

Em muốn đến làm việc , ngày mai đến đi . Dạo này , Ngọc Minh cũng

rất bận rộn cần có người phụ tá .

Quỳnh lắc đầu :

- Em chưa muốn làm việc khi tâm hồn em chưa thoải mái .
- Hay em đi du lịch đi .
- Đi có một mình vui về gì mà đi . Có một điều , em muốn hỏi chị .
- Em nói đi .
- Em muốn biết , tình cảm giữa chị và anh Đại .

Duyên ngó ngẩn cú đầu , không ngờ Quỳnh lại hỏi thẳng mình . Họ vừa đi chung với nhau mà .

Quỳnh cắn nhẹ môi :

- Ngọc Minh nói anh Khôi đang theo đuổi chị . Anh Hai em chết cũng (thiếu chữ ??) sáu năm , chị có thể tái hôn , công việc ở công ty chị vẫn có thể tiếp tục ? Chị hãy cưới anh Khôi đi , đừng để anh Đại hy vọng nữa . Em đã vì anh ấy chịu quá nhiều đau khổ và gây nhiều lỗi lầm để phải chịu mấy năm tù . Đại đã là chồng của em và em muốn mãi mãi làm vợ anh ấy . Bao giờ và bao giờ , chị vẫn là trở ngại lớn trong mối quan hệ của em và Đại . Chị hãy cho em một con đường sống đi chị Duyên .

- Em nói như vậy mà nghe được sao Quỳnh ?

Ngọc Minh gay gắt chen vào , Quỳnh quay ra , cô cau mày :

- Bây giờ , chị nghe hết rồi sao ?
- Phải . Chị đã nghe và vô cùng khó chịu khi em đề nghị và yêu cầu chị Duyên phải làm thế này thế nọ .
- Vì anh Đại là chồng em .
- Em và anh Đại đã ly hôn . Nếu như anh Đại còn yêu em , anh ấy sẽ tha thứ mọi lỗi lầm cũ và cùng em chấp nối , nhưng đằng này anh Đại không hề yêu em .
- Nếu như không có chị Duyên , anh ấy sẽ trở về với em .
- Em vẫn cố chấp không chịu nhìn vào sự thật . Để có anh Đại , em đã gây ra biết bao nhiêu chuyện , tại sao em không chịu lấy đó làm bài học ?

Quỳnh quắc mắt :

- Chị chăm chấp bênh vực cho chị Duyên quay sang mắng mỏ em , chị có phải là chị của em không ?
- Chị chỉ nói lẽ phải . Được , nếu em muốn nói lại tình cảm vợ chồng , em hãy chinh phục anh Đại đi , đừng buộc chị Duyên phải thế này thế nọ .

Quỳnh cười nhạt :

- Em hiểu tại sao chị cứ muốn chị Duyên với anh Đại , vì chị thích anh Khôi .

Sững sờ vì bị gán ghép , Ngọc Minh la lên :

- Em nói như vậy mà nghe được à ?

- Vì đó là sự thật .

- Ngọc Minh !

Duyên đẩy nhẹ vai Ngọc Minh :

- Em về phòng ngủ đi Minh , cái cọ mẹ sẽ nghe thấy đó .

Ngọc Minh vùng vằng :

- Em không sao chịu nổi cách ăn nói của nó .

- Được rồi , chị hiểu em mà .

Ngọc Minh giận dỗi bỏ đi . Không ai hiểu tình cảm của cô và Đại , cả Đại cũng vậy . Mỗi mỗi anh không hiểu mối tình thầm lặng của cô dành cho anh . Hạnh phúc của anh chính là hạnh phúc của cô .

o O o

- Duyên !

Chiếc xe chạy sát vào Duyên làm cô giật nảy người . Nhảy vội lên lề đường , cô định tỉnh nhìn lại :

- Anh làm em sợ muốn chết .

Đại mỉm cười :

- Lên xe đi , anh có chuyện muốn nói với em .

Duyên cũng cười :

- May là anh tìm em , nếu không em cũng đi tìm anh .

Đại đùa :

- Chúng mình " thần giao cách cảm " với nhau như vậy à ?

Anh mở cửa xe cho cô lên ngồi cạnh mình và nheo mắt nhìn cô :

- Chúng mình tìm chỗ nói chuyện nhé !

- Vào quán cà phê đi .

- Anh có rủ em ra bờ sông đâu . Bây giờ , người ta xây chỗ đó làm công viên rồi đó , chuột chù ạ .

Duyên bật cười :

- Hay nhỉ ! Hồi xưa gọi là chuột nhắt , bây giờ là chuột chù .

- Chuột gì cũng là chuột và bị anh bắt nhốt hết .

- Hừ ! Chưa chắc .

- Sao chưa chắc ?

- Bộ chuột dễ bắt lắm hay sao ?

- Anh biết là khó , nhưng đã sáu , bảy năm bắt hụt , lần này anh quyết không để chuột chạy đi nữa . Duyên ! Mình cưới nhau đi em .

Duyên ngớ ngàng nhìn Đại :

- Cười .

Đại gật đầu :

- Phải . Không có lý do nào cấm anh và em yêu nhau . Chúng ta đã

có với nhau một đứa con , lại cứ phải chịu sống xa nhau , con mình gọi mình bằng chú . Anh không muốn như vậy nữa . Và còn một nguyên nhân nữa , em biết nguyên nhân gì không ?

- Quỳnh !

- Anh không thích cô ấy hy vọng hay mong đợi bất cứ điều gì ở anh . Thảm kịch đã xảy ra rồi và đừng bao giờ để nó tái diễn .

Đại sôi nổi :

- Anh đã tìm mua một căn nhà , sau khi cưới nhau chúng ta về đó ở , em giao công việc ở công ty cho hai chị em Quỳnh đi , anh sẽ lo cho em và con .

Duyên cảm động ngã đầu vào vai Đại . Đây là mơ ước duy nhất trong đời cô . Sáu năm cô chịu sống cô độc lạnh lùng , Vũ chắc hiểu và thông cảm cho cô .

- Sao em không nói gì cả vậy Duyên ?

Nắm tay anh để lên phần ngực bên trái của mình , cô mỉm cười :

- Anh nghe gì không ?

- Anh nghe nhịp tim của em .

Duyên gật nhẹ . Cái gật đầu của cô làm Đại mừng quỳnh , anh siết mạnh vai cô .

- Kìa ! Lái xe đường hoàng đi chứ anh , không thôi chưa cưới đã vào bệnh viện nằm đó .

Đại cười vang . Chưa bao giờ anh thấy mình hạnh phúc như lúc này .

- Nhưng em ngại quá . Mình nói thế nào với mọi người , nhất là mẹ chồng em đây , hả anh ?

- Nếu như em không dám nói , anh sẽ đến nhà gặp mẹ chồng em .

Sao , chịu chứ ?

Duyên gật nhẹ , cô không còn muốn nghĩ ngợi gì nữa . Bao năm đã đi qua , tuổi xuân chồng chất , bên kia thế giới , chắc Vũ cũng hiểu và tha thứ cho cô .

o O o

Đại vào phòng mẹ đã lâu vẫn chưa thấy anh ra . Anh vào đó có chuyện gì vậy ? Quỳnh tò mò đi vòng ra sau vườn , cô đứng nép bên cửa sổ , hồi hộp nhìn vào .

Đại đang ngồi đối diện với bà Ngọc Lan , anh hồi hộp chờ câu trả lời của bà , còn Duyên cứ cúi đầu :

- Mẹ biết không nên gì Ngọc Quỳnh mà cư xử bất công với con và Duyên . Thôi thì mẹ trả Duyên về cho con , hãy cư xử tử tế với nó .

Còn phần Quỳnh , con không phải ngại gì cả . Nó gieo gió ắt phải gặp bão .

Đại vui mừng :

- Cám ơn mẹ đã thông cảm cho chúng con . Đúng ra cái chết của anh Vũ , cả con lẫn Duyên cũng không nhẹ nhàng gì cho lắm .

- Mẹ hiểu . Chính vì vậy Duyên đã làm việc cật lực , không quản ngại nhọc nhằn . Mẹ đâu thể ích kỷ , con của con phải được gần cha .

Hơn nữa , bệnh của Vũ nếu có sống cũng không quá ba tháng nữa .

Nhắc đến Vũ , mắt bà Ngọc Lan ngân ngấn nước mắt . Đại ôm vai bà :

- Mẹ ! Xin mẹ hãy xem con như con ruột của mẹ , dù con và Duyên nên vợ nên chồng , Duyên không còn ở đây nữa , chúng con cũng sẽ về nhà luôn thăm mẹ .

- Cám ơn con .

Quỳnh buông tay suýt chút nữa đã ngã may là bầu kịp cây nguyệt quế . Đại cưới Duyên và mẹ đã chấp nhận . Tại sao mẹ lại làm như thế ? Mẹ đành đoạn mang hạnh phúc của cô trao cho Duyên . Như người điên , Quỳnh chạy nhanh vào nhà , cô xô mạnh cửa phòng bà Ngọc Lan , gào lên thất thanh :

- Tại sao mẹ lại cho chị Duyên lấy anh Đại ? Con không bằng lòng , anh Đại là chồng của con , mẹ nghe rõ chưa ?

Bà Ngọc Lan nghiêm mặt :

- Con có thái độ gì vậy Quỳnh ? Nên nhớ , con và Đại đã ly hôn .

- Lúc ấy con đang bị tạm giam , tâm hồn hoảng loạn nên con đã bằng lòng . Ba năm qua , con vì ai mà sống trong vòng lao lý , cách biệt xã hội bên ngoài chứ ?

Quay sang Đại , Quỳnh khóc òa :

- Anh bảo tha thứ cho em , vậy mà anh lại muốn sống chung với chị Duyên , tại sao vậy ? Lẽ ra anh phải cho em cơ hội chuộc lại lỗi lầm chứ .

Cô ôm choàng lấy Đại và quỳ dưới chân anh :

- Đừng bỏ em , em sẽ không sống nổi đâu .

Khó xử quá , Đại đưa mắt nhìn bà Ngọc Lan cầu cứu .

- Con có đứng lên không Quỳnh ? Mẹ không thể tưởng tượng con có thái độ này . Nếu như con đang hoang , chồng con bỏ con được hay sao ? Con phải hiểu , chính mẹ cũng không tha thứ cho con .

Hai tai Quỳnh lùng bùng , chưa bao giờ bà Ngọc Lan nói nặng lời với cô , vậy mà hôm nay vì Đại vì Duyên , bà chê trách cô . Cô buông Đại ra , lùi dần về phía cửa và quay đầu chạy đi .

- Quỳnh ...

Đại toan đuổi theo , bà Ngọc Lan giận dữ :

- Mặc kệ nó đi .

Đại quay nhìn Duyên , cô đã bỏ đi từ lúc nào . Đi ra vườn hoa , anh gặp cô ngồi bó gối trên ghé đá . Anh ngồi xuống bên cô và nhẹ ôm cô vào lòng :

- Đừng buồn gì cả nghe em . Đây là lúc chúng ta phải tranh đấu cho tình yêu của chúng ta . Bé Khang phải được sống trong thương yêu hạnh phúc của anh và em .

Duyên nép vào Đại . Hạnh phúc đến sao mong manh quá .

o O o

- Cô Ba ! Hôm nay cô đến rước con về ?

- Ủ , mẹ cháu bạn , nên nhờ cô . Nào ! Mau lên xe đi chớ .

Không mấy thích Ngọc Quỳnh , sợ là khác nhưng thằng Khang cũng đành ngoan ngoãn leo lên xe ngồi phía sau .

- Đưa cặp cô Ba để đằng trước cho . Nhớ ôm cô cho chắc nhé .

- Dạ .

Quỳnh cho xe chạy đi , cô nắm tay thằng Khang cho ôm qua bụng mình .

- Con ăn kem không , cô cháu mình đi ăn kem rồi hãy về nhà nhé .

Quỳnh ghé vào quán kem gọi hai ly kem . Được ăn kem , bé Khang thích lắm , nó bi bô :

- Chiều hôm qua , mẹ và ba Khang dắt con đi xem nhà mới , nhà mới đẹp ơ là đẹp . Cô Ba biết nhà mới của con không ?

Mặt Quỳnh sầm xuống :

- Cô không biết . Ăn mau đi .

Mua thêm một mớ bánh ngọt , Quỳnh lại chở bé Khang đi . Con đường lạ quắc , thằng Khang thắc mắc :

- Cô Ba không về nhà đi đâu nữa vậy ?

- Cô Ba cũng mới mua nhà , nhà cô Ba đẹp lắm , con đến xem nhà nào đẹp hơn nhé .

- Dạ .

Xe ra Xa cảng Miền Tây , Khang đánh vắn hàng chữa trên đường , xe chạy nhanh quá nên nó chỉ đọc được chữ " tây " . Càng chạy , nhà càng ít , Khang lại hỏi nữa :

- Cô Ba ơ ! Sao xa quá vậy ?

- Sắp tới rồi .

Quỳnh quẹo xe vào con đường nhỏ , cô xuống xe lấy chìa khoá mở cổng .

- Nhà cô Ba xấu mà cũ mềm hà , nhà ba mẹ con mới lắm .
 Làm thinh , Quỳnh mở cửa , nắm tay nó lôi mạnh vào . Nét mặt dữ
 tợn của Quỳnh làm thằng Khang sợ hãi , cố ghì tay lại :
 - Cô Ba ơi ! Con không vào đâu , nhà gì tối thui con sợ lắm .
 Bốp ! Một cái tát như trời giáng vào mặt nó , đồng thời Quỳnh lôi
 xệch nó vào , cô đóng ập cửa lại quát :
 - Tao cấm mày la nghe chưa !
 Giữa lúc thằng bé còn sợ hãi , Quỳnh đề nó xuống , cô rút sợi dây dù
 đã để sẵn trói nghiêng thằng Khang lại . Nó khóc òa :
 - Sao cô Ba trói con ? Cô thả con ra Cô Ba ơi .
 Quỳnh bóp mạnh miệng nó , một tay cô nhét chiếc khăn vào , thằng
 bé giãy giụa tuyệt vọng , tiếng kêu ú ớ trong cổ họng . Nó đưa mắt
 qua ánh sáng lờ mờ nhìn Quỳnh mà nước mắt rùng rùng .
 - Mày nghe cho rõ , nằm yên đó không được la tối tao về .
 Quỳnh bước ra ngoài đóng cửa sầm lại , mặc cho thằng bé giãy giụa
 và sợ chết khiếp vì bóng tối đen đặc xung quanh nó .

o O o

- Anh Đại ! Chiều nay anh rước con phải không ?
 Câu hỏi của Duyên làm Đại sửng sốt :
 - Đâu có , nếu anh rước con , anh đã điện thoại cho em rồi .
 - nếu như vậy , ai đã rước bé Khang ? Chiều nay kẹt xe nên em đến
 muộn một chút , đến nơi sân trường trống trơn . Em gọi điện cho
 Ngọc Minh , Ngọc Minh bảo không có rước bé Khang .
 - Hay là Quỳnh , em đã hỏi Quỳnh chưa ?
 - Để em gọi cho cô ấy .
 Duyên vừa bấm máy , Quỳnh cũng vừa về đến , cô đẩy xe vào không
 nhìn Đại lẫn Duyên . Quỳnh về có một mình Duyên lạnh người , cô
 cố bám lấy hy vọng cuối cùng :
 - Quỳnh ! Em có rước bé Khang giùm chị không ?
 Quỳnh lạnh nhạt :
 - Không có , chiều nay tôi đi xem phim .
 Cô bỏ luôn vào nhà . Đến lúc này Duyên thực sự lo lắng :
 - Anh Đại ! Con ở đâu hả anh ?
 - Em bình tĩnh . Để anh đến trường hỏi lại cô giáo của con .
 Cô giáo chủ nhiệm lắc đầu . Lúc đó phụ huynh đến đông quá .
 Thường các cháu khi thấy cha mẹ hay người thân mới chạy ra .
 Cho đến tám giờ tối , tông tích bé Khang vẫn không một chút hy vọng
 tìm thấy . Duyên bắt đầu khóc , cô chạy khắp nơi , nơi nào cũng

dừng lại để hỏi thăm . Lẽ nào bé Khang đi lạc . Duyên thường dặn kỹ không được tự ý ra về , nếu như mẹ đến muộn , phải báo với cô giáo khi có cha mẹ đến rước .

Giờ này con đang ở đâu ? Hẳn là nó đói lắm . Mọi khi chừng sáu giờ , nó đã được tắm rửa sạch sẽ và cho ăn cơm , bây giờ đã tám giờ ... Ai sẽ cho nó ăn , đói biết kêu ai đây ? Lòng Duyên đau quặn .

- Em đừng đi đâu nữa Duyên ạ , công an đang đi tìm con giùm chúng ta , em đừng quá lo lắng .

- Anh bảo em đừng lo , làm sao không lo cho được hả anh . Nó còn quá nhỏ , có biết gì đâu . Khang ơi ! Con đang ở đâu ?

Ngồi trong một góc nhìn Đại vồ về Duyên mà lòng Quỳnh sôi lên . Cứ đi tìm đi , sẽ chẳng tìm thấy đâu , giờ này nó đang sợ ma chết khiếp . Rồi viện cớ đi tìm bé Khang , Quỳnh lấy xe đi ...

Tiếng mở cửa rồi đèn bật sáng , thằng Khang mừng rỡ , nó cố gượng dậy lết đến gần Quỳnh . Cô hẳn học hát nó ngã ra xa . Quần áo nó ướt nhẹp nước tiểu , thằng bé sợ đến tè ra ướt cả quần .

Cái tát ban chiều hầy còn in trên mặt nó đỏ tím . Quỳnh ngồi xuống cạnh nó :

- Tao rút khăn trong miệng cho mày ăn , mày mà la là tao tọng giẻ vào miệng mày , biết chưa ?

Thằng Khang gật đầu , chưa bao giờ nó thấy sợ Quỳnh như vậy .

Đỡ nó ngồi dậy , Quỳnh cời trói tay cho nó , lấy giẻ trong miệng ra , cô đưa cho nó ổ bánh mì và lon nước .

- Ăn đi !

- Cô Ba ơi ! Cô cho con về nhà đi , ở đây con sợ lắm .

- Cầm mồm mày lại ! Ai cho mày nói , tao nhét giẻ vào họng mày nữa bây giờ .

Thằng Khang sợ hãi khóc òa , nó không dám khóc lớn , tiếng khóc bị đè nén thành tiếng nấc . Đang đói , nhưng nó ăn không nổi . Đàn muỗi cắn đau rát , rồi chuột chạy ... Nhớ lời ba Đại dặn con trai phải can đảm nên nó gồng lên mà chịu đựng .

- Sao không chịu ăn đi ? Nè ! Đừng có làm tao bực nghe , tao đập chết tươi bây giờ .

- Con ăn không nổi ? Con nhớ mẹ lắm , cô Ba cời trói dắt con về nhà đi cô Ba ơi .

- Cầm miệng !

Mặc cho Quỳnh quát tháo , nó cứ khóc không chịu ăn . Sợ bên ngoài nghe , Quỳnh điên tiết nhét giẻ vào miệng nó , đồng thời kéo hai tay nó ra sau lưng trói thúc lại .

- Nói ngọt mày không nghe , tao trói cho mày chết luôn .

Rồi để nó nằm dưới nền gạch , Quỳnh ngã người lên giường . Cô sẽ giam thẳng Khang ở nhà này cho đến ngày cưới của Đại và Duyên , họ sẽ trả một giá đắt cho việc làm của họ .

Sẽ chẳng bao giờ Duyên hay Đại gặp lại con . Thử xem họ có còn thấy hạnh phúc ở bên nhau ?

o O o

Một tuần lễ trôi qua , đám cưới gần kề một bên , nhưng Duyên lẫn Đại đều không còn lòng dạ nào để nghĩ đến ngày cưới . Việc Khang mất tích như một cú sốc đánh Duyên ngã gục , cô không còn gượng dậy nổi . Nó sống hay chết ? Trong giấc ngủ kinh hoàng , Duyên thấy con đầu tóc rũ rượi kêu khóc . " mẹ ơi ... cứu con với ... Cứu con ... " Duyên hét lên .

- Khang ... Con ở đâu ?

Chỉ có Đại và vòng tay anh ôm cô vỗ về .

- Em chết mất Đại ơi , làm sao tìm thấy con chúng mình ?

Chính Đại cũng bắt đầu thấy tuyệt vọng , tuy nhiên anh không thể làm tan hy vọng tìm thấy con trai trong lòng Duyên :

- Em yên tâm , họ sẽ tìm ra được con cho chúng ta .

- Tìm ở đâu ? Em tuyệt vọng rồi Đại ơi .

- Em đừng khóc nữa , phải bình tĩnh ngồi dậy và chịu ăn uống , nếu không em sẽ quy ngã mất Duyên ạ .

- Em không muốn ăn , em muốn đi tìm con .

Duyên run rẩy đứng lên , yếu quá cô lao đảo ngã vào người Đại .

Anh lắc đầu nhìn cô :

- Anh van em , hãy can đảm lên .

- Hãy đi tìm con giúp em , em nhớ con lắm , đã bảy ngày rồi anh biết không ? Nó ở đâu , ăn gì để no lòng ? Khang ơi ! Về đi con .

Ngọc Minh cũng phải khóc trước nỗi đau mất con của Duyên . Cô có lòng tin thẳng bé vẫn sống , có thể cuộc sống đói khổ lang thang , nó không thể nào chết .

o O o

- Con nhớ mẹ ... Con nhớ mẹ ...

Quỳnh bức bối đi ra đi vào . Ở nhà cô buồn như có tang , mẹ nằm liệt giường , ở đây thẳng Khang cũng bệnh , mặt nó đỏ gay , toàn thân nổi lấm chấm , không biết vì bị muỗi cắn hay vì ...

Chợt Quỳnh lạnh người . Có thể nó bị ban sởi hay sốt xuất huyết , cho nên nhiệt độ lên đến gần bốn mươi độ . Ý nghĩ thẳng Khang sẽ chết và nhà giam u tối làm Quỳnh sợ hãi . Cô luýnh quính thay quần

áo và bế nó ra xe đưa đi bệnh viện .

Bé Khang được nhập viện ngay , vị bác sĩ nghiêm khắc nhìn Quỳnh :

- Đứa bé này là con trai của chị ?

- Bác sĩ ... cháu bệnh gì ?

- Sốt xuất huyết , trên người cháu rất nhiều vết muỗi cắn , chị nuôi con kiểu gì vậy hả ?

Các cô y tá nhìn Quỳnh , cái nhìn ác cảm . Chỉ nhìn thẳng bé thôi , họ biết Quỳnh là bà mẹ vô trách nhiệm .

- Tình trạng bệnh của đứa bé rất nghiêm trọng , tuy nhiên còn nước còn tát . Chị mau xuống đóng tiền nhập viện và mua thuốc cho cháu . Quỳnh chạy đi . Lúc này cô mới thấy sợ cho hành động điên rồ của mình .

Cô không biết trong cơn mê sảng , bé Khang luôn gọi mẹ : " Mẹ ơi ... Con nhớ mẹ ... Cứu con ... cô Ba đánh con ... " Làm cho vị bác sĩ và các cô y tá cùng nhìn nhau .

- Các cô nên liên hệ với cơ quan công an , vì cả tuần nay xem ti vi , tôi đều thấy trong phần tin nhắn có nhắn tìm một em bé sáu tuổi .

Mua thuốc và đóng tiền xong , Quỳnh trở lại phòng cấp cứu , nhìn thấy hai người công an , cô hoảng sợ lùi lại . Công an ... Có phải mọi chuyện đã bị bại lộ rồi không ? Ném bịch thuốc trên tay , Quỳnh quay đầu chạy báng bổ . Ra đến ngoài đường đông người rồi , cô mới trấn tĩnh lại được . Đã đến nước này cô không về nhà được nữa . Tại sao cuộc đời mình luôn thất bại hết lần này đến lần khác vậy ? Tại sao cô không giữ được Đại cho mình ? Tại sao ?

o O o

- Cháu bé đang bị sốt cao , mặt đầy vết muỗi cắn , chúng tôi chưa xác định được có đúng là bé Nguyễn Khang không , ông mau đến bệnh viện .

- Vâng , tôi sẽ đến ngay .

Đang rất yếu và mệt , vậy mà Duyên vẫn chú ý lắng tai nghe Đại nói chuyện điện thoại . Cô gượng dậy :

- Anh Đại ! Phải có tin của con không ?

- Người ta nói , có đứa bé nhập viện trong tình trạng sốt rất cao , không biết có phải con mình hay không , vì người phụ nữ đưa đứa bé nhập viện đã bỏ trốn .

- Em đi với ...

- Em yếu lắm , tốt nhất em nên ở nhà chờ điện thoại của anh .

- Không , em muốn đi . Em không thể nằm yên chờ tin con . Hãy cho

em đi với !

Đại thở dài :

- Được rồi , anh lấy áo ấm cho em mặc rồi đi .

Hình như mỗi lần có một tin gì về con như tiếp cho Duyên nghị lực .

Cô ngồi , đầu ngã vào thành ghế .

- Lái xe nhanh một chút đi anh Đại .

- Em bình tĩnh một chút .

Xe đến bệnh viện , Đại vội dìu Duyên vào . Bé Khang đang nằm phòng cấp cứu đặc biệt . Cửa vừa mở , nhìn thoáng con , Duyên rú lên :

- Khang ! Con của tôi ...

Cô định lao tới , nhưng yếu quá nên lão đảo ngã , may là Đại đỡ kịp .

Đúng là bé Khang ! Đại mừng rỡ muốn ôm choàng lấy con . Nó đang nằm mê man , thở bằng oxy .

Đến gần sáng bé Khang tỉnh , nó mở mắt ra .

- Khang ! Con nhận ra mẹ không ?

- Mẹ ...

Ôm choàng Duyên , bé Khang khóc nức lên :

- Con nhớ mẹ lắm .

- Nín đi , bây giờ mẹ ở bên con , có cả ba nữa .

- Ba ơi ! Mai mốt ba đi rước con , đừng để cô Ba rước con . Cô Ba nhốt con trong cái nhà đó tối lắm , con sợ lắm .

Khang vừa kể vừa khóc , Đại sửng sờ . Hoá ra là Quỳnh . Cô ta thật tàn nhẫn lúc nào cũng gây tai họa đau khổ cho anh vậy mà cô ta luôn nói yêu anh . Anh quá sợ tình yêu điên cuồng của cô .

Áo Trắng Bên Sông

Chương Kết

Quỳnh nằm chết lịm trong căn nhà vắng , cô rút pin trong điện thoại di động của mình , và từ ngày hôm qua cho đến bây giờ , cô đã nằm như một người chết .

Báo chí và tivi đều loan tin tìm được bé Nguyễn Khang , và kẻ bắt cóc nó chính là người thân trong gia đình . Đại tránh nói hay trả lời bất cứ câu hỏi nào của báo chí . Anh cố dặn lòng hãy tha lỗi cho Quỳnh , nhưng khó quá . May là bé Khang đã qua khỏi nguy hiểm , nếu không suốt đời anh sẽ không tha thứ cho cô .

Cuộc sống của mọi người trở lại bình thường , nhưng cho đến lúc này , tâm tích của Quỳnh lại như cánh nhọn bất tằm .
Khó tha thứ cho Quỳnh , lòng bảo lòng nhưng trái tim nhân hậu của người mẹ như bà Ngọc Lan đau đớn làm sao . Quỳnh đang ở đâu , làm gì để sống ? Con bé cứng đầu đó chỉ vì chữ tình làm nên mọi chuyện kinh khủng .

Có tiếng gõ cửa , rồi tiếng Duyên :

- Con vào được không mẹ ?

- Vào đi !

Duyên đẩy nhẹ cửa vào , cô xót xa ngồi cạnh mẹ chồng :

- Mẹ đừng lo , anh Đại sẽ tìm ra Quỳnh và khuyên cô ấy về nhà .

- Mặc kệ nó đi , đồ xấu xa !

Biết mẹ chồng nói vì giận thôi chứ làm sao bà mặc kệ Quỳnh , Duyên lắc đầu :

- Quỳnh nông nổi , mẹ đừng giận cô ấy .

- Bé Khang thật khỏe chưa vậy con ?

- Dạ , khỏe rồi . Bác sĩ nói hôm nay xuất viện về nhà .

- Con hãy tha thứ cho mẹ , sinh con mà không dạy được con .

Bà khóc , Duyên cũng khóc theo :

- Mẹ đừng nói như vậy , người ta nói : " Cha mẹ sinh con , trời sinh tánh " . Mẹ đừng lo nghĩ gì cả , chúng con sẽ không làm bất cứ điều gì khi Quỳnh trở về nhà .

- Mẹ cảm ơn con .

Đại một lần nữa bỏ công việc đi tìm Quỳnh . Một người muốn trốn , một người đi tìm , gặp nhau không dễ dàng chút nào .

o O o

Quỳnh ném nốt số tiền còn lại trên tay vào chiếu bạc .

- Xỉu !

Cô không thấy ánh mắt tinh quái của tên đang cầm tài nhìn mình . Gã chậm chạp giở nắp hộp số giữa những đôi mắt mở to hồi hộp chăm chú nhìn vào .

- Tài !

Quỳnh buông thõng tay , số tiền cuối cùng bay vèo vào cuộc đen đỏ , cô đã trắng tay .

- Hết tiền rồi à ?

Hai ngày nay gã cứ lần quần theo cô . Đang thua sạch túi , Quỳnh cáu kỉnh :

- Không thấy sao còn hỏi .

- Chơi tiếp nữa đi , tôi cho mượn tiền .

Quỳnh chán nản lắc đầu :

- Thôi , tôi chơi cho quên buồn thôi chứ ham gì đồng tiền cờ bạc .

Cô đứng lên đi ra và định lên xe , nhưng một bàn tay nắm cánh tay cô giữ lại :

- Anh muốn gì ?

- Muốn làm quen với cô thôi .

- Tôi không thích làm quen với người lạ .

- Thì trước lạ sau quen .

- Sao mà anh dai như đũa vậy ?

- Vì tôi thích cô .

Gã ăn nó sống sượng không dè dặt chút nào . Quỳnh mím môi , cô đáp lại :

- Tôi thì chẳng thích anh tí nào cả .

- Không sao , người xưa thường nói kiên nhẫn ắt sẽ thành công .

Quỳnh cười nhạt :

- Vậy thì anh hãy kiên nhẫn đi .

Cô mở mạnh cửa xe leo ngồi lên đóng cửa lại , lái đi .

Chạy một quãng , cô mới phát hiện ra gã đang chạy theo cô . Chiếc xe và chiếc kính đen to trên mặt gã , làm cho gã trông " giang hồ " thế nào ấy .

Tấp vào một quán cà phê , Quỳnh đi vào , cô gọi ly cà phê ngồi trầm ngâm . Chắc chắn cô phải đến ngân hàng rút tiền rồi , một việc làm cô không muốn chút nào , vì có thể Đại và Ngọc Minh đón cô ở đó . Hết tiền rồi , cô phải làm gì đây ?

Một tháng đi haong và sống thui thủi một mình , để lấp vào khoảng trống cô đơn , cô đã lao đầu vào việc đồ đen tìm quên . Đồ tình đen bạc . Đàng này cô chẳng những đen tình mà đen cả canh bạc . Canh bạc ăn thua và canh bạc cuộc đời cô đều thua . Sống làm sao đây ? Chán quá !

Đẩy ly cà phê vừa được mang ra , Quỳnh gọi giật người phục vụ :

- Mang rượu ra cho tôi .

- Cô muốn loại rượu nào ?

- Rượu nào cũng được .

- Rượu này được không ?

Một chai Whisky chìa ra trước mặt Quỳnh cùng với gương mặt đáng ghét . Cũng lại là gã . Gã nhìn Quỳnh mím cười .

- Tôi mời cô .

Không chút do dự , Quỳnh cầm chai rượu rót vào ly , cô ngửa cổ uống cạn . Một ly , hai ly ... sáu ly . Gã giật chai rượu lại .

- Uống nữa sẽ say đó .
Quỳnh hát tay gã ra :
- Liên quan gì đến anh .
- Tôi muốn quen với người tỉnh chứ không muốn quen với người say .
- Để chai rượu này cho tôi trả tiền .
- Lúc này ... thua hết tiền rồi mà . Nhưng không sao , chai rượu này tôi trả tiền rồi .
- Cám ơn . Nhưng mà tôi không muốn quen với anh .
Quỳnh đứng lên , cô bắt đầu say bởi Whisky là loại rượu mạnh . Trời đất và mọi thứ như quay vòng vòng làm cô muốn ngã .
- Tôi giúp cô .
Gã ôm qua người Quỳnh , cô cố đẩy gã ra nhưng không được .
- Cô say rồi , để tôi giúp cô ra xe , nhưng mà say như vậy làm sao lái xe về nhà ?
- Buông tôi ra !
Quỳnh chống cự yếu ớt , cô lả vào người hấn vì quá chóng mặt , người cứ bồng bênh như bay bổng lên cao .
- Đại !
Hình như Đại đang cúi gần sát cô , anh ôm cô và hôn . Nước mắt Quỳnh chảy ra , cô khóc khi những nụ hôn tham lam phủ lên thân thể cô ...

o O o

- Hả !
Quỳnh mở mắt ra , cô giật bắn người vì thân thể cô trần trụi . Căn phòng lạ hoắc và còn ...
- Đồ khốn kiếp !
Quỳnh co chân đạp mạnh vào người gã , cái đạp quá mạnh làm gã suýt rơi xuống đất và tỉnh ngay dậy . Quỳnh cắn hờn :
- Đồ đều !
- Em cứ mắng đi , nhưng cuối cùng chúng ta cũng quen nhau .
Đúng là lì lợm , chẳng những không giận gã còn cười . Quỳnh điên tiết chụp chiếc gối nằm ném vào người gã .
- Cút !
- Khi em giận , em đẹp lắm . Anh đã xem ví tay của em rồi . Nguyễn Vũ Ngọc Quỳnh , tên của em đẹp thật , đẹp cả người lẫn tên .
Gã lì lợm quá , Quỳnh cúi nhặt quần áo toan vào toa-lét , nhanh hơn gã ôm lại :

- Anh thích những người có cá tính mạnh như em . Xưa nay , anh luôn muốn là được .

- Anh đừng hòng có lần thứ hai .

Quỳnh cào vào người gã khinh bỉ . Mặc gã hôn cô , đôi tay rắn chắc bế bổng cô lên cao . Quỳnh càng vùng vẫy , vòng tay tham lam càng khép chặt lại . Mệt quá Quỳnh đành xuôi tay .

- Đồ ma quỷ , buông ra !

Nụ hôn gắn vào môi Quỳnh , gã biết cách khơi dậy xúc cảm của cô , Quỳnh thúc thủ và ... cuối cùng cô đáp ứng lại ...

Thật lâu gã nhồm dậy nằm nghiêng và ngắm Quỳnh :

- Em tuyệt thật !

Quỳnh làm thinh nằm quay mặt vào vách . Cô không còn hiểu mình nữa rồi , sao mình lại khuất phục trước mặt kẻ xa lạ . Càng ngày cô càng đi xuống cái hố tự chôn mình rồi .

Vậy là Quỳnh ở lại với một kẻ xa lạ có đến ba ngày . Ba ngày cô được chiều chuộng yêu thương , và ấm lòng không còn cảm giác cô đơn lạnh lùng . Cô cũng không màng hỏi tên gã , và cũng không cần nghĩ tại sao mình lạ sống với một kẻ không quen như vợ chồng . Bèo dậu hợp rồi tan , có nghĩa gì đâu , một thời yêu Đại là vợ Đại nhưng lại sống với Hoài . Cuộc đời mình xem như bỏ đi rồi .

- Quỳnh ơi !

Nằm yên trên giường , mắt dán vào màn hình tivi như không có chuyện gì , Quỳnh thản nhiên xem phim .

- Em thật , lúc nào cũng như tảng băng vậy ... nhưng khi vào trận lại là ngọn núi lửa .

Không từ chối những cử chỉ âu yếm của anh ta với mình , giọng Quỳnh có vẻ nhẹ nhàng hơn :

- Làm gì có vẻ vui vậy ?

- Hàng sắp cập bến , phen này lãi to .

Quỳnh hờ hững :

- Vậy à !

- Chiều nay để ăn mừng , anh đái em ở một nhà hàng bậc nhất ở Sài Gòn .

- Thôi đi , tôi không muốn đi đâu cả . Tôi muốn ở nhà . Anh đi rút tiền giùm tôi chưa ?

- Rồi .

Anh ta để xách tiền lên bàn , nhìn Quỳnh :

- Anh cứ nghĩ ...

- Tôi là " bò lạc " .

- Ủ .

- Thì tôi là " bò lạc " , không nhà không cửa không người thân .
- Đối với anh , điều đó không quan trọng , điều anh cần là em .
- Tôi không hề có ý muốn sống chung với anh .
- Anh biết . Nhưng em sẽ là cô gái đặc biệt nhất trong đời mà anh gặp . Anh chưa từng thích cô gái nào như thích em . Em rất đặc biệt . Anh nói em có nghe không ?

- Tôi bận xem phim .

- Đừng xem nữa .

Anh ta bấm tắt tivi :

- Ngày mai chúng ta đi Đà Lạt nhé !

- Chi vậy ?

- Đi du lịch .

- Cũng được .

- Sao em không hề hỏi anh là ai vậy ? Sống chung đã ba ngày mà em không muốn biết anh là ai , tên gì hay sao ?

Quỳnh lạnh nhạt :

- Tôi nói rồi , tôi không hề muốn sống chung với anh .

- Nhưng anh thì rất muốn sống với em .

- Tôi đã có chồng , dù anh ấy bỏ tôi nhưng tôi không hề hết yêu anh ấy .

- Anh ta thật điên khi bỏ em .

Quỳnh cười đau đớn :

- Tôi đã làm đủ mọi thứ , nhưng cuối cùng vẫn thất bại , và tôi không còn con đường để quay về .

- Chúng ta sẽ là bạn đồng hành đi trên con đường và không có chuyện quay trở lại .

Anh ta cúi hôn Quỳnh , cô thụ động đón nhận , nhưng rồi bàn tay và đôi môi kỳ diệu của anh ta đưa cô vào thế giới tuyệt diệu , cuốn phăng cô đi theo cơn bão dữ . Quỳnh để mặc cho trôi đi và anh nhấn chìm cô vào đam mê rồi .

o O o

- Ba , mẹ !

Thằng Khang chạy nhanh lên đòi , nó quay lại làm động tác gọi

Duyên và Đại , song lại chạy tiếp .

Duyên lo lắng :

- Con đừng đi xa quá đó Khang .

- Dạ .

Đại trấn an :

- Không sao đâu , anh nhìn chừng con cho . Em lạnh không Duyên ?

- Lạnh .

Cô nép sâu vào vai anh hơn , thương yêu và hạnh phúc . Cuối cùng thì cả hai cũng tổ chức được đám cưới - ước mơ duy nhất trong đời , và đây là tuần trăng mật , có đầy tiếng cười chứ không sợ hãi như lần đầu tiên Duyên về với Anh Vũ .

Nั่ง trên cao vàng nhạt soi sáng , phía trước bé Khang chân sáo tung tăng , mồm nó hát nghêu ngao :

" Cái cò cái vạc cái nông
Ai nuôi mày lớn mày khôn ... "

Đang hát , nó khựng lại :

- Cô ... cô Ba ...

Nó bưng miệng để tiếng kêu đừng thoát ra ngoài . Hình ảnh kinh hoàng của mấy tháng trước đây vẫn còn làm cho nó sợ chết khiếp , nhìn thấy Quỳnh như thấy mục phù thủy . Nó quay đầu chạy xuống triền dốc tông vào người Duyên và Đại .

- Con làm gì vậy Khang ?

- Cô ... cô ... cô ...

Nó cà lăm như không nói thành câu vì quá sợ . Đại ôm con vào lòng :

- Bình tĩnh nói ba nghe , cô nào ăn hiếp con phải không ?

- Cô ... cô Ba ... Quỳnh , con thấy cô ...

Đại bật dậy :

- Ở đâu ?

- Trên ... trên đồi .

- Em ở đây với con đợi anh . Anh đi tìm Quỳnh .

Đại chạy đi . Giữa cảnh rừng thông bạt ngàn , toàn những gương mặt xa lạ . Quỳnh đâu không thấy . Đại chạy xuôi rồi chạy ngược , nhưng không thấy bóng dáng Quỳnh đâu . Đại tìm mệt nhoài :

- Gặp không anh ?

Đại mệt mỏi lắc đầu . Duyên trầm ngâm :

- Hay chúng ta tìm đến các khách sạn hỏi thăm .

- Phải đó . Chúng ta về thôi .

Buổi chiều Đại để Duyên ở lại khách sạn với con , anh đến các khách sạn hỏi thăm và chỉ nhận được câu trả lời : " Không có tên Quỳnh " .

Bé Khang thì nhất định nói trông thấy rõ Quỳnh đi với cái chú mang kính đen bụi vầy nè .

Nó dang tay ra dấu mắt kính rất to :

- Ba ơi ! Thôi đừng tìm cô Ba , con sợ cô Ba lắm .

- Ba tìm cô Quỳnh cho bà nội . Bà nội nhớ cô Ba như trước đây mẹ nhớ con sinh bệnh vậy đó .

Không thích ba đi tìm cô Ba chút nào , nhưng thằng Khang không dám ngăn lại . Nó rủ Duyên :

- Mình ra hồ chơi đi mẹ .
- Ừ , để mẹ mặc thêm áo ấm cho con .
- Mẹ ơi ! Hồi hôm , ba nói tối nay đi chợ Âm Phủ là chợ gì vậy , hả mẹ ?
- À ...

Duyên mỉm cười giải thích :

- Chợ Âm Phủ là chợ nhóm vào lúc nửa đêm , chuyên bán đồ hải sản tươi sống .
 - Vậy chợ đó không bán ban ngày hả mẹ ?
 - Vì là chợ ... Âm Phủ mà .
 - Con thích hoa bắt tử lắm , khi nào sắp đi về , mẹ nhớ mua nhiều hoa bắt tử về chưng ở nhà nghe mẹ .
 - Hoa hồng cũng đẹp vậy .
 - Thôi đi , hoa hồng có gai đâm đau tay lắm .
- Cứ vừa đi vừa nói chuyện , hai mẹ con ra đến đường lúc nào không hay . Đang đi thẳng Khang nắm tay áo Duyên kéo mạnh lại .
- Mẹ ! Cô Ba Quỳnh ...

Duyên nhận ra ngay . Quỳnh đang xuống xe cùng với một người đàn ông , dù Quỳnh mang kính đen và mặc áo ấm đầu đội nón len , thẳng Khang cũng nhận ra , bởi gương mặt của Quỳnh đi vào tâm hồn nó như một ấn tượng không phai .

- Quỳnh !

Tiếng gọi to và rõ , Quỳnh quay lại , cô sửng sốt và tái mặt , người cứ đờ ra .

- Em quen hả Quỳnh ?

Không trả lời câu hỏi của Truyền , Quỳnh đứng lặng im như để đối phó khi Duyên đến chắn trước mặt cô .

Duyên vui mừng :

- Sao em không về nhà hả Quỳnh ? Mẹ bệnh vì nhớ em đấy .
- Chị ra Đà Lạt làm gì ?
- À ! Chị và bé Khang đi cho biết Đà Lạt .
- Có anh Đại cùng đi nữa , phải không ? Hai người đã cưới nhau rồi chứ gì ?
- Quỳnh ! Chị ... xin lỗi em , thật tình chị không biết nói như thế nào với em .

Quỳnh lạnh lùng cắt ngang :

- Thôi cái giọng giả nhân giả nghĩa của chị đi . Bây giờ tôi sống không nhà không cửa , hân chị vui lắm ? Tôi thù chị suốt đời , có chết cũng không quên . Chị đi đi , đừng để cho tôi thấy chị với thằng Khang .

- Quỳnh ! Em về nhà với mẹ đi em .

Đẩy mạnh Duyên ra , Quỳnh bỏ đi , Truyền ngập ngừng nhìn Duyên :

- Chị là chị của Quỳnh à ?

- Phải . Anh khuyên cô ấy về nhà giùm tôi , mẹ ở nhà đang ốm .

Truyền lắc đầu :

- Cô ấy bướng lắm , chưa chắc đã chịu nghe đâu .

- Tôi đang ở khách sạn Rosa , phòng bốn lẻ hai , nếu có thể , xin anh liên lạc giùm .

- Vâng .

Truyền chạy theo Quỳnh , cô đang đón xe mặt hầm hầm .

- Em định đón xe đi đâu ?

- Về nhà . Sao anh không chịu đi , nói chuyện với cô ta làm gì ?

- Người ấy là chị của em mà .

- Em không chị em gì với người đó .

Xe tắc xi dừng lại , Quỳnh lên xe , Truyền đành ngồi theo vào . Cuộc gặp gỡ bất ngờ làm xáo trộn cả tâm hồn Quỳnh . Tại sao Duyên không oán ghét cô , còn tỏ vẻ mừng rỡ vậy ? Phải mà , người ta đang là kẻ thắng , còn cô là kẻ bại trận . Kẻ thắng cười còn người thua khóc , đó là lẽ thường tình thôi .

- Lúc này cô ấy nhờ anh khuyên em về nhà , mẹ em đang đau .

Lòng Quỳnh se lại . Đâu phải cô không nhớ mẹ , nhưng cô còn mặt mũi nào nhìn ai . Đại không tố cáo cô với cơ quan luật pháp là may cho cô lắm rồi .

- Em có muốn về nhà không ?

- Không , không muốn .

Còn đang định nói nữa , chiếc tắc xi thắng gấp làm cả hai chúi nhủi .

Quỳnh kêu lên :

- Chạy xe kiểu gì vậy ?

Cô tái mặt bởi trước mặt cô và sau lưng cô toàn là xe công an và những người công an , họ chặn xe tắc xi lại , những mũi súng đen ngòm chĩa thẳng vào xe . Quỳnh sợ chết khiếp . Chuyện gì vậy ? Đại báo cáo với cơ quan luật pháp bắt cô ? Quỳnh lịm người đau đớn .

Nhưng không ... cánh cửa xe kéo ra , những mũi súng chĩa vào Truyền .

- Xuống xe !

Quỳnh ngơ ngác , Truyền đang riu riu xuống xe và cái còng số tám nhanh chóng còng hai tay anh lại .

- Vớ thế Truyền ! Anh đã bị bắt .

Quỳnh bị áp giải theo . Suốt dọc đường , Truyền không nói gì hết , mãi đến khi xe đỗ lại và bị dẫn vào trụ sở công an , anh ta mới nhìn

Quỳnh :

- Anh là tên cướp , trước khi gặp em , anh đã giết người để cướp của . Xin lỗi đã làm liên lụy đến em .

Quỳnh đứng lại sững sờ . Anh ta là một tên cướp giết người , hơn một tháng qua cô đã sống với kẻ giết người , hèn nào anh ta đã nói anh ta và cô cùng đi trên một con đường , không có lối quay lại . Nỗi đau anh ta cho cô thật quá to lớn . Từ không yêu và chán đời , cô đã dựa vào anh ta một cách tin cậy để lãng quên Đại , lãng quên tội lỗi của mình , nhưng bọc trong cái vỏ ghê gớm giết người ấy lại là một vẻ hào hoa đẹp đẽ và trí thức .

Bất giác Quỳnh quy xuống , trời đất như quay cuồng chung quanh cô .

o O o

Quỳnh cựa mình mở mắt , cô ngơ ngác nhìn quanh :

- Quỳnh ! Em tỉnh rồi hả ?

Quỳnh nhắm mắt lại , sao lại là Duyên , người cô không muốn gặp chút nào ?

- Em nghe trong người như thế nào , hả Quỳnh ?

- Quỳnh còn mệt , em để yên cho Quỳnh nghỉ đi .

Đại ! Quỳnh mở mắt ra , Đại đang nhìn cô . Bất giác Quỳnh nấc lên mà khóc . Cô thấy xấu hổ với anh vô cùng .

- Em cố tỉnh dưỡng đi , anh đã gọi điện thoại báo tin về cho mẹ , có lẽ Ngọc Minh sẽ lên đây . Mọi chuyện xảy ra , em hãy quên hết đi Quỳnh .

Nước mắt Quỳnh nhòe nhoẹt :

- Anh và chị Duyên không ghét em ?

- Chúng ta là người nhà mà .

Ồi ! Anh và Duyên càng vị tha , lo lắng , Quỳnh càng xấu hổ . Cô luôn gây ra lỗi lầm này đến lỗi lầm khác . May mà Thế Truyền khai mới quen với cô trên đường chạy trốn và sống ngoài vòng pháp luật .

Chiếc va li nhỏ anh ta luôn mang theo bên mình , Quỳnh cứ tưởng là quần áo lại đầy tiền và vàng . Đó là số tiền và vàng mà anh ta cùng đồng bọn cướp được . Vì yêu Quỳnh , anh ta đưa cô lên Đà Lạt , tình yêu đã làm anh ta quên mất mình là tên tội phạm đang lẩn tránh pháp luật .

Lại một vết thương sâu trong trái tim Quỳnh .

Đến tối , Ngọc Minh lên , cô vào ngay bệnh viện :

- Em !

- Chị Ngọc Minh !
- Mẹ nhớ em nhiều lắm , ở nhà có ai trách em đâu , vẫn mong em về nhà .
- Em là đứa bỏ đi rồi , quan tâm đến em làm gì ?
- Không đâu , mẹ nói cho dù em gây bao lỗi lầm , em vẫn là con mẹ , bởi mẹ dạy em không nghiêm , thiếu sót bổn phận làm mẹ .
- Mẹ ...
Lời của Ngọc Minh xé tan nát trái tim Quỳnh . Mẹ có bao giờ trách cô đâu , mẹ luôn tự trách mình . Cô thật bất hiểu .

o O o

Trước mặt Quỳnh là tên tội phạm giết người . Anh ta chính là kẻ chủ mưu và đã nã súng bắn chết người . Tòa án đã kêu án tử hình .
Mấy tháng không gặp , trông anh già đi như kẻ ở tuổi bốn mươi .
Không ngờ Quỳnh còn đến thăm mình , cô còn mặc ... áo bầu , chiếc bụng lùm lùm , Truyền cúi đầu nghẹn ngào :

- Cám ơn em đã đến thăm tôi . Tôi không bao giờ dám nghĩ em sẽ đến thăm tôi , khi tôi đã làm liên lụy đến em .

Quỳnh thở dài :

- Tôi đến thăm anh vì anh là cha của đứa con tôi đang mang . Mấy tháng qua trong đầu tôi chỉ nghĩ về anh , tôi không hiểu tại sao nữa .

Thế Truyền ngẩn người nhìn Quỳnh :

- Em nói ... đứa con trong bụng em là của tôi ?

- Anh tin hay không cũng được , vì nó thuộc về tôi , tôi sẽ nuôi nó và dạy nó và tôi sẽ sống một đời thật tốt .

- Anh tin . Cám ơn em ... Quỳnh .

Thế Truyền bật khóc , hạnh phúc đến quá muộn màng . Một đứa con , đó là hiện hữu còn lại duy nhất khi anh ta rời khỏi cõi đời , chịu sự trừng phạt cho hành vi tội lỗi của mình .

Hãy cho anh nắm lấy tay em và nhìn em , bởi vì anh hiểu sẽ không bao giờ còn thấy nhau . Tất cả sẽ chỉ còn là quá khứ .

Trên đường đưa Quỳnh về nhà , Ngọc Minh im lặng lái xe . Thật lâu , cô mới lên tiếng :

- Bao giờ thi hành án , em biết không ?

Quỳnh ngậm ngùi :

- Em không muốn biết và cũng không muốn biết ?

Cô đặt tay lên bụng mình :

- Chị nhìn nè , chị Minh .

- Gì ?

- Đưa bé " quây " trong bụng em .

Quỳnh sung sướng :

- Kỳ diệu thật ! Một mầm sống dưới tay em , sao em không thấy buồn nữa và hình như em đã quên anh Đại để yêu một người . Tình yêu không thể hỏi tại sao mình yêu người này và không yêu người kia , cho dù người ấy là kẻ xã hội muốn loại bỏ .

Ngọc Minh đặt tay lên bụng em , cô mỉm cười . Có một mầm sống đang cử động bên trong .

Đối với Quỳnh , yêu là chiếm hữu , là giành lấy người mình yêu , và đôi khi còn thật tàn nhẫn . Còn cô thì không , cô lặng lẽ yêu anh và lấy hạnh phúc của anh làm hạnh phúc của cô .

Mãi mãi , không bao giờ anh biết tình yêu của cô . Nhưng anh ạ ...

" Anh hãy ngồi yên để tôi mơ

Anh hãy đi xa để tôi chờ

Biết chăng dáng ấy là bút ngọc

Và ta là mực đầy làm thơ

Thơ viết thắm lên áo của người

Những dòng thơ đỏ thắm duyên tôi

Anh biết gì không , biết hay không ?

Bên sông có kẻ mộng thành sông

Để trăm năm chảy mòn chân ngọc

Mà nghe áo ấy phát trong lòng ... "

o O o

Tiếng động cơ xe dừng bên ngoài cửa và rồi có tiếng chân bước vào . Duyên nép sau cánh màn cười khẽ :

- Em ơi ! Duyên ơi !

Đại cau mày :

- Em đi đâu rồi Duyên ? Khang ơi ! Con đâu rồi ?

- Ngọc Minh rước con về bên nhà gặp bà rồi . Anh làm gì hót hải vậy ?

Đại thờ nhẹ :

- Vào nhà thấy vắng ngắt là anh lo rồi . Hôm nay lại muốn chơi trò ú tim với anh à ?

- Anh không muốn ?

- Cũng vui có sao đâu .

- Em muốn anh cống em , chịu không ?

- Sẵn sàng .

Đại nheo mắt :

- Chà ! Cô vợ anh hôm nay mặc đẹp thật .

Anh hít nhẹ mũi lên má cô :

- Còn trang điểm nữa . Chuyện gì đây , vợ của anh ?

- Anh đoán xem .

- Muốn anh đưa em đi chơi , hay mua một món quà ?

- Không , em sẽ tặng quà cho anh .

- Em tặng quà cho anh ? Quà đâu ?

- Cũng em đi , em sẽ cho xem quà .

- Sẵn sàng .

Đại cúi thấp người cho Duyên ôm cổ anh , anh cũng cô đi một vòng quanh nhà .

- Sao , quà của anh đâu ?

- Nhắm mắt lại đi .

Duyên tinh nghịch sờ lên mắt Đại , bắt anh nhắm mắt lại , cô kề miệng mình vào tai anh , thật khẽ :

- Quà của em là ... tặng cho anh một cô công chúa hay hoàng tử gì đó ... em chưa nói được .

- Cái gì ?

Đại mở mắt ra , anh mừng quýnh ôm chàng Duyên :

- Em có thai ?

- Gần hai tháng rồi anh yêu .

- Mừng quá , anh mừng quá Duyên ơi .

Anh hôn cô cuồng nhiệt , trận mưa hôn phủ tới tấp lên mặt Duyên .

- Anh hạnh phúc quá Duyên ơi . Em cho anh công chúa hay hoàng tử gì , anh cũng nhận hết .

Duyên khép mắt đón nhận hạnh phúc đến với cô thật trọn vẹn . Bao tổ và đau khổ đã đi qua , chỉ còn lại anh và tình yêu mật ngọt .

Hết

Nguồn: Vietlangdu

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 04/05/2005 5:26:16 SA